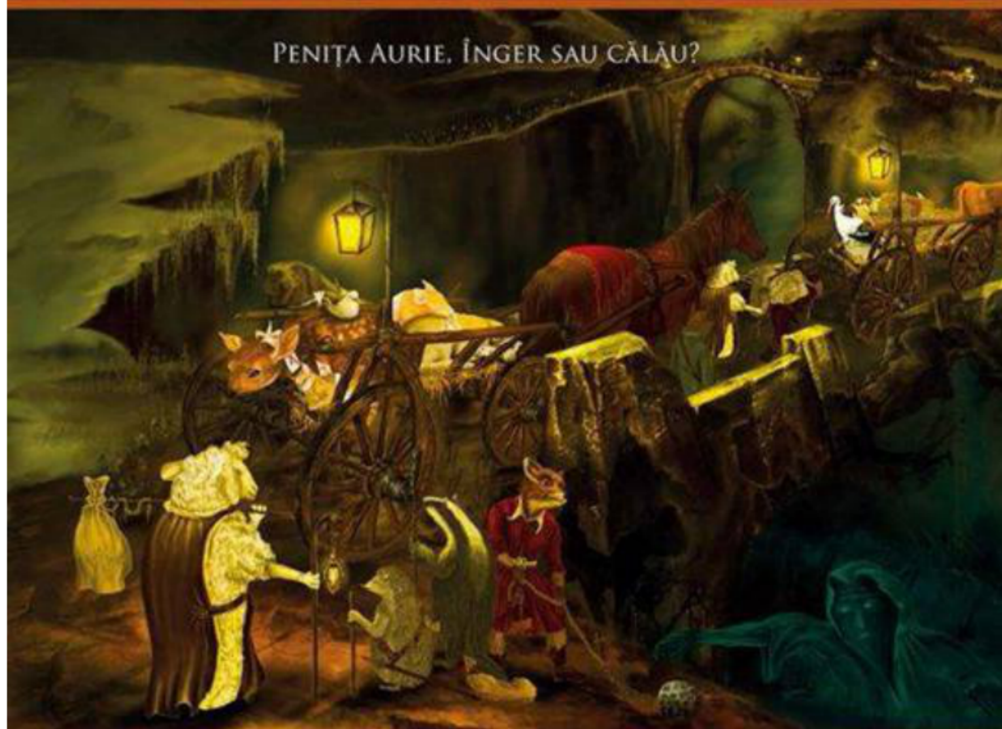
GHEORGHE VÎRTOSU

O inimă de Broscuță

POVESTE PENTRU TOATE VÂRSTELE

ADENIUM

Redactor: Adriana NICORICI

Lector: Liviu ANTONESEI
Corector: Maria PETREA
Ilustraţii: Simion COADĂ, Şerban ANDREESCU
Tehnoredactare: Ciprian DUDAŞ

ISBN ePUB: 978-606-92767-6-1
ISBN PDF: 978-606-93447-8-1
ISBN Print: 978-606-92767-1-6

Cei interesaţi vor putea pătrunde în lumea mirifică a prietenilor inimii de broscuţă şi prin intermediul benzilor desenate.
e-mail: oinimadebroscuta@gmail.com

elefant.ro

Dedic acest prim volum Mamei mele, ca odă închinată Simplităţii sale, care mereu s-a dovedit a fi cheia potrivită pentru lacătele tuturor labirinturilor prin care m-a purtat Viaţa.

Ceea ce vreau să vă confirm din experienţa mea de viaţă este faptul că singura fiinţă care te va aştepta necondiţionat, indiferent de unde vii, indiferent cum vii, este Mama.

Şi tot ea este singura care îţi va purta dorul, indiferent de vârsta pe care o ai. Pentru că eşti o fărâmă din Ea…

Cuvânt de introducere

„Nu cred că mă aşteptam să citesc o carte pentru copii cu atîta concentrare şi – o să recunosc şi asta! – cu o atît de mare plăcere. Şi, totuşi, nu cred că am dat deja în mintea copiilor. Pur şi simplu, cartea m-a prins prin ingeniozitatea personajelor propuse şi nu mai puţin prin caracterul palpitant al întîmplărilor pin care trec acestea. Nu mai vorbesc despre faptul că e şi foarte bine scrisă. Mă bucur că acest prim volum nu e şi ultimul volum, că este vorba despre un întreg ciclu, care e departe de a se încheia. Aş vrea să-mi regăsesc această prospeţime a lecturii şi pe parcursul volumelor care vor urma. Pentru că am motive serioase. Deosebit de Dumneavoastră, care ţineţi acum în faţa ochilor primul volum din ciclul ***O inimă de broscuţă***, eu l-am citit deja şi pe al doilea şi mă pregătesc de lectura celui de-al treilea.

Nu ştiu exact ce anume l-a condus pe autor spre literatura pentru copii, dar două lucruri mi se par clare. Mai întîi, că are toate darurile de imaginaţie şi expresie necesare acestui gen, deci are o indiscutabilă aplecare către acesta. Al doilea, că a nimerit peste un domeniu văduvit, în literatura noastră, de cîteva bune decenii. Genul subzistă, în vremea din urmă, mai ales prin traduceri şi reeditări, cărţile originale fiind o imensă raritate, dacă nu aproape o absenţă. Sînt bucuros că printre cei, puţini, care s-au gîndit să acopere această lacună este şi un autor atît de vizibil înzestrat. Un autor care, pe lîngă darurile de imaginaţie şi expresive deja amintite, mai are unul pe care îl socot esenţial – ştie să introducă acea dimensiune morală fără de care literatura pentru copii nu poate fi concepută, dar nu cade niciodată în discurs moralizator. Teza morală reiese din întîmplările, dialogurile şi meditaţiile personajelor. Asta mi se pare, cum scriam deja, esenţial. Nimic nu îndepărtează mai mult de dimensiunea etică un copil, ba chiar şi un adult, decît un discurs moralizator.

Din ceea ce ştiu eu, aceste poveşti se vor înfăţişa publicului în mai multe formule de prezentare – ca volume bogat ilustrate, ca benzi desenate şi, dacă am înţeles eu bine, şi ca desene animate la un moment dat. Ceea ce este excelent – şi în funcţie de vîrstele noastre, dar şi în legătură cu tipul de

structură psihică individuală de care beneficiem, modul nostru de a recepta diferă. Şi e foarte bine să fim „loviţi" prin mijlocul care ne este cel mai potivit.

Nu aş încheia înainte de ura cititorilor lectură plăcută, dincolo de vîrsta pe care o au şi de versiunea formală a poveştii pentru care au optat – carte, bandă desenată etc. Şi, de asemenea, aş vrea să urez multă putere de muncă autorului, pentru a ne putea bucura cu cît mai multe din peripeţiile ingenioaselor şi fermecătoarelor sale personaje! Dacă mi-ar fi spus cineva, înainte de lectura acestei cărţi, că ar putea să-mi fie apariţii simpatice puricii, şobolanii şi chiar viermii de mătase, i-aş fi spus că nu ştie ce vorbeşte! Încă o dată, lectură plăcută!

14 Decembrie 2010, în Iaşi

Liviu Antonesei

127

POVESTE ÎNCARCERATĂ I

Scriu această povestire în memoria unui Şobolan bătrân…

Întreaga aventură a început în anul 2004. A fost anul în care necazul m-a luat prizonier în ghearele sale, încarcerându-mă într-o închisoare din sudul Franţei. Între hotarele acesteia, în vremuri demult apuse, cucoana ghilotină reuşise să cuibărească frica în sufletele tuturor localnicilor. Sub lama ei ucigaşă, stăpânită de puterea răului, au căzut capetele întregii familii regale care fusese înscăunată din dorinţa şi cu binecuvântarea Domnului, precum şi ale tuturor celor care crezuseră în idealurile lor, de a construi o lume nouă.

Ei bine, într-o zi de primăvară a acestui an, soarele mângâia tandru întreaga natură: trezea la viaţă multe rădăcini amare, savura verdele crud al muguraşilor…

Stăteam cu ochii închişi în celula rece şi întunecoasă. Nu puteam decât să-mi imaginez neasemuitele frumuseţi ale acestei perioade a anului. Încercam să dorm Somnul de prânz între cei patru pereţi de beton, răstigniţi de veacuri pe scheletul armăturii pe care tot timpul, după miezul nopţii, o auzeam oftând. Suferea văzând că Rugina o mânca încetul cu încetul, satisfăcând plăcerile Umezelii, una din slujnicele fidele ale Suferinţei. De fapt, acolo se părea că tot ce ne înconjura voia să-i facă pe plac Suferinţei, care purta pe buzele sale vineţi, destinele tragice ale tuturor celor care ne aflam în locul acela blestemat.

Căzusem mai degrabă într-un somn iepuresc, în care gânduri de tot felul inundă mintea: era lesne să-mi imaginez, de exemplu, cum stau morţii în sicriu, pentru că celula mea, rece şi neospitalieră, era asemenea unui mormânt.

La un moment dat, însă, un zgomot provenit de undeva din apropiere m-a făcut să tresar. Am deschis ochii tulburaţi de gândurile ce mă încolţiseră. Priveam în jur şi încercam să-mi dau seama ce fusese: eram asemenea unui vultur sălbatic, umblând disperat după pradă. Ce credeţi că mi-a fost dat să văd? Un şobolan! Încolăcit într-o aţă albă de mătase, rupt de foame, cu urechile zdrenţuite, pline de cicatrici stătea pe masă, chiar

lângă patul meu. Rodea disperat şi speriat din coaja de pâine uscată, rămasă pe colţul mesei. Nu am reacţionat nicicum. Mi-a părut tare îndrăzneţ de vreme ce nu se sinchisea de prezenţa mea. Am rămas nemişcat, privindu-l dintr-o parte; mă întrebam de unde şi cum o fi apărut? Ţinea pâinea cu lăbuţele şi rodea cu repeziciune. Cu siguranţă foamea îi dăduse curajul acela nebunesc. Noi facem exact la fel când stomacul ne este gol: în nevoia de a-l satisface, căutăm să-l umplem repede, cu orice preţ. Aşa se explică şi riscurile nebuneşti la care ne supunem uneori prin săvârşirea unor fapte, demne de împărăţia răului, fără să ne gândim la consecinţele lor…

Încercam să ghicesc vârsta Şobolanului. Cicatricile spuneau multe despre sine: pe unde umblase, câte îndurase… Cu siguranţă avea o mare experienţă de viaţă; oricum, îndeajuns de multă dacă, în acea zi de primăvară, ajunsese să fie liber şi să caute de mâncare prin celula unei închisori. Îl urmăream fascinat în timp ce un alt zgomot, de data aceasta familiar, îmi ajunse la urechi: pe pervazul celulei mele, aterizaseră lin doi porumbei. Mă priveau atent întorcând către mine când un ochi, când pe celălalt. Încet, pe nas, nevoind parcă să mă trezească, îşi fredonau cântecul nemelodios, dar pe care îl aşteptam cu drag în fiecare zi. Îmi dădeau de veste că au venit şi mă aşteaptă să mă întorc din somnul meu zbuciumat, prin care umblam zilnic buimatic, căutând prin râpele întunecate măcar un vis plăcut, care cândva îmi fusese loial. Căci toate fugiseră de mine din cauza locaşului îngrozitor în care mă aflam. Căutam un Vis care atunci când m-aş fi trezit, mi-ar fi dat speranţa să merg mai departe. Care mi-ar fi şoptit că Libertatea nemărginită mă aşteaptă, oferindu-mi din nou puterea de a-mi renaşte sentimentele veştejite, din cauză că de atâta vreme nu mai simţiseră mângâierea Razelor Soarelui.

Porumbeii îmi erau prieteni vechi: erau obişnuiţi să vină zilnic după ce mă trezeam, să-i hrănesc cu firimituri de pâine. Deseori îi întrebam:

— Ce culoare mai poartă Libertatea afară?

Porumbeii îşi desfăceau larg aripioarele. Îmi arătau penele murdare, de un gri întunecat. Voiau să-mi spună că aceea este „culoarea Libertăţii“…

— Dar ce se întâmplă? îi întrebam mirat. S-a terminat cumva apa pe pământ?

Îşi închideau aripile şi dădeau din cap că nu. Apoi îmi şopteau cu tristeţe în glas:

— Nu, nu s-a terminat. Dar noi nu mai avem acces la apa limpede şi curată. Vulturii uriaşi, protejaţi de lege (căci mă rog: sunt pe cale de

dispariţie) au pus stăpânire peste ape.O dau numai cui vor ei, în schimbul cărniţei fragede şi proaspete de care crezi? de porumbel, desigur. Vorbeşti de Libertate? îmi ziceau, întorcându-şi temători capetele. De ce crezi că te vizităm? mă întrebau apoi, retoric.

Tot ei erau cei care-şi dădeau răspunsul: – Paradoxal, aici, pe teritoriul închisorii, ne simţim mai liberi decât în „Libertatea“ de afară… Aici suntem doriţi, respectaţi… Pe când afară suntem în permanenţă supravegheaţi de ochiul duşman. Nu ne-ar mira dacă am afla că suntem invidiaţi că avem acces aici… Este un proverb ce se referă la cei care nu au prea multe posibilităţi în viaţă: se spune că e bine acolo unde noi nu putem ajunge…

Trebuia să mă ridic să dau de mâncare Porumbeilor. Dar nu voiam să sperii noul meu vizitator, aşa că am mai zăbovit puţin.

Mi-am întors privirea spre Şobolan. Nu-mi puteam închipui pe unde intrase în celulă. Primul meu gând a fost că se strecurase, probabil, printre gratiile de fier ale ferestrei.

Era posibil ca, de pe cadrul ferestrei, unde puneam firimituri pentru porumbei, acestea să fi căzut afară, la temelia blocului de beton. Găsindu-le, Şobolanul o fi riscat totul să ajungă sus: s-o fi căţărat pe zidul peretelui pentru a-şi potoli foamea duşmănoasă. Şi cine ştie: de acolo, o fi căzut înăuntru…

Mi-am aruncat din nou privirea prin spaţiul pe care mi-l oferea deschiderea geamului. Am văzut sârma ghimpată atât de fidelă, atât de ascuţită, îndeplinindu-şi misiunea ingrată de a face rău oricui ar încerca să intre, nemaivorbind despre cei care ar dori să iasă…

— Totuşi, Şobolanul a reuşit să ajungă până în celula mea, mă gândeam. L-a ajutat mintea sa, ascuţită la maximum din cauza atâtor cicatrici.

Nu mă mişcam ca să nu-l sperii. Numai ochii mi-i roteam, încercând să-l văd mai bine. Părea bucuros de parcă ar fi descoperit vreo moară fermecată sau vreun cuptor care dă naştere în permanenţă pâinii gustoase…

După ce a mâncat cu poftă de s-a săturat, Şobolanul meu şi-a lins de câteva ori lăbuţele, bolborosind în barbă ceva înţeles numai de el şi de bunul Dumnezeu. Poate s-o fi rugat Domnului, mulţumindu-i pentru masa pe care i-o dăruise.

A coborât încetişor de pe masă exact ca un bătrân şi s-a cuibărit sub pat, undeva în colţul din dreapta al celulei. A rămas acolo, hotărât să

împartă celula cu mine. Câteva zile, l-am lăsat în pace. Trebuia să se obişnuiască cu noul său adăpost. În săptămâna ce a urmat, cu multă răbdare şi stăruinţă, am ajuns să-l pot hrăni din mână. Mi-a acceptat prietenia. După încă o săptămână, Şobolanul mi-a permis deja să-l iau în braţe. Bucuros de încrederea pe care mi-o arăta, l-am descotorosit de aţa de mătase încâlcită care îl împiedica, făcându-l să se mişte anevoios. Ba chiar i-am făcut şi o baie fierbinte. L-am spălat bine cu săpunul meu de rufe căci altul nu aveam. Mulţime de purici au luat-o la goană din blana lui cenuşie…

Am locuit astfel împreună un an şi nouă luni; am împărţit aceeaşi celulă strâmtă, nevizitată de Razele Soarelui; am împărţit şi hrana, şi necazurile… Am reuşit chiar să învăţ limbajul şobolanilor…

Compania lui îmi făcea bine. Eram bucuros să-l ştiu permanent cu mine. Cu toate acestea, să nu vă imaginaţi că am încercat să-l ţin captiv de frica singurătăţii mele. Nu! Dimpotrivă, de multe ori simţeam că mi se face milă de el. Mi se părea nedrept să îndure aceeaşi pedeapsă ca mine. Nu o dată l-am urcat pe rama ferestrei făcându-l să înţeleagă, pe cât era posibil, că este liber să plece. Să se bucure de ceea ce îi oferă Natura, în mod inegalabil; într-un cuvânt, să se bucure de Libertate…

Parcă îl văd cum îşi întindea năsucul afară, inspirând aerul curat. Apoi se întorcea, se ridica pe lăbuţele din spate, iar pe cele din faţă le întindea spre mine, să-l iau în braţe.

Nu voia să plece. „Prietenia“ noastră devenea tot mai puternică. M-am gândit că poate sărmanul şobolan nici nu avea unde să se ducă. Cum sunt şi mulţi dintre noi, oamenii.

Sau din contra: cum spune un proverb din bătrâni, să nu te întorci niciodată acolo unde ţi-a fost bine cândva căci ai putea fi tare dezamăgit de ce vei găsi. Urâciunea prezentuluiar anula amintirile frumoase care cândva ţi-au fericit sufletul. Ar fi păcat să ajungi în capcana amarnică a regretelor…

În orice caz, cu fiecare zi care trecea îl înţelegeam tot mai bine pe micuţul animal care mă întovărăşea cu fidelitate. Am aflat până şi misiunea care le-a fost hărăzită şobolanilor în viaţa lor pe acest pământ, dar despre asta, voi scrie pe larg în povestirea pe care cu bucurie vă invit să o lecturaţi în volumele următoare.

Zilele treceau una câte una, însă ca tot ce e frumos, liniştea pe care mi-o oferise Şobolanul nu putea dura la infinit. Într-o zi de iarnă, la primele ore ale dimineţii, pe neprins de veste,aşa cum se procedează cu prizonierii

de obicei, în închisoare s-a întâmplat ceva neprevăzut. Am fost ridicat cu forţa din patul pe care abia reuşisem să-l încălzesc. Cu cătuşe reci la mâini şi la picioare, am fost scos afară din blocul de beton, asemenea unui câine hăituit, prins cu găina în gură. Dacă ar fi să ne luăm după buchea legii, nu e drept să se procedeze astfel cu deţinuţii. Nu încălcasem cu nimic regulamentul de detenţie. În fine…

Am ieşit în curtea închisorii; acolo am întâlnit sute de alţi prizonieri, nemulţumiţi ca şi mine. Am aşteptat cu toţii în frig o zi întreagă, fără să ni se dea nicio explicaţie.

Era ger. Ningea. Priveam fulgii maşcaţi şi îmi închipuiam că Dumnezu îi cernea peste capetele noastre prin sita uriaşă a Cerului, trimiţându-i să ne cureţe păcatele.

Spre seară, am aflat şi ce se întâmplase: se organizase un control inopinat prin toată închisoarea. Aflaseră că deţinuţii ascund în celule lucruri interzise prin regulament. Ca nişte câini de vânătoare care adulmecă prada, gărzile închisorii au răscolit peste tot: plini de suspiciune, cotrobăiau prin toate ungherele. Li se părea că până şi în WC-urile acoperite se pot naşte viermi din cele mai evoluate specii şi se temeau că dacă vor ajunge liberi, se vor adapta oricărui mediu, oricăror situaţii şi riscuri şi vor ajunge să comande milioane de „bacterii“ (aşa cum se întâmplă şi în societatea noastră controlată de hoţi vicleni, apăraţi de legile făcute de ei înşişi).

Amorţisem de frig. Nu mai ştiam de când stăteam în ger. Mă gândeam la prietenul meu, Şobolanul. Eram nerăbdător să văd ce face, să-i împărtăşesc toate trăirile mele din ziua aceea în care nu fuseserăm împreună. Târziu, când ne-au lăsat să intrăm, în celula mea închiriată forţat am găsit o dezordine de nedescris. Parcă trecuseră pe acolo mii de fulgere supărate. Patul fusese dat la o parte de lângă perete. În colţul unde locuia Şobolanul, am descoperit o baltă de sânge. Mulţime de picături se desprindeau şi se strecurau pline de tristeţe printre paiele din grămăjoara care încă mai păstra căldura trupului animăluţului.

Am înţeles că fusese zdrobit de o ciubotă cu măsură mare, căci avusese grijă să-şi lase o amprentă murdară, grăitoare, pe perete, deasupra locului unde locuise Şobolanul. Nici urmă însă, de Şobolan. Corpul lui dispăruse. Mă învârteam bezmetic căutând prin celulă. Voiam să mă reped la uşă să strig, să urlu! Ştiam însă că totul e în zadar, că nu are cine mă auzi…

Am mai apucat să zăresc doar un rânjet de păgân. Acesta mi-a trântit uşa în faţă atât de tare, că mi s-au înfundat urechile din cauza zgomotului

asurzitor. Mi-am întors privirea asupra locului unde stătuse Şobolanul. Eram trist şi am rămas privind în gol. Îmi imaginam ce se întâmplase… Şi nu fusesem acolo, să-l apăr…

Nu ştiu cât am stat astfel. Am simţit la un moment dat un vânt rece ce se strecura înăuntru printre gratiile ferestrei. Îl simţeam curios, voind parcă să adune până şi ultima fărâmă din căldura corpului Şobolanului, ce mai rămăsese pe paiele însângerate… Am rămas nemişcat. N-am vrut să închid fereastra. Mă gândeam să las măcar Vântul să se simtă în largul său, căci în ceea ce mă privea, eram copleşit de o tristeţe fără margini. N-ar fi fost drept să sufere toţi pentru o tragedie care mi se întâmplase mie; Dumnezeu a lăsat un echilibru în acest sens: o balanţă ale cărei braţe mereu se înclină în sus şi în jos, încercând să echilibreze Binele şi Răul, Lumina şi Întunericul, Frumuseţea şi Urâţenia, Bucuria şi Tristeţea, Iubirea şi Ura…

Ce folos cu Filosofia: eu nu mai eram bun de nimic. Mare necaz, mare scârbă mi se cuibărise în suflet după această întâmplare. N-am mâncat o săptămână. Nici din celulă n-am ieşit. Nu voiam să văd pe nimeni. Toţi erau vinovaţi de ceea ce mi se întâmplase. Mă gândeam numai la Dumnezeu. Îl întrebam în neştire: „M-ai uitat, Doamne? De ce m-ai lăsat iarăşi singur între aceşti pereţi înfiorători, lipsiţi de orice căldură, de orice milă, îngrădiţi sinistru de gratiile de fier?„

Pereţii închisorilor „se hrănesc“, practic, cu zilele vieţii deţinuţilor. Le îmbătrâneşte corpul înainte de vreme, spălând tot ce este mai de valoare în sclipirea memoriei lor.

Credeam că Dumnezeu nu-mi mai auzea plânsetul, dar mă înşelam. În a opta zi, în timpul nopţii m-a vizitat prietenul meu, Şobolanul cel bătrân. S-a căţărat pe masă, fără grabă ca întotdeauna, aşa cum se obişnuise după ce ne împrieteniserăm. Numai că de data aceasta nu-l mai interesa pâinea. Era din nou încâlcit în aţa albă de mătase cum îl văzusem întâiaşi dată. Parcă o făcuse înadins, pentru a mi se face milă de el. L-am luat repede, plin de bucurie în braţele mele calde, cum o făceam mereu înainte de culcare când voiam să ne încălzim unul pe altul pentru ca somnul să ne fie mai dulce. Văzându-mă atât de trist din cauză că-l pierdusem, Şobolanul mi-a şoptit:

„— Ce-i cu tine? Nu te recunosc! Fii tare, prietene! Nu te vei afla aici o veşnicie. Poate Dumnezeu te-a trimis aici cu un scop doar de El ştiut sau ca să te protejeze de un necaz mai mare decât acesta, cu care te-ai fi confruntat dacă în acest moment te-ai fi aflat în altă parte. Timpul va trece aşa cum a venit; vei fi eliberat, te vei întoarce în mijlocul celor dragi. Vei

realiza mai târziu de ce ţi-a fost dat să treci prin acest necaz. Tu ai doar misiunea să-ţi urmezi calea într-un mod luminos, indiferent de cât de adâncă este noaptea din jurul tău. Nu uita că orice dezastru produce o schimbare. Poate fi o şansă deghizată, îmbrăcată cu nişte haine prea largi, greu de recunoscut la prima vedere. Ori de câte ori te confrunţi cu o problemă, după ce trece, ea îţi lasă un Dar. Orice necaz, oricât de mare ar fi, poate fi transformat într-o binecuvântare, după cum şi o binecuvântare poate fi transformată într-un blestem, dacă nu ştii să te bucuri de ea cum se cuvine.

Înainte de toate, însă, ai grijă de tine. Viaţa îşi pierde sensul când eşti lipsit de sănătate. Nu crede doar ceea ce vezi: cuprinderea ochilor este limitată. Trebuie să „priveşti“ în jurul tău cu Mintea, folosindu-te de toate darurile cu care te-a înzestrat Dumnezeu, în bunătatea sa nemărginită. Numai Mintea este cu adevărat liberă. Ne descoperă că Binele nu este o minune, că Dragostea nu este o amăgire, că Frumuseţea nu este simplă imaginaţie. Din contra: ele reprezintă adevărata realitate! Mintea deschide uşi nebănuite, ne ajută să găsim o cale de a zbura, necunoscând nicio frontieră. Nu lăsa păcatul să-ţi limiteze visele. Nu-ţi îngrădi încrederea în idealuri, chiar dacă acum nu ai siguranţa căle poţi da viaţă.

Domnul ne-a înzestrat cu Suflet, Minte şi Trup; într-un cuvânt cu Viaţă. Mintea este puntea între Trup şi Suflet. Ea menţine pacea şi armonia între cele două. Trupul este templul care găzduieşte Viaţa, protejând-o ca pe o floare ce poartă o negrăită sensibilitate Sufletul. Mintea este cea care deschide calea Vieţii spre Universul infinit, îmbogăţind-o cu toate minunile dăruite de Dumnezeu. Dacă Trupul nu poate aduce în viaţa ta ceea ce-ţi doreşte Sufletul, Mintea te poate ajuta să-ţi imaginezi că ai deja totul, învăţându-te să te încrezi în puterea ta de a merge mai departe.

Deci, dragul meu prieten, aruncă Tristeţea! Şterge-ţi fără milă picioarele de ea astfel încât să nu merite, murdară cum este, să o mai ridici vreodată de jos! N-o lăsa să-ţi întunece chipul luminat de încrederea în tine!“

Îl ascultam fără să schiţez nici un gest. Eram atât de deprimat!

Lipsa oricărei reacţii din partea mea l-a făcut pe Şobolan să ofteze din greu. M-a rugat să-l pun înapoi pe masă. I-am îndeplinit tăcut rugămintea. S-a aplecat încetişor, ca un bătrân, a luat pixul şi mi l-a întins. N-am apucat să-l iau din mâna lui: zgomotul unor paşi care se îndepărtau ne-au făcut să tresărim. Parcă cineva, trecând prin dreptul ferestrei, se oprise să asculte cuvintele prietenului meu, iar acum pleca. Şobolanul şi-a întors capul

imediat spre locul de unde se auzise foşnetul: era înspăimântat. Dar nu mai apucă să surprindă decât urmele unei umbre, care dispărea şi ea din bătaia Lunii…

De emoţie, Şobolanul scăpă pixul din mână. Când acesta a lovit podeaua se produse un zgomot destul de puternic care m-a trezit din somn.

— Deci totul a fost un vis! mi-am zis deznădăjduit, după ce m-am dezmeticit puţin. Şi totuşi… Un foşnet care se auzise pe masă îmi atrase atenţia. Parcă cineva făcea curăţenie. Am tresărit de bucurie:

— Poate printr-o minune Şobolanul s-a întors? m-am întrebat, tremurând.

M-am surprins că gândesc asemenea unui copil… M-am ridicat cu repeziciune, părăsind fără regret căldura patului. Am aprins lumina. Am fost tare dezamăgit: nu fusese decât Vântul. Fereastra rămăsese deschisă; era o noapte de sfârşit de decembrie şi Vântul rece îmi răsfoia acum iute caietul aflat pe masă. Mânat de o curiozitate nebună, voia să descopere tainele ascunse în filele jurnalului meu. Sau poate, cine ştie: cineva îl pusese să mă spioneze?

— Nu! Nu este posibil! m-am răzvrătit. Vântul nu poate fi corupt! Stăpânul său este însăşi Natura, deci el se bucură de o libertate maximă… Nu poate să ajungă dependent, ca noi, de o mulţime dintre elementele ce ne înconjoară…

Şi atunci ce anume îi stârnise curiozitatea Vântului? Înainte de culcare nu făcusem decât să-i scriu dragei mele Mame. Indiferent de vârstă, în clipele sale grele, omul se gândeşte la făptura care i-a dat viaţă…

Să nu vă închipuiţi că-i scrisesem Mamei despre necazul meu: Doamne fereşte! Din contra: mă temeam să nu-şi facă griji, căci în ultimul timp nu mai avusese veşti de la mine. De aceea i-am scris că sunt bine, că mi-am reînnoit contractul cu renumita companie la care lucrasem până atunci… Voiam să aibă somnul liniştit căci sufletul de Mamă simte trăirile zbuciumate ale copiilor, indiferent de distanţa care-i desparte. Dacă ar fi ştiut prin ce trec, cu siguranţă i-aş fi zdrobit inima, i-aş fi întunecat sufletul pentru tot restul vieţii… Sărmana Mamă…

Când am simţit că ochii mi s-au umplut de lacrimi, am şters apăsat, întorcându-mă la ceea ce mi se întâmplase. Pixul rămăsese de-cu-seară între foile caietului, pe masă. Însă, din cauza Vântului turmentat, se rostogolise până jos. Când s-a lovit cu căpşorul de podeaua rece o fi scos probabil un scâncet de durere, în timp ce picăturile mari, negre, de cerneală

s-au împrăştiat peste tot. Vântul îl rostogolea acum pe podea, încolo şi încoace, voind să-l ameţească, să nu-şi mai dea seama ce se întâmplase cu el; să uite cine fusese vinovat de tot haosul creat. Se vede treaba că prin gospodăria Naturii, Vântul se simte oarecum stăpân, cu mare autoritate. De aceea, face cam ce vrea el…

Urmărind cu gândul acest scenariu, am revenit la realitate de îndată ce Vântişorul rece s-a apropiat de picioarele mele, îngheţându-mi-le. Mi-am imaginat că urmărea ca nici eu să nu mai fiu în stare să-i fac ceva: să nu-l pedepsesc pentru faptele sale. Voia să mă determine să las totul baltă, să mă bag din nou în pat din cauza frigului şi să nu mai existe niciun martor al faptelor sale din acea noapte. Nu voia ca a doua zi, când ar fi ieşit afară printre gratiile ferestrei, să fie întâmpinat de o mulţime de bârfe. Nu de alta, dar la praznicul Primăverii ce urma să vină, nu s-ar mai fi bucurat de aceeaşi trecere în faţa celorlalţi.

Îi bănuisem intenţiile. M-am supărat puţin pe atitudinea lui arogantă, de aceea am închis fereastra. Cred că Vântul nu se aştepta la asta. Îl priveam cum stătea afară, îmbrobodit cu fulgii albi, pufoşi, de zăpadă, începând supărat să se lupte cu Natura amorţită. Parcă era ea vinovată că-l dădusem afară din celulă. M-am întors să-mi iau pixul. L-am ridicat cu grijă, în timp ce-l priveam cu tristeţe. Picăturile de cerneală care îl mâzgăliseră mă duseră cu gândul la ultimele clipe de viaţă ale Şobolanului. Mi-am imaginat cu groază cum îi fusese zdrobit capul, cum mânjise de sânge ciubota ucigaşă…

Fereastra… Vântul… Caietul cu foile răscolite…

Ce însemna visul meu? De ce îmi întinsese Şobolanul pixul cu atâta insistenţă? Ce mesaj a vrut să-mi transmită? Ce să scriu? Despre ce? Despre cine? Pentru cine?

Gândurile îmi dădeau năvală mânate parcă de viforul necruţător al iernii. Simţeam cum podeaua rece din beton îmi ciugulea ultimele rămăşiţe ale căldurii pe care tălpile picioarelor mai reuşiseră să o păstreze. În acel moment m-a străfulgerat o idee:

— Ştiu ce voi scrie! O poveste pentru copii! O poveste care să descrie soarta tristă a Şobolanului bătrân, păţaniile prin care i-a fost dat să treacă, prietenii pe care i-a avut, care l-au iubit sau care l-au dezamăgit… O poveste care să ajungă la inimile copiilor şi să lupte cu Timpul Nemuritor, biruindu-l… O poveste care să mă ajute, totodată, să-mi eliberez mintea şi sufletul, greu încercate în carceră şi care să mă poarte prin lumea ei fantastică, făcându-mă să uit de acele locuri sinistre.

Era ora 2:45, 1 ianuarie, 2006 . Nici urmă de somn. Ideea care îmi încolţise în minte nu-mi dădea pace. Mă fascinase. Dar… de unde să-ncep? Simţeam că mă aflu la o răscruce de drumuri, neştiind încotro s-o apuc. Obosit, m-am cuibărit cuminte sub aşternut. Îmi fusese loial: mai păstrase puţină căldură. Mai mult ca niciodată eram preocupat de sănătatea mea. Dacă m-aş fi îmbolnăvit, n-aş fi făcut decât să adaug o altă greutate necazurilor mele şi aşa destul de împovărătoare. Cel mai bine era să adorm. Voiam ca a doua zi, cu mintea limpede, să gestionez cum trebuie gândurile ce mă copleşiseră în noaptea aceea. Căldurica ce m-a întâmpinat primitoare, m-a bucurat. Somnul mă învălui într-o clipă, ca atunci când Mama te mângâie afectuos pe creştet şi îţi sărută ochişorii, spunându-ţi cald „Noapte bună!“

M-am trezit dimineaţa devreme. Gardianul îşi începea serviciul lovind cu bastonul în uşa de fier a fiecărei celule. Făcea un zgomot asurzitor. Aşa se întâmpla în fiecare dimineaţă, ca să ne „amintească“ unde suntem. Să nu care cumva să ne închipuim că ne aflăm în vreun loc destinat petrecerii timpului liber. Regulile închisorii prevedeau că la această bătaie în uşă trebuie să te ridici din pat şi să stai în poziţie de drepţi. Astfel, „raportai“ că încă mai eşti în viaţă. Probabil asta îl enerva şi mai rău pe gardianul de serviciu. Izbea cu putere uşa de perete ca să trezească toţi deţinuţii. Era furios că încă rezistăm, că ne mai aflăm acolo, silindu-l astfel ca şi în zilele următoare să fie nevoit să treacă pe la uşa celulei, să suporte palmele aerului îmbâcsit care îl pedepseau de fiecare dată când deschidea uşa, pentru loviturile zgomotoase.

Nimic din lucrurile acelea neplăcute nu mă impresionară. Gândurile frumoase care mă vizitaseră în acea noapte de Anul Nou, au revenit.

Toată ziulica m-am plimbat prin celulă de colo-colo; un locaş mic, de doar şase metri pătraţi. Seara m-a prins în aceeaşi stare. Simţeam că trebuie să scriu, că vreau să scriu, că pot să scriu… însă cum să încep?

Stăteam la fereastră. Vedeam cum se retrage Soarele, lăsând loc Lunii să-şi facă rondul de noapte. Rămâneam din nou prizonierul întunericului, singur, între patru pereţi reci în care iarna îşi păstra în taină sentimentele înfiorate să nu fie descoperite de celelalte anotimpuri surioare. Printre gratiile ferestrei vedeam sârma ghimpată, pregătită în orice clipă pentru cea mai însângerată luptă. Privind-o, m-am înfiorat. Emoţia mea a făcut-o să se simtă o dată în plus stăpână peste acel loc înfiorător. Cu siguranţă îi făcusem pe plac, căci imediat am văzut-o cum începuse să danseze după şuieratul sinistru al Vântului bătrân.

Am revenit în celulă şi am aprins o Lumânare. Îmi plăcea să o privesc. În „muzica“ respiraţiei mele, îşi unduia uşor flacăra jucăuşă, răspunzând astfel fiecărei mişcări pe care o făceam. Nu mă mai simţeam singur. M-am aşezat la măsuţa mică din lemn, care avea colţurile roase de coatele îngenuncheate ale multor altor destine ce trecuseră pe acolo înaintea mea. Am deschis încet caietul. Am şters cu grijă pixul, l-am curăţat de cerneala care-l „însângerase“. L-am încercat cu emoţie să văd dacă mai avea putere să scrie. DA! Şi pixul era gata să participe la naşterea poveştii mele… Până şi foaia albă, curată, parcă aştepta cu nerăbdare să găzduiască povestea mea! O simţeam ca pe o tânără mamă, aşteptând să-şi vadă pruncul abia născut. Nu-mi rămânea decât să trec la treabă. Mă stăpânea un entuziasm fără margini!

Flacăra Lumânării se reflectă la un moment dat în sticla crăpată a ceasului meu, aflat pe masă, voind să se admire ca întotdeauna, să vadă de nu cumva ochii îi sunt obosiţi. Scânteierea sa îmi atrase atenţia. M-am uitat la ceas: era ora şase după-amiaza. Secundele se scurgeau ca nişte picături de apă care părăsesc corpul unui ţurţure de gheaţă, dorite fiind de buzele însetate ale pământului. Nici nu mi-am dat seama când a trecut încă o oră… Deodată, un scârţâit incredibil de dureros, de sfâşietor, care ieşise din balamalele unei uşi a cărei milă fusese mâncată de rugină, îmi ajunse la urechi zgârâindu-mi neiertător timpanele. Un scârţâit pe care nici acum nu l-am uitat, atât de adânc mi-a scrijelit fiecare celulă a creierului. Îl auzisem zilnic până atunci, chiar de mai multe ori pe zi, pe parcursul anilor petrecuţi acolo. Însă în acea seară, când paza de noapte deschisese uşa de fier neunsă, probabil, niciodată, sunetul fusese mai strident ca oricând. Era uşa holului care închidea cele patruzeci de celule cu deţinuţi. Patruzeci de celule îmbâcsite cu gândurile noastre triste. Patruzeci de celule mici şi neaerisite.

Probabil, uşa nu fusese unsă în mod intenţionat ca să ne rănească de fiecare dată liniştea sufletească şi aşa destul de fragilă. Era ora la care paznicul de noapte intra să ne controleze. Să vadă dacă nu cumva vreunul dintre noi reuşise să evadeze. Eram cu pixul în mână, frământat de gândurile mele când am simţit cum scârţâitul uşii ruginite o luase la fugă, gonind pe holul închisorii cu un topor de războinic în mână. Şi nu se oprise până în celula mea. Intrase furios prin gaura cheii şi, cu toate puterile-i sălbatice, lovise furios în creierul meu, de parcă eu îl provocasem. Iar creierul meu şi-a deschis poarta largă, primitoare, gata să primească noua Poveste care venea gătită în straie de sărbătoare, într-o caleaşcă asemenea

celor din basme, gata să se adapteze condiţiilor noii sale gazde.

Aşa s-a născut Povestea mea. Scârţâitul uşii închisorii a deblocat uşa ruginită a Minţii mele măcinate de gânduri zbuciumate. Dintr-o dată totul s-a luminat. În noaptea aceea am terminat de scris întregul caiet. Mi se păruse că trecuse în doar câteva clipe. Nu-mi venea să cred ce mi se întâmplă. Nu mă recunoşteam! Parcă altcineva îmi purta mâna, aşternând pe foaie rând după rând… Îmi simţeam Mintea şi Sufletul atât de libere! Călătoreau nestingherite într-o lume fantastică, plină de aventuri, neîngrădită de nici o frontieră. Sufletul meu zbura!

Am înţeles motivul pentru care Dumnezeu îmi hărăzise să trec prin acel necaz. Am realizat că am pierdut ani de zile nescriind până atunci. S-a născut în condiţii de neimaginat, o poveste cu o mulţime de eroi inediţi, nemaiîntâlniţi în alte poveşti, care sper să fie primiţi cu drag de copiii însetaţi de lectură.

Fusesem condamnat la opt ani de închisoare pentru o cauză care, poate în alt timp al istoriei noastre, m-ar fi transformat în erou. În timpurile noastre, însă, Justiţia m-a catalogat drept o reală tumoră economică la nivel mondial. Despre aceasta, însă, voi vorbi în memoriile pe care urmează să mi le scriu.

Am fost, desigur, învinuit şi pentru multe alte lucruri pe care nu le-am făcut. Exact ca într-o poveste, de asemenea fantastică, când un hoţ e prins furând o raţă, dar ajunge să fie judecat şi condamnat pentru dispariţia întregii specii de dinozauri.

Seria de volume „O inimă de broscuţă“, care se va materializa ulterior într-un film de desen animat, vă propune o incursiune prin lumea Dragostei, a Prieteniei, a Credinţei curate în Dumnezeu, a puterii de sacrificiu şi nu în ultimul rând, a frumuseţii Copilăriei.

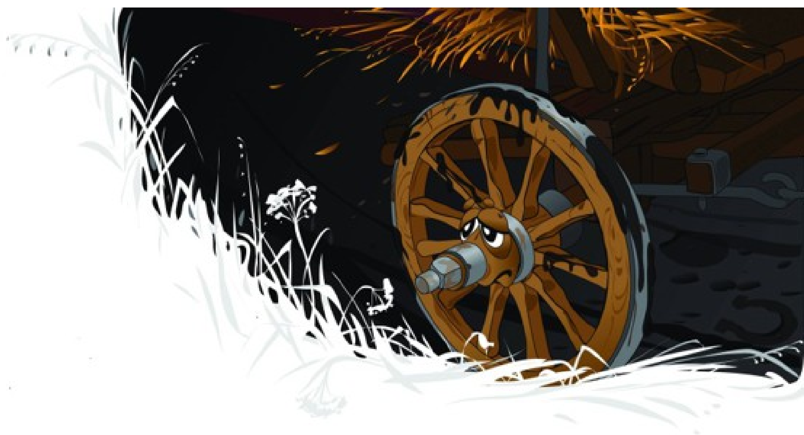
Lansez copiilor invitaţia de a fi alături de noi în această Poveste plină de surprize, însoţind personajele noastre într-o lume simplă, dar atât de plină de tradiţie, de istorie şi în acelaşi timp de… necunoscut, după cum vă veţi convinge lecturând volumele ce vor urma.

„Poveste încarcerată“ va continua pe parcursul tuturor volumelor „O inimă de broscuţă“.

Cu gânduri senine,

Autorul

Războiul se terminase de doar câteva zile...

Din ceaţa întunecată a unei nopţi târzii de toamnă, se auzea din ce în ce mai aproape, un scârţâit îndurerat de roată. Sărmana! Avea nevoie de puţină unsoare ca să-şi poată continua drumul mai departe. Că la odihnă nu mai îndrăznea ea să se gândească. Avea de făcut drum lung şi anevoios şi în situaţia sa se aflau mii de alte roţi care i se alăturau într-un cor sfâşietor: jeleau rănile dureroase şi necazul care a copleşit această lume.

Ei, şi unde mai pui că Roata noastră avea de dus în spate cu mare responsabilitate o mulţime de suflete rănite, pline de gânduri triste. Tocmai de aceea, biata de ea, nici măcar nu îndrăznea să mai deranjeze pe cineva cu dorul ei după unsoare, în pofida faptului că durerea îi ajungea până la inimioară. Nici milă nu aştepta de la nimeni, căci şi suratele ei purtau aceeaşi suferinţă, aceeaşi dorinţă:

— Scâââârţţţ, scâââârţţţ, suspinau ele, împărtăşindu-şi neputincioase tristeţea.

Iar ecoul durerii se strecura ca un şarpe viclean printre vârfurile stâncoase ale munţilor enigmatici, răcoriţi de adierile vântului tomnatic.

La un moment dat, dintr-o căruţă amorţită aflată în lanţul acela scârţâitor ce şerpuia în lungul drumului a început să se strecoare dintr-o

rană a unui animal, picătură cu picătură, un Pârâiaş de sânge. Cu voce scăzută, răguşită, acesta bălmăjea neîntrerupt cuvinte neînţelese, îngrozit că fusese nevoit să-şi părăsească corpul iubit. Când ajunse la marginea blănii transpirate ce acoperea corpul rănit, tristul Pârâiaş începu să picure încet pe fânul uscat din căruţă, vechi de cine ştie când. Urmărea îngândurat, cu înfrigurare, unde cădea fiecare picătură. Nu voia să se risipească niciuna: voia să fie de folos cuiva.

— Voi, suflete calde, ascultaţi-mă, vă rog! imploră atenţia picăturilor de sânge, un Pai îngrijorat peste care se scurgea Pârâiaşul de Sânge. Sunt bătrân şi numai pot ţine la umezeală! Vă rog, fie-vă milă de mine şi croiţi-vă drum prin altă parte!

— Ce spui tu, iarbă păcătoasă? îl repezi furios Pârâiaşul pe firul de pai care vorbise. Lasă bătrâneţile la o parte! Mai bine ai pune umărul să ne-ajuţi să îndreptăm aceste picături de sânge, pline de viaţă spre scârţâitul roţii îndurerate! Să-i mai alinăm durerea sfâşietoare!

Bătrânul Pai ciuli urechile: cineva îi cerea lui ajutor! Se învioră pe dată. Îi făcu din ochi babei sale şi, zâmbind şugubăţ, îi şopti:

— I-auzi, babă, hăi! Se pare că mai putem fi şi noi de folos cuiva…

Fără să mai stea pe gânduri, voi să se ridice în grabă şi să sară în ajutor, dar bătrâneţile îndată se răzbunară: sărmanul Pai nu se putea mişca. Faţa-i zbârcită i se crispă de neputinţă.

Dragei lui neveste nu-i mirosise a bine entuziasmul moşului, dar îl lăsase în pace: nu voise să-l supere. Când îl văzu mâhnit, i se făcu milă de el. Se apropie încetişor şi îşi lipi mâna firavă de fruntea încreţită a soţului. Îi dădu cu blândeţe firele cărunte într-o parte şi-i zise zâmbind amar:

— Moşnege, moşnege… De câte ori ţi-am spus să nu te mai ambalezi aşa de tare că mai rău îţi faci? Ştiu că vrei să-l ajuţi pe Pârâiaşul acesta inimos, însă nu-ţi uita povara anilor… Iaca, mai bine stai tu liniştit să-ţi mai vină inima la loc, să văd ce-oi putea face eu…

Bunicuţa-Pai se aşeză cu greu în genunchi şi începu să adune picătură cu picătură sângele ce se scursese pe picioarele soţului. Le punea cu grijă în căuşul mâinii sale stângi. Respirând din greu, îşi ridică privirea spre Pârâiaşul de sânge, căruia îi zise cu blândeţe:

— He, he, tinere! Nu te supăra pe noi, nici nu râde de neputinţele noastre! Nu mai avem puterile zvelte ale tinereţii! Este-o vorbă din bătrâni: bătrâneţe, haine grele… Vei ajunge şi tu ca noi, la această vârstă, şi vei vedea cât adevăr duc ele…

Pârâiaşul fu cuprins de regrete. Chipul trist al bătrânei îi înmuie sufletul:

— N-am vrut să vă supăr, murmură el. Iertaţi-mă! Cred că m-am pierdut cu firea… Este pentru prima dată când mă confrunt cu o asemenea situaţie, părăsindu-ne corpul iubit. Şi nu vreau să-mi pierd viaţa în zadar. Misiunea de a duce în caravana vieţii mele sute şi sute de picături de sânge nu e deloc uşoară şi nu vreau să dezamăgesc pe nimeni. Mai ales pe Dumnezeu, care mi-a hărăzit această soartă…

În clipa aceea, bătrânul Pai care stătea ceva mai în spate, atinse uşor umărul soţiei sale, voind să-i spună ceva. Însă nu apucase să deschidă gura că o tuse seacă îl opri. Se înroşise la faţă ca racul fiert. Probabil îşi trezise glandele adormite şi acestea s-au răzbunat pe bătrânel. Pârâiaşul se îngrijoră. O întrebă pe bătrână din priviri:

— Ce-i cu el?

Dar aceasta i-o luă înainte, şoptindu-i:

— Stai… Aşteaptă… Nu e bine să-l întrerupem…

Stând în mâna Bunicuţei Pai, Pârâiaşul îi privea cu ochii mari şi cu inima câtun purice pe cei doi bătrâni. Îi era tare milă de ei. „Câtă durere în această lume! Câtă neputinţă!“ se gândi el, suspinând.

Bătrânul se opri cu greu din tuse. Dar tot nu avea stare. Se aplecă

asupra soţiei lui şi-i zise, făcând referire şi la Pârâiaş:

— Nu staţi la poveşti! Pierdeţi timp preţios! Vorba lungă înseamnă sărăcie; ascultaţi ce vă spun eu! le zise el cepeleag.

— …şi aduce numai pagubă Clipelor care ajung să treacă în zadar pe lângă noi, adăugă Pârâiaşul, sigur pe sine.

Bătrânica zâmbi:

— Eşti tare ager, îi zise ea tânărului pe care îl ţinea cu grijă în mână. Cei ca tine nu trăiesc în zadar: vei face multe lucruri bune în această viaţă!

— Auzi, tinere? Am şi eu o rugăminte, adăugă soţul ei după câteva clipe.

Tânărul se emoţionă. Se simţea stânjenit în faţa acestor bătrâni simpli, cu sufletul curat, mai ales că le vorbise aspru mai devreme. Avea o educaţie aleasă, părinţii îl învăţaseră să se comporte cuviincios cu cei mai în vârstă, dar în seara aceea se lăsase dus de val… Când văzu că bătrânul Pai i se adresează, Pârâiaşul se ridică în picioare, se primeni ştergându-se de câteva ori cu mânuţele pe faţă apoi de-a lungul trupului şi-i răspunse respectuos:

— Desigur, moşule, cu ce-aş putea să te ajut? îi răspunse el îndatoritor.

— Din câte înţeleg, vrei să alini scârţâitul Roţii. Să te-ajute bunul Dumnezeu, că e de-a dreptul insuportabil. Bine-ar fi să poţi să-i închizi gura disperată, că de două nopţi nu mai ştiu ce-i somnul. Şi-apoi, eu ca eu, da' sărmana bătrânică…

Dădu din mână a lehamite ca şi cum nu mai avea cuvinte să-şi exprime năduful. Chipul bătrânului, plin de o mulţime de zbârcituri uscate, îl emoţionă până la lacrimi pe Pârâiaş. Îi răspunse, zâmbind:

— Tocmai asta vrem, moşule. Să ajungem la biata Roată şi să-i ungem rana şi sufletul. Vei vedea că nu va mai scoate nici un sunet de durere, cât va trăi!

Îţi promit! Pe cuvântul meu de Pârâiaş, zise tânărul convingător, ducându-şi mâna la inimioară.

— Bine, bine, zise bătrânul Pai, începând să se foiască de colo-colo.

În loc să-l încurajeze, vorbele Pârâiaşului îl neliniştiră pe moşneag. Mai ales când venise vorba de promisiuni, el prinse a da din cap, mormăind nemulţumit în barbă:

— Mai încet cu vorbele mari, tinere, îi zise Pârâiaşului. Să iei aminte când faci o promisiune, că de la vorbă până la faptă, e ca de la cer la pământ! Ei, tinereţe, tinereţe, oftă el.

Pârâiaşul îşi plecă privirea. Nu înţelegea mâhnirea bătrânului. Îşi luă

inima în dinţi şi-l întrebă:

— Ce vrei să spui? îşi ridică privirea spre el, puţin ruşinat.

Bătrânul Pai îi răspunse:

— Vreau să-ţi spun că nu e bine să faci risipă de promisiuni. Că e tare uşor să deschizi gura. Dar e mult mai complicat când vine vorba de fapte… Făcând o promisiune e ca şi cum ai roti elicea de la gura Vântului… Şi atunci, motorul Conştiinţei se porneşte! Nu mai poţi da înapoi…

— Taci, măi, boşorogule, îl întrerupse nevasta înţepată. Tu-l ţii de vorbă, iar el are atâta treabă de făcut… Nu-l băga în seamă, se întoarse ea sfătoasă spre Pârâiaş. Să nu te afecteze vorbele lui. E bătrân şi morocănos, dar e bun la Suflet ca pâinea caldă. Dă-ne şi tu crezare, că la bătrâneţe dăm în mintea copiilor. Şi cu mintea, şi cu trupul. Iacă, devenim pretenţioşi, încăpăţânaţi, ne agăţăm de fiecare cuvânt sau lucru întâlnit…

— Vezi? Vezi? Nici nu s-a luminat de ziuă şi tu începi ca o moară stricată: „Taci, bărbate! Taci, bărbate!“ Mereu îmi închizi gura, îi zise îmbufnat bătrânul.

Îi era ciudă pe ea, şi totuşi nu voia s-o supere, că baba era singura lui alinare. Nu se aveau decât unul pe altul, de aceea încercă imediat să glumească, adăugând către nevastă:

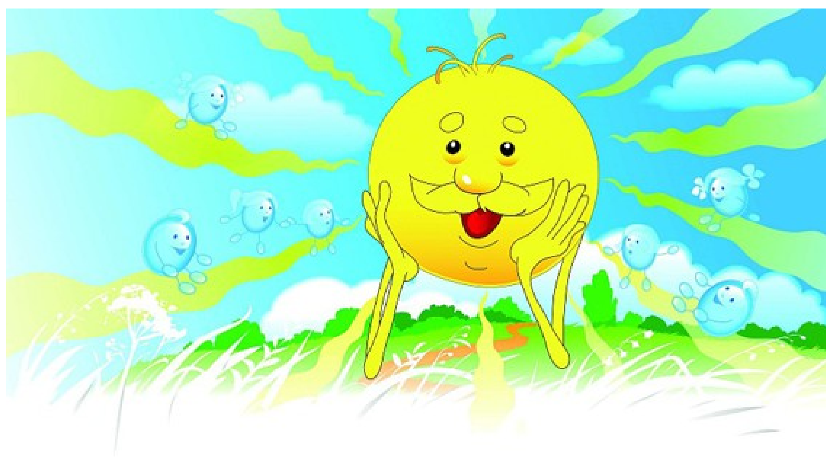
— Seară de seară baţi mătănii înainte de culcare şi te rogi lui Dumnezeu să ajung să-mi deschid ochii căprui spre mândrele zori ale dimineţii. Da’ de ce nu te rogi şi gura s-o deschid, babă, hăi? Nu numa’

ochii…, îi mai zise el, zâmbind. Indiferent de e zi sau noapte îmi ceri numai să închid gura…, mai adăugă încet.

Îşi dădu seama că întrecuse măsura. Dar Bătrâna nu zise nimic. Zâmbi împăciuitoare şi privind spre Pârâiaş îi făcu semn din mână să nu-i dea atenţie moşneagului ei. Bătrânul mai bălmăji ceva neînţeles la adresa babei sale, apoise întoarse cu spatele la ei şi se culcă.

— Dacă stau bine şi mă gândesc, bătrânul nu ţi-a spus asta cu răutate, începu Bunica să discute cu Pârâiaşul. E supărat pentru că cineva l-a dezamăgit chiar acum, recent, făcându-i ca şi tine nişte promisiuni. Numai că erau deşarte…Chiar aseară, după miezul nopţii, ne-au vizitat nişte Picături de rouă, se puse ea pe povestit, ţinând cu grijă în căuşul palmei, Pârâiaşul şi picăturile lui de sânge.

— Sunt oaspeţii noştri obişnuiţi, continuă Bunicuţa. Prezenţa lor ne face bine, ne dă viaţă, ne îmbălsămează amintirile care ne inundă din ce în ce mai des la această vârstă. Picăturile de rouă vin la noi spre dimineaţă, înainte ca Soarele să se ridice pe cer. Toată noaptea colindă ungherele Naturii ca să afle ce se întâmplă pe pământ. Adună tot felul de informaţii, tot felul de zvonuri, fie ele adevărate sau nu, şi când mândrul astru al zilei îşi face apariţia, Picăturile au pregătite tolbele cu ştiri şi dau fuga înaintea lui, să i le povestească. Să le vezicum îi sar în faţă ca nişte baborniţe bârfitoare cu greabăne ovale, voind care mai de care să-i arate Soarelui că a fost mai harnică!

De cum păşeşte pe bolta cerească, Globul de aur al Universului le ia în braţe, le ascultă cu răbdare pe fiecare şi le zâmbeşte înţelegător. Picăturile îi povestesc ce-a mai făcut mândra Lună de-a lungul nopţii, cum a trebăluit ea prin gospodăria Pământului; câte stele s-au născut sau au căzut şi multe altele… Emoţionat de câte îi sunt date să audă şi să vadă de-a lungul unei

zile, spre seară Soarele se înroşeşte şi se ascunde timid după orizont. Le dă drumul Picăturilor de rouă înapoi pe pământ, promiţându-le că a doua zi le va legăna din nou, şi mai tandru, în braţele lui calde.

Bătrâna făcu o pauză. Îşi trase sufletul, inspirând adânc aerul nopţii încărcat cu miros greoi de sânge. Îşi dădea seama că Pârâiaşul nu are mult timp de pierdut, de aceea se grăbi să termine:

— De obicei, ne bucură prezenţa lor, dar Picăturile de rouă care ne-au vizitat aseară şi-au cam luat nasul la purtare, întrecându-se cu gluma şi cu promisiunile făcute. E drept că erau mai mulţi copii şi, ştii şi tu cum sunt aceştia…

Pârâiaşul nu mai avu răbdare:

— V-au făcut ceva rău? o întrebă el cu sufletul la gură, ridicând puţin vocea.

Bunica Pai zâmbi. Privi înţelegătoare către soţul ei. Stând cu spatele, acesta se lăsase furat de somn. Întorcându-se spre Pârâiaş, bătrâna îi şopti blând ca să-lliniştească:

— Nu, rău nu ne-au făcut. Suntem deja prea bătrâni ca cineva să ne mai poată face vreun rău. Dar au profitat puţin de bunătatea şi de naivitatea noastră…

Se uită din nou la soţul ei. Părea încurcată: se temea ca nu cumva acesta s-o audă. Sigur s-ar fi supărat dacă ar fi ştiut că mai aflase cineva ce ruşine păţise.De aceea, bătrâna îşi ridică până în dreptul gurii mâna în care ţinea Pârâiaşul şi-i zise acestuia, abia şoptit:

— Copiii Picăturilor de rouă au iscat în căruţă o hărmălaie de nedescris. Nici mâncare nu le mai trebuia. Acum, fie vorba-ntre noi, aşa-s toţi copiii…

Dintre toate jocurile, cel mai interesant li s-a părut să „se dea huţa“ anumit pe picioarele soţului meu. Dar era destul de târziu şi moşneagul meu morocănosle-a spus că e vremea să se culce:

— Găsiţi-vă de joacă în altă parte, îi îndemnase el. Picioarele mă dor de nu mă pot mişca, iar voi vreţi să vă legănaţi pe ele…, le zise cu amărăciune.

Dar plozii nu s-au dat bătuţi: câţiva dintre ei, mai îndrăzneţi, prinseră a se linguşi care mai de care pe lângă bătrân:

— Noi venim tocmai din braţele Soarelui, începură să se laude.

— Puteţi să veniţi de oriunde, nu se învoi moşul, dintru început.

— Razele lui fierbinţi ne-au învăţat un joc fermecat! nu se dădură bătute nici Picăturile de rouă. Dacă ne vei da voie să ne jucăm pe

picioarele tale, îţi promitem că mâine dimineaţă, după ce vom pleca, tu te vei putea ridica în picioare şi vei putea juca o tananicăăăă… aşa cum nici măcar în tinereţe n-ai jucat! începură să-i înşire moşneagului, verzi şi uscate.

Bietul bătrân…, îşi reluă Bunica gândurile. S-a lăsat prins în mrejele Picăturilor de rouă, gândindu-se cu nostalgie la frumuseţea tinereţii. Aş fi vrut să-ispun că nu-i decât o glumă a copiilor, însă nici nu m-a lăsat să deschid gura. Atunci m-am încăpăţânat şi am tăcut; apoi, întorcându-mă cu spatele la ei,m-am culcat. L-am lăsat pe prostuţ să colinde prin lumea copilăriei, împreunăcu Picăturile de rouă. Era un tărăboi! Doamne-Doamne… Pe de o parte scârţâitul necontenit al roţilor, pe cealaltă parte, copiii gălăgioşi, dornici de joacă! N-a dormit bătrânul Pai toată noaptea. Aştepta nerăbdător zorile când spera că va putea să dănţuiască. Mare îi fu bucuria când se miji de ziuă: ca un cocoş dornic de noi aventuri, Paiul strigă la floricelele vecine ale fânului din căruţă să-i îngâne un cântecel vesel. Se gândea că sosise momentul ca promisiunea Picăturilor de rouă să prindă viaţă. În sunetul lin al muzicii dimineţii, moşul voi să se ridice, însă nu reuşi. Mai încercă o dată: degeaba. Picioarele nicidecum nu-l ascultau. Nici gând să poată juca tananica, aşa cum îi promiseseră Picăturile de rouă!

— Vai, vai, ce-a mai fost! se văicări Bătrânica după câteva clipe de tăcere. Câtă ruşine a mai tras bietul de el, în faţa vecinilor! Copiii îl păcăliseră şi el a suferit foarte mult.

Pârâiaşul se înălţă puţin în vârful picioarelor să-l poată privi pe bătrân peste umărul babei. Simţi că i se face milă de el, văzându-l cum dormea liniştit. O încurajă pe Bunicuţă:

— Nu trebuie să suferiţi din cauză că aţi pierdut anii tinereţii! Şi bătrâneţile pot fi foarte frumoase! Noi, picăturile de sânge, stăm mereu în preajma inimii şi învăţăm multe lucruri interesante, zise sfios Pârâiaşul. Ştim că venim cu toţii din Lumină şi ne întoarcem în Lumină… Să mori e un vis precum este şi a trăi în acest corp… Nu suntem decât umbre ale alegerilor pe care le facem în fiecare clipă…

Bătrâna îl privi admirativ. Oftă din greu şi-i zise:

— Îmi pare rău că nu te-aude şi moşneagul meu… tare ar fi încântat de tine… Mă rog, ţie ţi-e uşor să vorbeşti astfel, că te afli în floarea tinereţii… Orice bătrân de pe acest pământ ar da orice numai să poată întoarce Timpul… Dar legea Domnului rămâne lege pentru toţi… Vei îmbătrâni şi tu, va veni vremea să te viziteze pe neaşteptate şi pe tine junghiurile

neputinţei. Îţi vei aminti atunci de cuvintele mele. Dumnezeu are grijă ca totul să se transmită din gură în gură, din generaţie în generaţie. E ca o ştafetă pe care bătrânii o predau tinerilor care abia se aventurează în labirinturile Vieţii, lăsându-şi astfel amprenta pe harta infinită a Existenţei. Aşa se scrie Istoria, dragul meu. Pe care urmaşii o duc mai departe, astfel încât să nu se piardă nimic din farmecul plin de mister al trecerii noastre pe pământ. Ei, dar ne-am luat cu vorba şi timpul zboară, zise Bătrâna voind să se ridice. Ca să nu mai lungesc vorba, Pârâiaşule, soţul meu nu voia de fapt să-ţi spună decât că nu e bine să arunci cu vorbele în vânt. Să încerci să-ţi respecţi cuvântul dat, căci în urma ta în această Viaţă, nu rămân decât faptele tale. Moşneagul meu a păţit-o şi acum, la bătrâneţe, cu Picăturile de rouă. N-a apucat să uite ruşinea suferită; rana mândriei sale e încă deschisă.

E drept, i se poate întâmpla oricui, dar el nu mai are încredere în nimeni…,oftă ea.

— Eu nu mai sunt un copil, zâmbi Pârâiaşul. Nici prin gând nu mi-ar trece săvă amăgesc!

— Am simţit că pot avea încredere în tine, de aceea ţi-am şi povestit întâmplarea din noaptea trecută, zise convinsă bătrâna, ridicând un deget spre tânărul Pârâiaş. Acum cred că e timpul să pleci, zise ea peste câteva clipe, privind în jur. Roata are nevoie de ajutorul tău. N-o mai lăsaţi să sufere!

Pârâiaşul trase adânc aer în piept şi dădu afirmativ din cap:

— Dacă v-am supărat cu ceva, îmi pare rău, îi zise el cu sinceritate. Vă las cu bine!

— Ne-a făcut o mare plăcere să te întâlnim, îi răspunse cald bătrâna. Domnul să vă călăuzească paşii, mai adăugă ea, în timp ce-şi strecură mâinile printre coastele căruţei şi dădu drumul cu atenţie picăturilor de sânge.

Le îndreptă spre rana Roţii de unde venea scâncetul dureros. Picăturile coborau încetişor una după alta din mâna bătrânei când, deodată, sărmana Roată se poticni de o Piatră singuratică, rătăcită pe drum. Biata Roată: şi aşa era suferindă, abia se mişca, de aceea icni de durere când se lovi din nou. Piatra rânji cu răutate: probabil nu fusese băgată în seamă de nimeni pe timp de noapte şi acum se răzbunase pe cine îi ieşise primul în cale.

Întreaga căruţă se zdruncină din cauza izbiturii. Bunicuţa Pai tocmai dădea drumul ultimelor picături de sânge. Zdruncinătura căruţei o izbi într-o parte…

O întâmplare tragică

Din cauza smuciturii, Pârâiaşul scăpă câteva picături de sânge din corpul lui.

— Ajutor! strigau ele disperate, în timp ce cădeau din căruţă.

— Ce-ai făcut?! se întoarse şi Pârâiaşul spre bătrână… Ai grijă, te rog, o imploră el.

— Nu e vina mea, îmi pare rău! îi răspunse aceasta cu tristeţe în glas. Sărmanele, începu să lăcrimeze, privind în urma picăturilor pierdute.

— Tata! Ce se întâmplă? Unde-i mama? întreba în acest timp una dintre cele două picături prinse în vârtejul căderii: erau un copil şi tatăl lui.

— Va veni şi ea cu noi? continua să-şi întrebe tatăl.

Acesta nu-i răspunse. Nici el nu ştia ce li se întâmplă. Îşi prinse din zbor fiul în braţe şi-l strânse cu putere la piept, privind în urmă să vadă dacă îi mai urmează şi alte picături de sânge. Nu. Nu mai era nimeni. Fusese un accident: doar ei doi se desprinseseră din mâinile Pârâiaşului. Tatăl Picătură îşi zări nevasta îngrozită acolo sus, înlănţuită de alte câteva picături de sânge. O ţineau să nu se arunce după ei, iar ea se zbătea ţipând neputincioasă. Ceilalţi copii ai lor înaintau spre rana Roţii suferinde. „Da, a fost un accident.. numai noi am căzut…“, se convinse el în cele din urmă, resemnându-se. Acum trebuia să se concentreze să vadă ce e de făcut. Privi în jur: nu bănuia unde vor cădea. Sărută fruntea caldă a copilului şi-i zise:

— Nu-ţi fie teamă! Eşti cu mine. Cu mama cred că ne vom întâlni în altă viaţă…

Copilaşul se smuci atunci în braţele tatălui său. Îşi întoarse privirea în urmă să vadă dacă-i vine mama. Dar mai apucă să vadă doar cum se îndepărta căruţa, pierzându-se în ceaţă. Auzea strigătele Pârâiaşului care îndrepta fiecare picătură de sânge spre rana Roţii:

— Fiţi atenţi, ajutaţi-vă unii pe alţii! Să nu se mai repete o asemenea tragedie!

Un timp, ecoul vocii sale se mai jucă de-a v-aţi ascunselea printre munţi. Apoi, dispăru şerpuitor printre coline şi se făcu linişte…

— Când o vom vedea pe mama? sparse copilul tăcerea înfiorătoare. Eu

vreau s-o văd pe mama! Acum! Să mă alint în braţele ei calde şi gingaşe! Auzi, tăticule?! Auzi? se zbuciuma micuţul.

Tatălui i se rupea inima de milă privindu-şi odoraşul. În acel moment căzură amândoi pe un fir înalt de iarbă, ars pe jumătate. Planta se îndoi sub greutatealor. Jumătatea care era arsă se desprinse şi atârna neajutorată, clătinându-se dintr-o parte în alta. Despicătura creştea văzând cu ochii scoţând un zgomot neplăcut.

— Tată, ce se aude? Unde suntem? şopti pierdută micuţa picătură de sânge. Ce-i cu foşnetul acesta?

Tatăl privi în jur. Văzuse că au căzut pe o plantă, auzea vuietul care îl speriase pe fiul său, însă nu realiza ce se întâmplă. Se lăsă în voia lui Dumnezeu.

Nici în căruţa din care căzuseră cele două picături de sânge nu era linişte. Mama Picăturii rătăcite privea îndurerată în urma celor două fiinţe dragi. Le-a urmărit disperată până le pierduse din ochi. Câtă durere în inima ei sfâşiată! Plângea şi se zbuciuma neştiind cum să-i ajute! Ţipa din toate puterile la suratele sale care o ţineau:

— De ce mă ţineţi? Trebuie să merg după ei! Au nevoie de ajutor! Unde-i Pârâiaşul, stăpânul nostru?! Ce face acum? Numai el mă poate ajuta…

Acesta îi auzise strigătele, însă pentru moment era ocupat cu organizarea ultimelor sale picături.

— Aduceţi-mi picătura care are nevoie de ajutor! zise el când îşi termină treaba.

Picăturile l-au auzit:

— Încetează odată cu smiorcăiala, îi ziseră acestea suratei lor. Ai grijă cum te porţi… Iată, mergem acum la stăpânul nostru. Întreabă de tine…

Picătura-Mamă dădu din cap că a înţeles. Voia să ajungă cât mai repede în faţa Pârâiaşului.

— Daţi-i drumul, le zise acesta picăturilor de sânge, când ajunseră în faţa lui. De ce o ţineţi de mâini?

— E distrusă. Şi-a pierdut soţul şi copilul şi e-n stare de orice. Voia să sară după ei! răspunse una dintre picături, vădit speriată.

— Mergeţi după suratele voastre. Voi discuta eu cu dânsa! încercă Pârâiaşul să le organizeze.

Acestea făcură întocmai. Apoi Pârâiaşul se întoarse spre Mama Picătură:

— Îmi dau seama prin ce treci, îi zise, când rămaseră singuri. Îmi pare

rău pentru ce s-a întâmplat, mai adăugă, ştergându-i lacrimile Picăturii. A fost un accident tragic. Dar nu ştiu dacă e bine să mergi după ei. Nu există siguranţa că-i vei găsi şi nici nu are cine să te apere în caz de pericol. Ar fi păcat să-ţi pierzi viaţa în zadar…

Soţia bătrânului Pai care văzuse toată întâmplarea se simţi datoare să intervină:

— Pârâiaşule…, şopti ea.

Cei doi îşi îndreptară privirea spre Bătrână.

— Nu e grav că vrea să plece în căutarea familiei. Însă cum se vor putea întoarce?

— Nu sunt obligaţi să se întoarcă, îi răspunse Pârâiaşul. În caravana mea, toţi sunt voluntari; nimeni nu este forţat să rămână. Am fost nevoiţi să părăsim un trup rănit şi acum ne străduim să nu ne risipim viaţa. Aş vrea s-o putem ajuta pe Mama Picătură. Are o familie mare, frumoasă, iubitoare, zise cu regret, privind-o cum suferea de ţi se rupea inima. Dar nu ştiu ce-am putea face într-o asemenea situaţie…, se tângui el mai departe.

— Eu ştiu ce trebuie să faceţi! nu se lăsă Bătrânica.

Nu apucă să-şi termine vorbele că Mama Picătură se întinse spre ea cu nerăbdare:

— Ce trebuie să fac? Cum pot ajunge la ei? Spune repede, te rog, nu trage de Timpul maratonist. L-am putea supăra, şi Clipele lui preţioase, care-l protejează atente, se vor răzbuna pe noi. O vor lua la goană, îndepărtându-ne tot mai mult de locul în care au căzut soţul şi copilul meu!

Mânată de îndemnul Picăturii, fără să mai stea pe gânduri, soţia Paiului scoase repede din sân o mână plină cu frunzuliţe uscate. Le examină cu atenţie. O frunzuliţă subţire şi pistruiată i se încolăci iute după degetul cel mare. Bătrânica o scuipă, zicându-i:

— Ptiuu, bată-te norocul…, ai chef de joacă.

Şi-o băgă înapoi în sân.

— Noi ardem de necaz, iar ei îi arde de glume, se plânse Picătura către Pârâiaş.

Bătrâna se prefăcuse că n-aude comentariile Picăturii. Îşi văzu mai departe de treabă. Dintre toate frunzele pe care le avea la îndemână, alese una lungă, ascuţită care îşi păstrase culoarea verzuie, ca semn al sănătăţii sale. Pe celelalte le băgă înapoi în sân, exclamând:

— E bine s-agoniseşti de toate în viaţă şi să fii cumpătat ca să ai de unde să le iei la nevoie, mormăi ea mulţumită.

Pârâiaşul o privea cu mirare. Nu înţelegea entuziasmul Bătrânei. „Ce i-o fi trecând prin cap?“ se întrebă el. Aceasta scutură Frunzuliţa aleasă de câteva ori, suflă peste ea s-o cureţe de firele de praf nepoftite şi i-o întinse Mamei Picătură:

— Hai, urcă-te repede pe ea! îi zise pe un ton poruncitor. Nu-ţi fie frică, ai încredere-n mine! Sunt bătrână şi-am văzut de toate la viaţa mea!

Parcă Mama Picătură mai avea timp de filosofii! Nici n-apucă bătrâna să termine ce-avea de spus că deja încălecase Frunzuliţa respectivă, fiind gata de plecare. Numai că-n graba ei nu se aşezase cum trebuie. Bătrâna zâmbi văzând-o atât de curajoasă:

— Nu-i bine! Întoarce-te şi aşază-te cu faţa spre partea ascuţită a Frunzei. Altfel nu vei putea pleca! o corectă.

Mama Picătură făcu întocmai. În acelaşi timp, privea mereu îngrijorată în toate părţile încercând să ghicească pe unde s-ar putea afla familia sa.

— E tare curajoasă! zise Bătrâna către Pârâiaş. Se vede că-şi iubeşte familia mai mult decât orice pe lume. Va reuşi dacă va avea o ambiţie deopotrivă cu dorinţa! rosti convinsă.

Mama Picătură se întoarse spre ea şi-o întrebă nerăbdătoare:

— Ce este? Pot pleca? Mai este nevoie de ceva?

— Stai puţin, focoaso! îi răspunse, calm, soţia Paiului. Ştii cum să foloseşti această Frunzuliţă ca să ajungi unde ai nevoie?

— Nu, recunoscu Mama Picătură. Hai, spune-mi! Arată-mi mai repede, te rog, ce trebuie să fac! se rugă ea, examinând Frunzuliţa pe toate părţile.

Bunicuţa-Pai ridică Frunza cu tot cu Picătură şi-i zise:

— Fii atentă: în timpul zborului te vei ţine cu ambele mâini de marginile Frunzei şi vă veţi lăsa purtate de vânt. Când vei dori să te

îndrepţi spre dreapta sau spre stânga, atunci te vei apleca cu toată greutatea în partea de care ai nevoie, iar Frunzuliţa te va purta în direcţia aceea. Iar când vei dori să cobori spre Pământ, să te apropii de vârful ascuţit al Frunzei şi să te aşezi acolo. Când vei vrea să planezi lin, vei face un pas înapoi, îndepărtându-te de vârful Frunzuliţei. Însă tot timpul va trebui să stai culcată, să nu stai în picioare, ai înţeles?

Picătura nu mai avea răbdare:

— Da! Totul e clar! răspunse plină de nelinişte. Apoi se întoarse şi-o întrebă pe bătrânică.

— Dar ce va trebui să-i fac Frunzuliţei când voi dori să mă întorc cu familia înapoi?

Bătrânica privi lung spre Pârâiaş apoi către Picătură:

— Depinde cum te vei înţelege cu bătrânul Vânt. El i-ar putea împrumuta Frunzuliţei o pereche de aripi ca să poată lua drumul înapoi. Face deseori asta cu plantele care îi sunt dragi. Ş-apoi, cum ţi-a fi norocul. Vei avea mare nevoie de el în misiunea ta, şopti Bătrâna cu oarecare îngrijorare în glas.

Era convinsă că şansele de a se mai întoarce cu tot cu familie erau foarte mici.

— Acum eşti pregătită de plecare? o mai întrebă Bătrâna.

— Încă puţin, te rog! strigă atunci Mama Picătură, aducându-şi aminte ceva foarte important. Să ai grijă de copiii mei! zise întorcându-se spre Pârâiaş. Te rog! îl imploră cu lacrimi în ochi.

— Copiii tăi sunt mari, o încurajă acesta. Fii liniştită! Dar să nu ai temeri! Voi avea grijă de soarta lor până vă veţi întoarce.

Picătura îşi şterse lacrimile, strânse cu putere marginile Frunzei şi le strigă prietenilor săi:

— Vă mulţumesc pentru tot ce-aţi făcut pentru mine!

Fără să mai spună nimic, Bătrâna ridică mâna şi dădu drumul Frunzuliţei în braţele Vântului de noapte. Călăuzită de lumina Lunii, Mama Picătură porni în zbor să-şi caute familia. Când o pierdu din vedere, Pârâiaşul îngână cu luare aminte:

— Multe-am văzut la viaţa mea, dar aşa ceva nu mi-a mai fost dat să văd…, oftă uşor. Totul pare ireal… De unde-ai învăţat zborul acesta cu Frunzuliţa? se întoarse el către Bătrână. De unde ştiu paiele astfel de lucruri? E vreun secret al neamului vostru?

— Să ştii, tinere, zise ea cu oarecare mândrie, pentru că reuşise să-l impresioneze pe tânăr. Menirea noastră, a plantelor, este să supravieţuim în

orice condiţii.De noi depinde viitorul Pământului.

Viaţa ne încearcă în fel şi chip, mai ales când fiicele Bătrânului An, Anotimpurile, se îmbolnăvesc aducând secetă, ploi, grindină şi alte nenorociri. O plantă are permanent nevoie de apă. Pentru a face rost de ea ne folosim de tot felul de vicleşuguri pe care le transmitem din neam în neam. Îţi voi spune doar unul, adăugă Bătrâna, coborând vocea. L-am învăţat de la Frunzele de Papură din valea adâncă, unde se strânge toată apa de pe dealurile înecate de ploi. Papura este o plantă puternică, cu frunze mari, vânjoase, ascuţite la vârf. În căuşul lor, Picăturile de rouă se simt cel mai bine. În vremuri de secetă, când apa este atât de scumpă, plantele sunt în stare de orice! Aşteaptă cu nerăbdare noaptea să-şi facă apariţia Picăturile de rouă şi se străduiesc să le cucerească prin tot felul de mijloace. De exemplu, Frunzele de Papură, cu alura lor regală, iau în primire Picăturile de rouă şi le plimbă cu multă cinste legănându-le pe deasupra tuturor plantelor. Vântul acompaniază liniştea nopţii, îngânând acorduri line de melodii care să le vrăjească. Picăturile de rouă iubesc aventurile nocturne. Dimineaţa se întrec să ajungă în faţa Soarelui, care le alintă în braţele sale calde ascultându-le poveştile. În nopţile următoare, în valea adâncă vin şi mai multe Picături de Rouă dornice să zburde pe deasupra plantelor, fără să plătească nimic…

E mult de muncă, multe nopţi nedormite, dar umezeala lor menţine în viaţă neamul plantelor şi astfel efortul ne este răsplătit din plin. O astfel de frunză de papură i-am dăruit şi eu Picăturii de sânge, căci de la ele am învăţat şi noi toate aceste secrete… În colecţia de frunze pe care le păstrez în sân, zise ea atingând pieptul cu mâna, ar fi fost păcat să nu am şi o frunză de papură. Ele au mare experienţă în călătoriile pe timp de noapte. Sunt mai rezistente decât altele. Cu vârful lor ascuţit îşi croiesc cu uşurinţă drum prin Împărăţia Aerului. Pentru noi, paiele, Papura va rămâne întotdeauna un exemplu. Frunza pe care i-am dat-o Mamei Picătură o va ajuta, sunt sigură!

Eeei… Dar uite că ne-am luat cu vorba şi nici n-am băgat de seamă cum a zburat Timpul. Observ că ţi-a venit şi ţie vremea să pleci, încheie Bătrâna privind cum căuşul palmei sale se golise. În urma ta nu mai este nicio picătură de sânge…, zise ea Pârâiaşului.

Acesta privi în jurul său: bătrâna avea dreptate. Picăturile sale se scurseseră una câte una. Privea cum coada i se subţiase. Se lovi speriat peste frunte:

— Vai! Ai dreptate! Am uitat de toate, ascultându-te!

Înaintă repede cîţiva paşi, pregătindu-se să sară din mâna Bătrânicii. Pe marginea căuşului palmei, Pârâiaşul se opri puţin să-şi ia rămas bun:

— Mulţumesc, Bunicuţă Pai! zise cu recunoştinţă, întorcându-se către ea.

Bătrâna înclină delicat din cap şi-i răspunse cu un zâmbet larg:

— Drum bun, şopti. Drum bun, Pârâiaşule…

Tânărul se întoarse şi, făcându-şi vânt, sări în noapte. Se prinse de coarnele Scârţâitului şi luneca pe ele spre rana Roţii unde celelalte picături îl aşteptau nerăbdătoare. La rândul său, Bătrânica se aşeză lângă soţul său care adormise demult; îl îmbrăţişă şi îl sărută atent pe obrazul stâng, şoptindu-i cu tandreţe:

— Tu eşti floarea vieţii mele…

Adormi lângă el: doi bătrâni frumoşi, îndrăgostiţi şi acum, după atâta vreme, supravegheaţi de lumina blândă a Lunii care zâmbea melancolică, privindu-i.

Călătoria Picăturii de sânge în lumea plantelor

În tot acest timp, Mama Picătură zbura pe Frunzuliţa de Papură dăruită de Bunicuţa Pai şi se îndrepta spre pământ. Călăuzite de lumina razelor Lunii, căutau împreună locul unde îşi închipuiau că ar fi putut să cadă soţul şi fiul Picăturii. Deodată, în faţa lor se ivi ca din senin o Pată Neagră. Era uriaşă! Sărmana Picătură s-a speriat. Voi să se lase într-o parte pentru a o evita. Dar nu mai avea timp, din cauza vitezei care era prea mare. Se lăsară în voia Domnului şi pătrunseră amândouă în misterioasa Pată Neagră, străpungând-o cuvârful ascuţit al Frunzei. O linişte de mormânt şi-un întuneric de nepătruns le înconjură dintr-o dată. Aerul devenea tot mai răcoros, iar curentul schimba în permanenţă poziţia Frunzei. Picătura pierduse orice control; la un moment dat era chiar aplecată cu capul în jos, dar simţea că totuşi continuă să zboare.

— Oare cine n-are somn la această oră târzie? Cine a îndrăznit să pătrundă nepoftit pe teritoriul meu şi m-a străpuns în halul acesta? Iarăşi trebuie să intru în datorii ca să-mi cos blana mea brumărie?! bălmăji Pata Neagră, nemulţumită că fusese deranjată din somnul ei dulce.

Mama Picătură înmărmuri: înţelesese că deranjase pe cineva şi că se afla într-o situaţie delicată. Simţea cum i se destramă încet Speranţa de a-şi mai putea vedea familia. Îşi înălţă capul. Lacrimi şiroaie îi scăldau faţa, căci un hohot puternic de plâns pusese stăpânire pe ea. Îi era frică de nourul întunecat în care ajunsese fără voia sa.

— Ce-i asta? mormăi Pata Neagră. Cine plânge în halul acesta?! prinse să se foiască ca să descopere ce se întâmplă.

— Eu sunt! O picătură de sânge, îi răspunse cu teamă aceasta, printre hohote.

— Ce-i cu tine? De ce plângi? Ce cauţi aici la ora aceasta târzie? se întoarse spre ea nourul întunecat.

— Mi-am pierdut familia, îi răspunse Picătura.

— Vai de mine! Da… E un motiv dureros… Pierderea familiei merită lacrimile fierbinţi ale oricui, spuse la rându-i Pata Neagră, îmbunându-şi glasul.

Vocea lui blândă îi dădu curaj Mamei Picătură. Îndrăzni să continue:

— …şi acum îi caut… Dar e noapte şi speranţele de a-i găsi sunt atât de mici…

Pata Neagră se înduioşă. Pentru o clipă înăuntrul său se iscă un mic Vârtej care se linişti, însă, repede. Imediat partea de sus i se desfăcu lăsând

să pătrundă lumina Lunii până la picioarele Picăturii.

— Vai! se emoţionă Mama Picătură, văzându-se inundată de lumină.

Tresări uşor: lângă ea, în partea stângă sus descoperi un chip blând cu doi ochi mari, frumoşi. Culoarea lor albastră dădea privirii o anumită demnitate. Picătura se opri din plâns. „Nu e chiar atât de fioros cum am crezut“, îşi zise ea în timp ce inima îşi înceta treptat bubuiturile tobelor.

— Cine eşti tu? Unde mă aflu? zise Mama Picătură, uitându-se în ochii albaştri care o priveau.

Chipul zâmbi şi-i răspunse:

— Mă bucur că te-ai liniştit. Nu mă simt bine când cineva suferă. Mai ales când pierde în zadar lacrimi curate adunate cu destul efort, adăugă privind-o galeş pe Mama Picătură. Nu le irosi; mai bine să le foloseşti ca să-ţi cureţi ochişorii după vizitele neaşteptate ale nouraşilor de nisip.

Cine sunt eu? reluă întrebarea musafirei sale. Sunt un Nouraş de Ceaţă. Muncesc doar pe timpul nopţii, de asta nu prea mă cunoaşte nimeni. Din cauza vârstei la care am ajuns, nu mai am putere să înfrunt Razele fierbinţi ale Soarelui în timpul zilei. Îi las pe feciorii mei să-şi măsoare forţele cu ele, cum am făcut şi eu în timpul tinereţii. Dar tot nu le-am mai venit de hac… Că sunt ale naibii de fierbinţi şi iuţi de felul lor. Nu se dau prinse niciodată…

Norul părea să aibă chef de vorbă. Se vedea că era un bătrân singuratic. Dar Picătura se grăbea să-şi găsească familia, aşa că începu din nou să plângă:

— Nouraşule de Ceaţă, fii bun te rog şi nu mă condamna pentru că ţi-am străpuns haina. N-am vrut, crede-mă! Lasă-mă, rogu-te, să plec mai departe în căutarea familiei mele dragi!

Norul de Ceaţă zâmbi:

— Dar eu nu te reţin. Tu te afli în zbor, după cum vezi! Eşti doar în trecere prin corpul meu împreună cu Frunzuliţa ta! În privinţa hainei mele, nu-ţi face griji. E un lucru lipsit de importanţă, cum sunt atâtea altele în viaţa asta trecătoare. Ai grijă de tine: când vei ieşi din împărăţia mea şi vei ajunge pe pământ, vei descoperi acolo o mare dramă; multe plante arse pe jumătate care au nevoie de ajutor. Războiul care abia s-a încheiat a lăsat răni adânci. Urmele sale sunt încă destul de vii. Vor fi mulţi cei care îţi vor cere ajutorul să le ungi rănile, să-i îngrijeşti. De aceea te sfătuiesc să fii atentă să nu cazi în cine ştie ce capcană şi să fii nevoită să rămâi să slujeşti în corpul lor misterios o viaţă întreagă, departe de familia ta. Te privesc şi ochii tăi plânşi te dau de gol că nu ai puterea să refuzi pe cineva care ţi-ar

cere ajutorul…

Nouraşul de Ceaţă tăcu. Îşi duse mâna la gură şi strănută atât de tare, încât era cât pe ce să-i spargă timpanele Mamei Picătură. Fără să spună nimic, luă apoi încet mâna de la gură şi îşi desfăcu delicat palma. O lumină caldă deosebit de sclipitoare se înălţă din ea, atrăgându-i privirea Picăturii. Din căuşul palmei Nouraşului se ridică în aer un şirag strălucitor de Mărgele Albăstrii. Într-un ritual de ele doar ştiut, Mărgeluţele se transformară pe loc într-un minunat colier. Se unduiră de câteva ori în lumina Lunii, semeţindu-se cu strălucirea lor ireală, apoi se aşezară cu fineţe în jurul gâtului mamei îngrijorate.

— Vai, cât de frumoase sunt! În viaţa mea nu am primit un asemenea dar preţios! exclamă Mama Picătură plină de încântare. Gestul neaşteptat al Nouraşului de Ceaţă o impresionase până la lacrimi.

Acesta îi răspunse zâmbind:

— E numai meritul tău. De obicei, cei din neamul nostru nu fac nimănui astfel de cadouri. Principiul nostru este că fiecare trebuie să se descurce în viaţă aşa cum poate! Vedem multe lucruri neplăcute, dar nu ne amestecăm în vieţile altora. Însă tu eşti o Picătură de sânge neobişnuită, Dumnezeu te-a trimis la mine. Numai el te putea ajuta să mă traversezi în seara aceasta, într-un mod atât de neobişnuit!

Zicând acestea, Nouraşul de Ceaţă izbucni în râs, în timp ce privea Frunzuliţa pe care zbura Picătura:

— Cu siguranţă numai cu voinţa lui Dumnezeu ai reuşit să mă străpungi astfel! Cu siguranţă porţi în tine duhul sfânt al Domnului, repetă el cu profundă convingere. De aceea vreau să te ajut. N-aş dori să cazi în mâinile prădătorilor de noapte, că atunci ar însemna că nu aş face voia sfântă a Creatorului. Îţi voi spune ceva foarte important, dragă Picătură, mai adăugă Nouraşul de Ceaţă cu voce gravă. Noaptea aceasta nu este una obişnuită. Este una binecuvântată! Este unică! În această noapte se va întâmpla o mare minune, coborî el vocea în mod tainic.

Picătura îl asculta transfigurată. Sorbea însetată fiecare cuvânt al interlocutorului său neobişnuit. Nouraşul continuă:

— Unui neam de fiinţe smerite, care se târăsc de veacuri pe acest pământ i se va împlini în această noapte un Vis pe care îl poartă din veşnicie. Acum nu-ţi pot spune mai mult, dar cu siguranţă vei mai auzi despre asta! Sau poate chiar vei participa la acest miracol! Aceste Mărgeluţe Albăstrii au puteri magice.

De emoţie, Mama Picătură nu mai avea putere să articuleze niciun

cuvânt. Privea fascinată Mărgeluţele:

— Când vei ajunge jos şi vei întâlni plantele rănite despre care ţi-am vorbit, va trebui să-ţi iei rămas bun de la aceste mărgele sclipitoare. Ţi le-am dăruit doar pentru un timp. Sunt înzestrate cu lumina unei stele căzătoare. Când o plantă îţi va cere ajutor, vei lua câte o mărgeluţă, una întreagă, şi o vei pune pe rana însângerată. Atunci rana i se va închide pe dată. Acţiunea Mărgeluţei este magică, asemenea dulceţii de neuitat a primului sărut. Bucuria uriaşă pe care o trăieşti primind acest dar, o vei transmite plantelor. Pur şi simplu le vei da Viaţă! Însă va trebui să fii tare atentă: tu eşti o picătură de sânge! Printre plantele bolnave care au într-adevăr nevoie de ajutor se pot strecura şi plante din cele viclene, răzbunătoare, carnivore care vor dori să te atace.

Mama Picătură făcu ochii mari:

— Ce va trebui să fac atunci? întrebă ea.

— Vei lua o mărgeluţă din colierul tău, o vei desface în două şi o vei pune pe locul lor îndurerat. Dacă nu va fi o rană adevărată, fără să mai stai pe gânduri să arunci repede peste corpul plantei respective cu cele două jumătăţi de mărgeluţă! Vei vedea imediat care este puterea de neimaginat a Ceţii! Nu degeaba au spus sfinţii, când au coborât prima oară pe pământ că Vântul şi Ceaţa sunt mai puternici, mai rezistenţi chiar şi decât muntele! Tăria lui poate străpunge o inimă, însângerând-o, însă cu fineţea noastră, noi putem face inima să se deschidă singură, cucerind-o pentru totdeauna. Acesta este farmecul existenţei noastre…

Cam asta e…, zise Nouraşul. Dar când vei face asta, să nu cumva să uiţi să desfaci mai întâi mărgeluţa în două!

Cuibărită în căuşul Frunzei, Mama Picătură încuviinţa din cap, ascultându-l. Continua să zboare de-a lungul Petei Negre. Se pregătea deja să iasă din împărăţia acesteia şi să meargă mai departe, în căutarea familiei. Nourul de Ceaţă îi strigă din urmă:

— Să iei aminte la tot ce ţi-am spus ca să-ţi poţi încheia cu bine călătoria!!! mai răsunară în liniştea nopţii cuvintele lui. Din ele ieşi un Ecou care se prinse sprinten de valul de aer pe care aluneca Frunza de Papură.

Mama Picătură îl prinse cu grijă. Îl strânse ca pe un copil la piept cu o mână, în timp ce cu cealaltă îşi lua rămas bun de la Nouraş. Lacrimile îi şiroiau fierbinţi pe obraji. Aerul rece i le fura şiret, umezindu-şi cu ele corpul lui firav. Dar Mama Picătură nu avea timp să-şi plângă de milă. Continuă să zboare, îndreptându-se spre Pământ. Deodată desluşi în

întuneric, nu departe în faţa lor, o plantă înaltă. Jumătate din ea era arsă. Se desprinsese şi cădea la pământ scoţând un zgomot asurzitor. Pe măsură ce se apropiau, Mama Picătură vedea că era vorba de o plantă uriaşă:

— Doamne, gândi cu voce tare. E atât de mare! Unde va cădea va face prăpăd! Va distruge tot ce se află în preajmă!

Îşi încordă privirea să vadă mai bine locul unde planta aceea urma să cadă. I se opri respiraţia:

— Nu!!! strigă Picătura disperată, că până şi Frunza de Papură se cutremură de tunetul vocii sale speriate. Doamne, nu face asta! imploră ea Cerul.

Acolo, la rădăcina plantei bolnave, îl zărise pe soţul ei. Stătea în genunchi, cu capul plecat, ţinându-l în braţe pe micuţul lor copilaş.

— Ce să fac? Ce să fac! se frământa Mama Picătură.

Trebuia să ia o hotărâre chiar în acel moment, altfel jumătatea plantei arse ar fi căzut peste ei şi i-ar fi omorât. Trebuia să oprească acea nenorocire. Toate sfaturile Bunicuţei Pai îi veniră atunci în minte. Se ridică iute în picioare, lăsând în braţele Vântului ecoul cuvintelor Nouraşului de Ceaţă. Făcu un pas înainte şi se apropie de vârful Frunzei. Apoi se aşeză, se prinse strâns cu mâinile de marginile ei, trase aer în piept şi ţinti cu

atenţie: închizând ochii se izbi cu toată viteza în planta cea arsă. Puterea izbiturii sale a înclinat planta, schimbându-i traiectoria căderii în partea opusă. Dorinţa Picăturii se împlinise: cu ajutorul Domnului reuşise să-şi salveze familia.

Tatăl şi fiul stăteau strâns lipiţi unul de altul. Nu-şi închipuiau ce se petrece. Când frunza arsă se izbi de pământ, se auzi o bufnitură puternică. Ecoul izbiturii se amestecă cu strigătul de durere al plantei rănite. Aceasta se lipi neputincioasă la pământ, mai zvâcni de câteva ori şi se făcu linişte. Doar o adiere de Vânt se strecură printre plante, şuierând, uşor curioasă să vadă ce se întâmplase. Mii de ochişori se iviră de prin toate cotloanele în jurul victimei. Zgomotul căderii trezise din somn o mulţime de plante adormite.

— A căzut Căpitanul! prinse repede să circule un zvon printre plante. Căpitanul e mort!

Şoapte îngrozite colindau purtate de vânt încoace şi încolo. Fără căpetenia lor, plantele din regiune erau pierdute.

— Cine ne va călăuzi? A fost atât de bun! S-a sacrificat pentru noi, protejândune de fiecare dată…

Se simţeau neputincioase. Cui să ceară ajutorul în miez de noapte?

Nemulţumit de hărmălaia creată, se trezise din somn şi un Nouraş de Praf. Colindase toată ziulica multe meleaguri străine. Era tare obosit şi voia să se odihnească.

— Ce harababură, mormăi somnoros şi supărat în timp ce-şi scutura hăinuţele. Va trebui să plec de-aici…

Se înţelesese de-cu-seară cu plantele din vecinătate ca în timpul nopţii să-l lase să doarmă liniştit, cufundat într-un somn parfumat de mirosul florilor. Dar de unde… Nu s-au ţinut de cuvânt!

— Te rugăm nu pleca, se milogeau ele. N-a fost vina noastră, încercau să se dezvinovăţească.

Le părea rău că l-au dezamăgit. Dar Nouraşul de Praf nici nu voia să le mai audă. Dădu din mână indiferent şi, lehămisit, se întoarse şi plecă croindu-şi drum printre plantele îngrijorate. Curând dispăru în întunericul nopţii.

— Ce vom face de-acum? De la cine vom mai afla noi ce se-ntâmplă prin lume? se plânse o Floricică deranjată şi ea din somnul dulce.

Se priveau neliniştite în timp ce Vântul, spion din fire, le flutura lin petalele în răcoarea nopţii.

— Hi! Hi! Hi! se auzi atunci din apropiere un râs răutăcios.

Floricelele se întoarseră îngrozite: nu departe de ele se înălţa mândră o Plantă Răpitoare. I se zărea în noapte doar strălucirea ochilor vicleni. Floricelele se chirciră înfricoşate.

— Cum cine? zise cu voce răguşită vecina lor, Planta Răpitoare. Păpădiile! Cu orice adiere de vânt, petalele lor spioni sunt trimise în recunoaştere, adăugă ea cu ironie.

— Da, dar ele ne pot aduce ştiri numai de-aici, din vecinătate, prinse curaj Floricica cu Petale Galbene. Pe când Nouraşul de Praf ne aducea veşti de pe alte meleaguri, mai ales din lumea celor care nu sunt ca noi, vietăţile cărora le curge sânge prin vene, iar în piept le bate o inimioară…, zise dintr-o suflare.

Supărată că cineva îşi permite s-o contrazică, Planta Răpitoare se încruntă şi zise plină de răutate:

— Tu să taci, sclifosito! se adresă Floricelei firave. Ai grijă că vorbeşti cam mult, gălbejito, o mai apostrofă vecina carnivoră. Cine ştie mai puţine, doarme mai bine şi Viaţa i se pare mai uşoară. Aşa că ţine-ţi gura că de nu, va fi vai şi amar de codiţele tale roşcate, o ameninţă printre dinţi Planta Răpitoare.

— Ha! Ha! Ha! se auzi atunci cineva râzând mai în spate.

Era Prietenul Plantei Răpitoare, care o însoţea pretutindeni ţinându-i isonul în tot ce făcea.

— Cine ştie prea multe îmbătrâneşte repede: puterile-i slăbesc, păru-i albeşte înainte de vreme…, zise acesta cu voce piţigăiată, doar pentru a-i face pe plac suratei sale.

— Ai dreptate, încuviinţă la rândul său Planta Răpitoare, cu voce răguşită. Se vede că n-ai trecut prin băncile şcolii ca prostuţele astea din faţa noastră…,îşi bătu ea prieteneşte vecinul pe umăr, susţinându-se ca două bârfitoare în acuzaţiile răutăcioase pe care le făceau la adresa florilor. Ai prins din zbor totul de la viaţă, mai zise planta cu voce răguşită: iute, ca zborul ameţiţilor care-şi dau drumul fără paraşute…

— Ce tot atâta bocet după un nouraş prăfuit?! Sunt sigur că se va întoarce tot aici cu ajutorul Vântului. Se va ascunde sub coada acestuia, cum o face întotdeauna, intră iarăşi în vorbă Prietenul Plantei Răpitoare. Unde va mai găsi el plante atât de uşuratice ca voi, care să-l asculte o zi întreagă? Şi încă să-l mai şi poftească la masă, să-l îmbie cu bucate alese, cum făceaţi voi de fiecare dată?! mai zise repede, dând cu dispreţ din mână. Nu e decât un nenorocit mincinos care umblă de colo-colo cu pălăvrăgitu' ca să-şi câştige existenţa! Iar noi ne pierdem timpul băgându-l

în seamă…

Plantele Răpitoare se completau răutăcioase una pe alta. Aveau chef de vorbă. Nu conta că nu le mai ascultă nimeni: pălăvrăgeau întruna, vrute şi nevrute. La un moment dat, Prietenul Plantei Răpitoare începu chiar să râdă cu poftă fără niciun motiv, ţinându-se de burtă. Toate plantele din jur îl priveau mirate, ca pe un ciudat. Nu-i înţelegeau comportamentul. Planta Răpitoare cu voce răguşităse simţi prost văzând cum toţi se holbează la ei fără să schiţeze nici un gest. Se vedea că are o anumită autoritate pe acel teritoriu, iar reacţiile necontrolate ale prietenului său o făceau de ruşine în faţa celorlalţi. În plus, Căpitanul murise şi locul lui era vacant. Urâcioasa Plantă Răpitoare, de mult râvnea să-i ia locul. Aşa încât, situaţia ridicolă în care se afla acum, nu-i convenea deloc. Nervoasă peste fire, Planta Răpitoare îi trase atunci o palmă prietenului său după cap, de-l aruncă cât colo. Ca şi cum nu fusese de ajuns, îi mai dădu apoi şi-un picior în fund şi-i strigă:

— Opreşte-te, hlizitule! Ne facem de râs! Ce-i cu tine?

Prin gestul său voia de fapt să bage spaima în toţi cei care îi priveau îngroziţi. Era momentul ca ea să se impună şi plantele din zonă să-i recunoască puterea şi să i se închine, dintotdeauna voia să-i ia locul Căpitanului! Nu apucă, însă, să termine vorba, că o adiere lină de vânt îi umplu nările cu un miros familiar. Ea îşi întinse nasul, umflându-şi nările, miji ochii să vadă bine în noapte şi adulmecă cu lăcomie. Uită şi de Căpitan, uită de toate. Zise, coborându-şi vocea:

— Sânge… Simt că ar trebui să ne pregătim de-o pomenire… Nu mă înşeală pe mine mirosul…

În timpul acesta, din cauza palmei primite, Prietenul Plantei Răpitoare căzuse în genunchi de durere. Îşi pipăia locul dureros:

— Pentru ce mă loveşti? Ce-am făcut? bombănea nemulţumit, neîndrăznind să se ridice.

Planta Răpitoare îl auzi. Îi răspunse obraznic, ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic:

— Nu te mai sclifosi… Chiar dacă acum n-ai făcut nimic, până mâine dimineaţă sigur vei face multe boroboaţe. Şi atunci voi avea grijă să-ţi scad palma asta din pedepsele pe care ţi le voi aplica mai târziu, stai liniştit, îi zise batjocoritor, umflându-şi pieptul şi privind dispreţuitor în jurul său.

Discret, să nu vadă şi altcineva, îşi înghionti prietenul cu o frunză mai ascuţită. Acesta se uită la Planta Răpitoare neştiind despre ce-i vorba. Văzu cum ea îi face din ochi să înceteze cu văicăreala şi să nu mai lungească

vorba.

De voie, de nevoie, Prietenul Plantei Răpitoare se supuse. Se ridică în picioare şi întrebă în şoaptă, uitând de durere:

— Mi s-a părut mie sau vorbeai de-o pomenire? Ce e, a murit cineva? mai zise în timp ce-şi lingea cu lăcomie botul murdar.

— Da' tu chiar eşti surd? Eşti chior? N-ai văzut? N-ai auzit nimic? îi răspunse plictisită Planta Răpitoare. Tocmai s-a prăbuşit Căpitanul: a căzut la pământ, ars pe jumătate. Sub greutatea sa, căci doar ştii cât era de mare, a zdrobit o mulţime de plante şi de insecte, calicindu-le. Însă niciuna nu îndrăzneşte să strige după ajutor, că doar ştiu ele foarte bine ce „buni vecini" suntem noi…

Căpitanul n-a fost decât un prost! zise cu dezgust Planta Răpitoare, după câteva clipe. N-a bănuit că dacă o face pe viteazul aruncându-se primul în luptă, va fi cel dintâi care va cădea în braţele morţii, înconjurat de blestemele care-l vor bântui chiar şi în mormânt. Nu-l vor lăsa în pace nici după moarte, chinuindu-l şi trebuind să lupte cu ele o veşnicie, ca să-şi elibereze noul său adăpost….

— Ha! Ha! Ha! râse din nou Prietenul Plantei Răpitoare.

Însă primi imediat un ghiont în coaste şi o privire aprigă de la surata sa, aşa că se linişti, chircindu-se într-o parte. Nu voia să mai primească încă o lovitură fulgerătoare după cap. Zâmbetul îi pieri şi privi ruşinat în jurul său. Nu apucă să spună nimic, că un zgomot din apropiere, îl făcu să tresară.

— Hapciu! se auzise cineva strănutând, nu departe de ei.

Apoi se făcu linişte.

— Ce să fie? începură să murmure Plantele Răpitoare.

Strănutul le era complet străin: cu siguranţă nu provenea din rândul plantelor. Chipul lor hidos se lumină dintr-o dată. Priveau una la alta, lingându-şi boturile, în timp ce gândul le era deja la o posibilă pradă…

— Să-ţi dea Domnul un car de sănătate! se auziră în acel moment, şoapte cristaline în apropiere.

Tatăl Picătură i se adresa fiului său care strănutase.

— Ce-ai păţit? Ai răcit? îl întrebă acesta cu dragoste, strângându-l în braţe.

— Nu, tăticule. M-am gândit la ceva, răspunse copilul.

— La ce te-ai gândit, dacă nu e secret? încercă Tatăl să întreţină conversaţia cu puiul său.

— La mama îmi sunt gândurile… La cine altcineva? zise micuţa

picătură, printre lacrimi. Vreau să ne întoarcem cât mai repede la ea… În timp ce mă gândeam la asta mi-a intrat în năsuc un firicel de praf şi mi-a venit să strănut.

— Să-ţi audă Domnul dorinţa cu urechile lui sfinte, oftă din greu Tatăl Picătură. Hai, suflă nasul…, îi mai şopti fiului.

Copilul suflă din toate puterile de-i umplu mâna părintelui cu o movilă de „noroc". Tatăl voi să se şteargă dar, neavând cu ce, îşi scutură în aer mâna cu putere. Un zgomot deosebit de ciudat îi făcu să tresară. Venea chiar de sub ei. Tatăl se uită de jur împrejur: nu văzu nimic.

— Poate doar mi s-a părut, şopti el ca pentru sine.

Stătea pe un genunchi, destul de incomod, pe celălalt ţinându-şi fiul. În acel moment simţi cum o durere îl fulgeră în genunchiul drept pe care se proptea. Începu să se foiască. Se ridică, voind să vadă ce se petrece. Genunchiul era nevătămat. Curând şi durerea dispăru.

— Ce să fie? se nelinişti.

Când privi spre locul în care stătuse, descoperi acolo nişte frunze destul de ciudate. Erau culcate la pământ. Un Vânticel răcoros, apărut din senin, suflă frunzuliţele din faţa lui. Acestea se îndepărtară supuse. În lumina Lunii, Tatăl Picătură zări o rădăcină ciudată pe care nu o văzuse până atunci: aparţinea unei plante răpitoare.

— Suntem în pericol, fu primul lui gând.

Planta Răpitoare se enervă că fusese descoperită. Se repezi pe la spate să prindă Vântişorul care o dăduse de gol. Ager din fire, însă, acesta reuşi să se ferească la timp. Dar nu voi să plece înainte să prevină picăturile de sânge. Ca să nu fie auzit de altcineva, şuieră încet către Tatăl-Picătură,

arătând cu degetul în spatele său, unde se afla Planta Răpitoare:

— Ai grijăăă la plantaa aceastaaa din spateeeleeee meeeuuuuu…

Vântuleţul dispăru apoi în întunericul nopţii. Din păcate, Tatăl-Picătură nu a înţeles mai nimic din ce se petrecuse. Totul avusese loc cu iuţeala fulgerului. Era nedumerit, de aceea flutură din cap ca şi cum ar fi vrut să se trezească. Îşi aplecă privirea spre rădăcina pe care i-o dezgolise Vântul. În lumina Lunii care se strecura printre plante voind să-l ajute, tatăl văzu că era vorba de o rădăcină foarte lungă şi plină cu o mulţime de legături de aţe care semănau cu nişte laţuri de vănătoare. Încercă să vadă unde se termină. Ciudat! Descoperi că ieşea dintr-o plantă vecină! Era o rădăcină parazită!

Tatăl-Picătură îşi ridică privirea: realiză că se află în faţa unei plante uriaşe, îngrozitoare. Când îi întâlni privirea picăturii de sânge, planta închise ochii, îşi înălţă capul, ferindu-şi privirea. Părea conştientă de firea ei duşmănoasă şi voia să-şi ascundă chipul hidos.

Mari mistere ascunde Mama Natură, multe dintre ele rămânând neînţelese pentru totdeauna...

Privirea Tatălui-Picătură fu atrasă de cerul înstelat… Observă o stea căzătoare care licărea cu ultimele forţe, dispărând după orizont. O urmări îndelung şi în timp ce privirea îi aluneca după ea, voind să vadă unde va cădea micuţul astru, întâlni în cale, nu departe de dânşii, o plantă rănită. De fapt rămăsese numai o jumătate din ea. Era desfigurată din cauza arsurilor suferite.

— Sărmana! E rănită! Unde-o fi cealaltă jumătate? şopti Tatăl-Picătură.

Îşi miji ochii să vadă mai bine în noapte. Exploră împrejurimile cu oarecare teamă. Descoperi atunci cealaltă jumătate a plantei: zăcea la pământ, nu departe de ei. Era într-o poziţie ciudată, se vedea că fusese împinsă cu putere de cineva care i-a schimbat traiectoria de cădere… Altfel, cu siguranţă ar fi căzut peste ei şi i-ar fi omorât.

— Numai Dumnezeu ne-a apărat, cugetă Tatăl Picătură.

— Cu cine vorbeşti, tăticule? îl trezi din visare fiul său. De unde a venit zgomotul acesta? S-a auzit de parcă s-ar fi rupt o venă într-un corp viu, zise micuţa picătură de sânge.

Tatăl îşi îndreptă privirea spre copil, îi sărută căpşorul ciufulit şi-i şopti zâmbind:

— Domnul ne-a mai dat o şansă. E ca şi cum am fi renăscut, fiule. Să-i mulţumim şi să avem speranţă că ne va ajuta până la capăt, să ieşim cu bine din acest necaz!

Tatăl Picătură se simţea plin de putere, de încredere şi de nădejde. Şi copilul se familiarizase cu locul acela şi, plin de îndrăzneală, zise Tatălui:

— Te rog să-mi dai drumul din braţe! Vreau să cercetez puţin împrejurimile. Poate îmi găsesc nişte tovarăşi de joacă prin aceste locuri necunoscute…

Tatăl îi îndeplini dorinţa, nu înainte însă de a mai cerceta o dată, cu

atenţie, împrejurimile. Căuta un loc în care ar fi putut poposi în siguranţă peste noapte, în aşteptarea zorilor.

Acesta fusese momentul în care micuţa picătură de sânge strănutase. Plantele din preajmă i-au depistat şi au putut să asculte discuţia pe care o purtaseră. Atât le trebuise plantelor răpitoare care până atunci stătuseră la bârfe: să descopere două picături de sânge proaspete, abia ieşite dintr-un corp viu, pline de un miros proaspăt care poate corupe orice nas ca să-l urmeze.

— Aha! Asta adulmecai tu adineauri, rosti în şoaptă Prietenul Plantei Răpitoare.

Îşi frecă satisfăcut palmele şi se şterse instinctiv pe la gura care-i saliva de poftă. Fără să mai ţină seama de nimic, se repezi în direcţia de unde le auziseră discutând. Era tare flămând. Nu apucă, însă, să facă nici doi paşi, că surata sa îl prinse imediat cu mâna de după cap şi-l trase înapoi cu putere. Îi şopti la ureche, printre dinţi:

— Egoist nesăbuit! Ce faci? Pleci aşa, de capul tău? Cine te crezi? Nu e primaoară când mă scoţi din sărite astăzi şi dacă nu te-astâmperi, îţi voi da un pumn de te voi face una cu pământul!

Cu o forţă ieşită din comun îşi smuci prietenul şi-l dosi la spatele său.

— Stai aici după mine, ai înţeles? scrâşni din dinţi Planta carnivoră. Vei primi ce ţi se cuvine la momentul potrivit, nu te teme! S-a întâmplat vreodată să nuî mpărţim pe din două prăzile noastre?! Nu-mi pune la-ncercare răbdarea, prostănac ce eşti! Uiţi că dacă nu eram eu s-ar fi ales praful din tine până acum! Toţi şi-ar fi şters picioarele de tine…

Clocotea de furie. Îşi ridică pumnul cu îndârjire, voind să-şi lovească prietenul. Acesta se făcuse alb ca varul la faţă. Închise ochii şi îşi ascunse capul între umeri, aşteptând lovitura. Plantei Răpitoare i se făcu totuşi milă când îl văzu atât de neajutorat:

— Prăpăditule, îi zise în silă, slăbindu-l din strânsoare şi strâmbându-se cu dispreţ. Îmi provoci scârbă, mai adăugă, scuturându-şi mâinile ca de ceva murdar.Consideră că pumnul pe care-l meritai acum dar nu ţi-l dau, e ca să compensez loviturile pe care le-ai încasat fără nicio vină adineauri, cum ai crezut tu. Deşi, le meritai şi pe acelea… Ai adunat destule. Noroc cu loviturile mele că-ţi mai răresc păcatele, altfel greutatea lor te-ar fi rupt în două. Dispari din faţa mea! M-ai dezamăgit…

De frică, Prietenului Plantei Răpitoare i se oprise respiraţia. Se îndepărtă repede, dându-se câţiva paşi înapoi. Tremura din toate mădularele. Prinse să se linguşească, dând aprobator din cap.

— Nu mai fac, se milogi el, pornind pe urmele Plantei Răpitoare, care păşea mândră în căutarea picăturilor de sânge.

Florile gingaşe care priviră îngrozite spectacolul de prost gust al Plantelor Carnivore, prinseră să se jeluiască în bătaia vântului:

— Vai de mine, zise Floricica cu Petale Galbene. Picăturile de sânge au nevoiede ajutor! Trebuie să facem ceva, altfel vor cădea în mâna prădătorilor! Plantele Răpitoare le vor savura într-o clipă!

Se desprinse dintre surioarele sale şi se repezi înainte să prevină picăturile. Nu apucă să facă nici măcar un pas, că Planta Răpitoare o înhăţă fără milă de codiţele roşcate. O ridică de la pământ până în dreptul gurii sale murdare în permanenţă şi-i şopti la ureche, ca să nu-şi sperie prada:

— Ce crezi că faci, deşteapto? Văd că nu te-nveţi minte. Te-am mai prevenit azi o dată, imediat după moartea Căpitanului, să fii mai reţinută şi în vorbe, şi în fapte. Dar se vede treaba că tu, nu-nţelegi de vorbă bună…

Cum o ţinea strâns de codiţe, Planta Răpitoare o trânti la pământ, din toate puterile-i sălbatice. Rămase în mână doar cu codiţele Floricelei. Se aplecă peste ea şi-i zise printre dinţi cu răutate:

— Poftim! Să-ţi fie învăţătură de minte altă dată!

Scuipă Floricica căzută la pământ apoi îşi ridică privirea victorioasă şi scrută împrejurimile:

— Mai îndrăzneşte cineva să se revolte? întrebă cu dispreţ.

Plantele tăcură. Îşi plecară triste privirile în pământ, neputincioase şi îngrozite. Fiecare dintre ele putea fi următoarea pe lista răzbunărilor. Erau speriate de ceea ce le aştepta acum, după ce Căpitanul nu mai era printre ele ca să le protejeze.

Mulţumită de sine, Planta Răpitoare li se adresă din nou, cu acelaşi

zâmbet dispreţuitor:

— Buuun, îşi umflă pieptul, schimonosindu-şi chipul. Cred că de data asta ne-am înţeles, da?

Apoi se întoarse către prietenul său şi îi întinse codiţele Floricelei cu Petale Galbene care zăcea la pământ fără suflare.

— Poftim! Ia-le! Ai văzut? Ţi-a rămas şi ţie. Îţi făceai griji de pomană…

Prietenul Plantei Răpitoare era speriat. Nu ştia ce să facă: să ia codiţele, să nu le ia… Îndoiala i-a fost imediat pedepsită: se trezi cu codiţele aruncate cu dispreţ peste faţă. Tresări simţind lovitura şi închise instinctiv ochii.

Mândră de obrăznicia ei, Planta Răpitoare îşi frecă palmele mulţumită, se întoarse fără să spună nimic, păşi peste Floarea cu Petale Galbene şi porni hotărâtă să caute cele două picături de sânge.

În urma ei, cealaltă plantă carnivoră culese codiţele Floricelei care aterizaseră pe obrazul său. Le privi o clipă, apoi se apropie de floarea care zăcea la pământ fără cunoştinţă. Se aplecă asupra ei cu teama ca nu cumva să o vadă prietenul său, care se îndepărta. Dar Planta Răpitoare înainta ţâfnoasă fără să privească în urmă, aşa încât prietenul său răsuflă uşurat. Atent, să nu-l audă cineva, îizise Floricelei cu Petale Galbene:

— Cred că de data asta ai avut noroc. Bine că prin preajmă nu e nicio prăpastie că ai fi sfârşit zdrobindu-ţi trupul firav de stânci, rostogolindu-te peste pietrele ascuţite într-o horă a morţii…

O privea cu oarecare milă. Fire nehotărâtă, Prietenul Plantei Răpitoare se simţea chinuit de teama c-ar putea veni din nou o vreme când plantele carnivore, care se simţeau acum de neînvins, ar fi ajuns pe mâna celorlalte plante. Cum fusese pe vremea Căpitanului. De aceea se oprise să-i vorbească Floricelei. Dar „compasiunea“ lui nu dură decât câteva clipe. Adevăratul caracter ieşi îndată la iveală, mai ales că foamea îi dădea târcoale. Fără să mai piardă timpul, aruncă codiţele roşcate pe spinarea Floricelei apoi păşi peste ea, la fel ca Planta Răpitoare, călcându-i acesteia pe urme.

Floricelele priveau în urma lor cum se depărtează, şerpuind printre firele de iarbă. Când nu le mai văzură, ieşiră care mai de care din cotloanele de unde stătuseră pitite şi alergară iute la surioara lor rănită. Au înconjurat-o cu dragoste străduindu-se să-i acorde o mână de ajutor.

Aventurile Mamei-Picătură

Aşadar, cele două picături de sânge fuseseră salvate. Ne amintim că zburând pe Frunza de Papură, Mama Picătură se izbise cu putere în planta arsă pe jumătate, schimbându-i traiectoria de cădere. Era o plantă deosebit de mare, iar la rădăcina ei, Mama Picătură îi zărise pe soţul şi pe fiul său. Dacă planta arsă ar fi căzut peste ei, cu siguranţă i-ar fi omorât.

Dar izbitura fusese prea puternică pentru ea: Picătura se lovise tare la cap şi leşinase. Zăcea inconştientă pe o alee ce şerpuia printre plantele înalte care făceau o umbră întunecoasă. Se visa alături de familia ei frumoasă. Se făcea că stau în jurul unei mese rotunde, plină cu bucate alese. Sărbătoreau ziua de naştere a unuia dintre copii. Se veseleau, erau fericiţi. Făceau glume pe seama feciorului mai mare, pe care urmau să-l însoare cu o fată frumoasă de pe meleagurile vecine. Puneau la cale o nuntă mare, ca-n poveşti, care să înfrăţească cele două vecinătăţi, făcându-le mai puternice şi mai renumite.

O voce suavă, întrerupse visul Mamei Picătură:

— Trezeşte-te, surioară. Nu ne părăsi!

Erau florile îngrijorate, aplecate deasupra Floricelei cu Petale Galbene care fusese aruncată la pământ de Planta Răpitoare. Se aflau nu departe de locul în care zăcea inconştientă Picătura de sânge.

Vocea aceea străină făcu dintr-o dată ca Mama Picătură să rămână singură în visul ei. Dispăruseră toţi ceilalţi şi se trezi învăluită în beznă. Îşi revenise din starea de leşin. Inima îi bătea cu putere. O frică nestăpânită o încolţi din toate părţile. Stătea nemişcată, cu ochii închişi, neînţelegând ce i se întâmplă.

— Cine a vorbit? se întrebă.

Deodată simţi o durere după cap. Îşi duse mâna spre locul dureros. Abia atunci îşi dădu seama că totul nu fusese decât un vis. Îşi întredeschise ochii obosiţi de drum şi de durere. Desluşi ca prin ceaţă că cineva stătea aplecat deasupra ei şi o ţinea de gât cu ambele mâini. Ciudat, însă: Picătura nu se sufoca şi nici nu simţea durere. Închise repede ochii. Inima îi bătea să-i sară din piept. Îşi lăsă mâna moale de după cap şi se gândi: „Ce să fac?

Doamne, nu mă lăsa!“

La un moment dat, simţi cum mâinile străine se îndepărtară din jurul gâtului său. Cineva îşi apropie uşor urechea de pieptul ei, ascultându-i bătăile inimii: sărmana Picătură nici măcar nu mai respira de spaimă. Voi să se prefacă că era moartă, însă inima din piept cu bătaia ei nebunească, o dădu de sminteală. După ce ascultă cu atenţie, făptura necunoscută se ridică, zicând ca pentru sine:

— Va trăi, sărmănica… Dumnezeu a ţinut cu dânsa.

Atinse din nou gâtul Mamei Picătură. Aceasta nu ştia ce să mai creadă: „Cine-o fi oare? Pe de o parte pare să se bucure că voi trăi, dar pe de altă parte… de ce mă ţine de gât de parcă ar fi gata să-mi ia viaţa în orice clipă?! Nu cumva sunt prizonieră? Oare ce mă aşteaptă când voi deschide ochii?„

Se hotărî să rişte. Deschise un ochi încetişor, la început doar pe jumătate. Printre pleoapele obosite, care se sprijineau una pe alta să nu cadă, reuşi să desluşească un Purice tinerel care nu o strângea de gât cum crezuse, ci doar se juca curios din cale-afară de Mărgelele ei albăstrii.

Mama Picătură prinse curaj. Simţi chiar că se înfurie. Deschise imediat şi celălalt ochi şi cu mâna stângă îl prinse pe neaşteptate pe Purice de mâna care îi mângâia mărgelele.

Puricele tresări. Mişcarea bruscă a Picăturii de sânge îl sperie foarte tare. Trase mâna repede, îngăimând:

— Ptiu, ce m-ai speriat! îşi scuipă în sân. N-am crezut că poţi fi atât de aprigă. Mă bucur că ţi-ai revenit! A trecut ceva timp de când aştept să te trezeşti!

— Dă-te la o parte! îl repezi Picătura pe Purice, fără să-i asculte trăncăneala. Nu scăpăm de voi nici în mormânt! mai zise când văzu cu cine are de-a face.

Mai ales că pentru purici nu există plăcere mai mare decât picăturile de sânge…

— Ai grijă, nu te ambala aşa de tare că nu suntem singuri pe-aici, îi şopti Puricele. Ai face bine să taci dacă ţii la viaţa ta, mai zise, ducându-şi un deget în dreptul gurii.

Mama Picătură voi să se ridice. O încleştă însă o durere groaznică de spate şi încremeni. Văzându-i chipul schimonosit de durere, Puricele îi întinse o mână să o ajute.

— Acum te simţi mai bine? o întrebă îngrijorat.

Picătura îi mulţumi dând din cap afirmativ.

— Ori tu eşti tare norocoasă ori Dumnezeu a ţinut cu tine, continuă Puricele. N-aş fi crezut că cineva ar mai fi putut rămâne în viaţă după o asemenea lovitură.

Mama Picătură îl privi mirată:

— Cum de s-a rătăcit pe aceste meleaguri un purice atât de amabil? Ce cauţi printre plante la această oră târzie? Nu cumva eşti primul purice vegetarian? În ultimul timp se tot vorbeşte pe meleagurile noastre că v-a venit timpul să vă înţărcaţi. Sânge de calitate e din ce în ce mai puţin pe pământ… Căci altfel unde s-a mai auzit ca un purice sănătos la cap să-şi părăsească blana misterioasă care îl găzduieşte în siguranţă şi să poposească în miez de noapte printre plante? Puricele o privea nemulţumit:

— Ce ştii tu, zise el cu amărăciune. Nici nu bănuieşti ce necaz m-a adus aici.

Mama Picătură îl privea întrebătoare. Puricele veni în întâmpinarea curiozităţii sale. Era bucuros că are cu cine vorbi, că s-a întâlnit cu cineva şi astfel nu-i mai părea noaptea atât de fioroasă:

— Am coborât din blana unei vietăţi, dintr-o căruţă. Nu sunt singur, ci cu un bun prieten de-al meu…

Picătura deveni atentă. Începu să caute în jur cu privirea, dar nu descoperi pe nimeni. Continuă să-l asculte încordată pe Purice.

— Animalul care ne găzduieşte în blana lui primitoare a căpătat în război o rană mare chiar deasupra inimii, continuă Puricele gânditor. Sărmanul, e pe moarte, zise cu ochii în lacrimi. Nu-l puteam vedea cum suferă şi să stăm cu mâinile încrucişate, aşa că neamul nostru puricesc a luat hotărârea să facem tot ce ne stă în puteri ca să-l salvăm. Eu şi prietenul meu ne-am oferit voluntari. Aşa că, iată-ne aici: am venit să căutăm Aţă de Mătase fină şi rezistentă să coasem rana stăpânului nostru.

Ridică privirea spre Picătura de sânge:

— Acesta este motivul pentru care la ora asta târzie ne aflăm printre plante necunoscute, îi zise el, calm.

— Şi? Aţi găsit aţa de mătase? întrebă Mama Picătură, impresionată de povestea lui.

Puricele îşi plecă privirea:

— Nu, răspunse încurcat. Cu chiu cu vai am găsit un loc în care bănuim că se făcea Aţă de Mătase. Însă e pustiu: nu am găsit nici aţă, nici viermi…

Neputincios, dădu din mână şi oftă din greu.

— Mda… Curios: unde puteau să plece viermii în timpul nopţii, cu aţă

cu tot? întrebă mirată la rândul său, Mama Picătură.

— Ei, dar cine spune că au plecat!? De fapt acesta este necazul: cred că au fost mâncaţi cu tot cu aţă, de plantele carnivore, zise Puricele supărat, dând din cap a tragedie. Le consideră nişte delicatese…

Auzind de duşmanii lor de temut (plantele răpitoare) precum şi de necazul Puricelui, Mama Picătură îşi aminti dintr-o dată de familia ei şi ce căuta ea acolo. Prin faţa ochilor îi trecu într-o fracţiune de secundă pericolul prin care trecuse: cum se izbise cu putere în planta aceea uriaşă pe care o văzuse căzând. Se prinse cu mâinile de cap şi începu să se tânguie amarnic:

— Vai, vai, vai! Familia mea! Cum am putut să uit de familia mea!?

Fără să se mai controleze, îl prinse pe Purice de piept cu mânuţele ei gingaşe, îl zgâlţâi de câteva ori şi, uitându-se ţintă în ochii lui, îl întrebă:

— Unde-i familia mea? Spune-mi unde este, m-auzi? Spune-mi!

Puricele s-a speriat de izbucnirea ei şi abia reuşi să îngaime un răspuns:

— Despre care familie vorbeşti?

— Soţul meu! Copilul meu! Uite, atât de mare este pruncul meu! zise Picătura printre lacrimi, încercând să arate cu mâna înălţimea copilului său.

— Stai puţin, să mă dumiresc şi eu. Te-am văzut intrând cu putere în planta uriaşă, arsă pe jumătate. Dar erai numai tu! Zburai pe o Frunză ascuţită şi uscăţivă, îi răspunse Puricele, sigur pe sine. Lovitura a fost puternică. Ai reuşit să dobori planta, dar după aceea ai căzut inconştientă… Dragă Picătură, ştii ce cred eu? zise atunci Puricele, scărpinându-se în cap. Cred că în urma izbiturii ţi-ai pierdut memoria…

Mama Picătură îl privi cu ochi mari şi apoi încuviinţă cu tristeţe din cap: într-adevăr simţea că uitase tot ce se petrecuse înainte! Începu să se

frământe, să se zbuciume. Zise la un moment dat:

— Tu ai dreptate. Nu-mi amintesc nimic… Dar unde e Frunzuliţa?

— Nu e departe de noi. A rămas pe o alee îngustă, acolo unde aţi căzut împreună. După aceea am început să te caut. V-am găsit, dar n-am reuşit să iau şi Frunza. Era prea mare şi greu de transportat… Plantele o înconjuraseră din toate părţile şi o cercetau cu atenţie. Cred că voiau să o păstreze pentru ele, răspunse Puricele.

— Dar eu? Eu cum am ajuns aici? întrebă Picătura descumpănită, privind în jur.

— Te-am adus eu. Te-am purtat în braţe până sub acest tufar. Nu te puteam lăsaacolo, pericolul era prea mare. Te aflai pe-o alee necunoscută, cum ţi-am spus, făcută cine ştie de cine, pentru plimbări în nopţi târzii cu lună plină…

Mama Picătură nu-l mai asculta. Se ridicase în picioare şi, netezindu-şi fruntea încetişor, încerca să se concentreze. Puricele o urmă. Nu-şi dădea seama ce avea de gând Mama Picătură. O urmărea atent. Aceasta începu să vorbească singură, străduindu-se din răsputeri să-şi aducă aminte ce se întâmplase:

— Ţin minte că am coborât dintr-o căruţă… Am plecat să-mi caut soţul şi fiul. Zburam pe o Frunză de Papură şi l-am întâlnit pe Nouraşul de Ceaţă…, vorbea repede, fără coerenţă.

Involuntar îşi duse mâna la gât şi îşi pipăi Mărgeluţele Albăstrii pe carei le dăruise Nouraşul. Când le-a simţit, s-a înviorat. Începea să-şi amintească.Continuă, plimbându-se de colo-colo:

— …pe urmă am văzut planta aceea mare, arsă pe jumătate. Am intrat cu toată viteza în ea pentru a-i schimba direcţia de cădere…

Puricele o întrerupse mirat:

— Stai aşa: de ce ţi-ai pus viaţa în pericol, intrând în planta rănită? De ce voiaisă-i schimbi direcţia de cădere? Eu crezusem că ai ajuns în ea din întâmplare, că a fost un accident; era noapte şi n-ai văzut-o la timp…

— Într-adevăr: de ce am intrat în planta aceea? De ce? se frământa şi Picătura.

Deodată tresări:

— Da! Îmi amintesc acum! zise întorcându-se spre Purice.

Îşi lăsă mâinile să cadă moi pe lângă corpul său fragil. Continuă, privind în gol:

— Îi văzusem pe soţul şi pe copilul meu! Erau jos, la rădăcina plantei arse şi vedeam cum cade peste ei! De asta m-am înfipt disperată în ea… Am vrut să-i salvez. Dacă ar fi căzut peste dânşii… Doamne, nici nu vreau să mă gândesc, se înfioră Picătura, acoperindu-şi faţa cu mâinile.

Stătu astfel câteva clipe apoi se îndreptă spre Purice:

— Te implor, du-mă la planta aceea! Fiul şi soţul meu erau acolo!

Îl apucă nerăbdătoare de mână şi-l trase după dânsa. Puricele făcu târâş-grăbiş un pas, apoi se opuse cu putere. Simţind îndârjirea Puricelui, Picătura-Mamă deveni şi mai agitată. Se întoarse şi-l întrebă:

— Hei! Ce-i cu tine? Hai mai repede!

Puricele se opuse din nou:

— Nu e bine să plecăm acum nicăieri. Te sfătuiesc să rămânem aici, sub tufar, până dimineaţa şi atunci vom face tot ce vei dori. Mirosul tău de sânge proaspăt poate trezi toţi vampirii şi atunci poţi spune adio familiei tale!

— Care dimineaţă? Ce vampiri? Lasă-i în pace. Tu glumeşti? În momentul acesta familia mea e-n mare pericol. Dacă totuşi planta a căzut peste ei? Sau chiar şi o bucată din ea? Dacă plantele răpitoare…

— Linişteşte-te şi concentrează-te! o mustră atunci Puricele cu hotărâre. Soţul tău gândeşte la fel ca mine. E matur şi copt la minte. S-or fi aciuat pe sub vreun tufar peste noapte pentru a vedea ce e mai bine de făcut şi încotro să pornească. Se ştie că plantele răpitoare, dominate de cel rău, ziua dorm, în timp ce noaptea se află în căutarea pradei. Vrei să nu-ţi mai vezi familia niciodată?

Zicând acestea, Puricele o luă protector pe Mama Picătură pe după umeri. Ştia el bine cum să domesticească picăturile de sânge mai nărăvaşe.

Însă aceasta se desprinse delicat şi zise cu voce stinsă:

— Ai dreptate! Multe pericole pândesc noaptea la orice pas. Cred că şi soţul meu s-o fi adăpostit undeva, în aşteptarea dimineţii… Asta dacă n-o fi fost prins sub planta aceea! se nelinişti Picătura din nou.

În cele din urmă începu să plângă. Se linişti cu greu şi se aşeză resemnată subTufar. Din cauza loviturii suferite, simţea o durere mare în spate. Puricele se mai învioră văzând că o convinsese. Se aşeză în faţa ei şi-i zise:

— E rândul meu să te întreb, cum de-a ajuns o familie de picături de sânge pe aici, printre plante?

Mama Picătură era copleşită de gânduri. Privea într-un punct fix, undeva la picioarele sale. La un moment dat îi atrase atenţia o Sământă. Probabil era a vreunei plante. Se aplecă să o ridice.

— A fost un accident neprevăzut, răspunse ea Puricelui, cu gândul în altă parte. Copilul şi soţul meu au căzut dintr-o căruţă în timp ce ne aflam cu toţii într-o misiune, după ce fuseserăm nevoiţi să părăsim un corp rănit. Ca să nu ne irosim viaţa în zadar, ne îndreptam cu toţii spre rana unei Roţi. Voiam să-i alinăm scârţâitul sfâşietor, provocat de durere. Nici acum nu-mi pot ierta faptul că nu mă aflam lângă ei… Aveam grijă de ceilalţi copii, mai mari, continuă ea pierdută.

Ofta în continuu.

— Totul s-a întâmplat într-o clipă, mai zise Picătura cu voce stinsă. Cum se întâmplă întotdeauna când necuratul îşi bagă coada, voind să facă rău.

Când mi-am dat seama, ei cădeau deja spre pământ şi n-am putut să-i mai ajut cu nimic…

Puricele a întrerupt-o:

— Unde sunt ceilalţi copii?

— Au rămas în căruţă, pe mâini bune. Cu scumpul nostru Pârâiaş…

Suspină din nou.

— Lasă, nu-ţi face griji, încercă s-o liniştească Puricele, punându-i prieteneşte o mână pe umăr. Oricât ar fi de greu trebuie să avem credinţa că aceasta e voinţa lui Dumnezeu, de aceea trebuie să sperăm că nu ne îndreptăm decât spre bine. Mă auzi? Totul va fi bine! repetă el, zgâlţâind-o uşor de un umăr.

Se străduia să-i alunge gândurile negre. Picătura îl întrebă obosită:

— Ziceai că ai venit cu un prieten. Unde este? Nu văd pe nimeni cu tine.

— A plecat să caute Aţă de Mătase. Sperăm să găsească o bucată cât de mică. Ne dorim mai mult decât orice pe lume să-l salvăm pe Stăpânul nostru. Este un animal atât de bun! îi răspunse Puricele, vădit emoţionat. Prietenul meu este foarte optimist. Pentru el speranţa moare ultima…

Mama Picătură dădu din cap, îngăduitor:

— Dar tu de ce n-ai plecat cu el? Ţi-a fost frică? zise Puricelui.

— Nu, nu mi-a fost frică. Nu uita că sunt voluntar în misiunea din această seară. De ce m-aş teme? Un proverb din strămoşia noastră puricească spune că dacă ţi-e dat să păţeşti ceva, o păţeşti oriunde te-ai afla. Căci necazul nu poate fi oprit de nimeni: el este cel care a creionat, cu voia Domnului, chipul Crucii Suferinţei oricărui destin… Eu am rămas să caut un cuib de păsări… – Un cuib de păsări? îl întrerupse Picătura mirată. Ce legătură au păsările cu… Aţa de Mătase de care aveţi nevoie?

— Bineînţeles că nu au nicio legătură, zâmbi Puricele. Când am plecat în misiune am făcut un plan. Dacă vom găsi Aţa de Mătase, cui va folosi dacă nu vom putea ajunge înapoi în căruţă, unde se află animalul rănit? Or, noi, puricii, n-avem aripi, după cum bine ştii. Cum vom putea face cale-ntoarsă? Însă oricum trebuia să aştept dimineaţa, că nu m-oi apuca să deranjez noaptea înaripatele. Nu ştiu care e impresia ta despre noi, dar să ştii că suntem cu bun simţ. Chiar dacă suntem simpli pasageri pe acest pământ, făcând o viaţă întreagă pe ici, pe colo autostopul, milogindu-ne de celelalte fiinţe de pe pământ… Aşa ne-a lăsat pe noi Dumnezeu… sociabili…

— Of, of, of! îl ironiză Mama Picătură. Las’ că ştiu eu ce neam de „milogi“ sunteţi voi, puricii! zise dând din mână a lehamite. Vai de capul bietelor animale care ajung întâmplător pe meleagurile voastre! Dacă nu-s mai iuţi de picior sau sunt mai prostuţe şi se opresc să vă asculte aventurile bântuite de hipnoza spiritelor rele, imediat vor simţi cum încep să scadă în greutate. Venele îngrijorate vor transmite urgent semnale de alarmă la creierul animalului, spunându-i ce se întâmplă. Şi numai ce le vezi strigând speriate după ajutor, alergând care-ncotro. Ce şi-ar mai putea dori decât o ploaie de insecticide care să le scape de voi, hrăpăreţi ce sunteţi!

Puricele nu se aştepta la una ca asta. Se simţi ruşinat; privi în jur să vadă dacă nu cumva ar putea-o auzi cineva. Se strădui să prindă în mâna lui ecoul vorbelor Picăturii apoi, plecându-şi privirea în pământ, se lovi cu pumnişorul peste frunte, dorind să ameţească cu totul micuţul ecou, să fie sigur că nu va ajunge cine ştie pe unde, ducând bârfele mai departe.

— Ce este? Nu-i adevărat? Numai nu-mi spune că ţi-e ruşine cu neamul tău, adăugă atunci Mama Picătură, privindu-l cu suspiciune.

Fără să se mişte, Puricele îi făcu doar semn cu cealaltă mână că vrea să fie lăsat în pace. Picătura continuă:

— În fine; cred că ştim fiecare de ce suntem în stare. Să trecem peste asta, voi ea să schimbe subiectul.

Regreta că-l mâhnise pe Purice.

— Mai bine spune-mi ce-ai făcut până la urmă cu acel cuib de păsări? L-ai găsit sau nu? încercă să-şi repare greşeala.

Ideea întoarcerii la căruţă cu ajutorul unei păsări i se părea foarte bună Mamei Picătură. Se gândi că şi ea ar fi putut proceda la fel după ce-şi va găsi familia. Puricele ridică privirea. Îşi lăsă mâinile pe lângă corp şi zise lipsit de răutate:

— Vezi bine că n-am găsit nicio pasăre. Te-am descoperit pe tine şi, suflet păcătos ce sunt, n-am putut să te las acolo, în starea în care te aflai. Cine ştie ce ţi s-ar fi putut întâmpla… Dumnezeu nu mi te-a scos totuşi degeaba în cale…

Un nou prieten misterios

Puricele avea dreptate. El îi salvase viaţa Picăturii. Acesteia îi păru rău că fusese arţăgoasă adineauri. Îl asculta tăcută în timp ce un sunet nedefinit îi atrase atenţia. Se nelinişti. Auzea ceva, dar nu ştia ce anume. La un moment dat se opri brusc, fără să mai schiţeze niciun gest. Puricele o văzu schimbându-se la faţă. Nu înţelegea ce se petrece cu ea. În seara aceea o văzuse pe Mama Picătură trecând prin tot felul de stări. O privea descumpănit. Fără să-şi dea seama, se lăsă uşor în genunchi, uitându-se şi el de jur împrejur.

Nu vedea nimic şi nici nu auzea niciun sunet. Înaintă, târându-se în genunchi, până aproape de Mama Picătură. În mişcare, rupse probabil o rămurică uscată şi făcu zgomot.

— Ssst! se încruntă Picătura şi flutură autoritar un deget în faţa lui.

Puricele dădu repede din cap că a înţeles. Dar nu avea răbdare. Voia să ştie ce se întâmplă. Inima îi bătea, gata să-i spargă pieptul. Nu se putu abţine:

— Ce este? o întrebă cu jumătate de voce.

— Tu n-auzi? îi şopti la rându-i Picătura.

Puricele dădu din cap că nu.

— Aud un sunet ciudat, dar nu ştiu de unde vine, zise ea încet.

Cum stătea înţepenită, cu mâna ridicată îşi dădu seama că foşnetul venea chiar din pumnul său. Îi făcu semn Puricelui să privească spre mâna ei:

— În pumnul meu se aude, zise Mama Picătură, ducându-şi mânuţa la ureche.

Ascultă câteva clipe cu atenţie şi-i şopti Puricelui, puţin speriată:

— Este cineva aici!

Puricele se apropie cu sfială. Îşi lipi şi el urechea de pumnul Picăturii. Într-adevăr, înăuntru se auzea un foşnet neobişnuit. Se priveau unul pe altul, neştiind ce să facă. Puricele rămăsese cu gura căscată, iar ochii îi ieşeau din orbite. Precaut, se târî puţin înapoi, privind-o uimit pe Mama Picătură:

— Stai puţin! Acest foşnet îmi este foarte cunoscut, zise el îngândurat. L-am întâlnit la multe animale care nu-şi fac baie regulat. Le mănâncă pielea şi se scarpină…

Îndepărtând mâna de ureche, Picătura îl contrazise:

— Spune mai bine că bietele animale se scarpină din cauza mâncărimii voastre, că tare vă mai place sângele lor cald…

Puricelui nu-i plăcu s-o audă pe Mama Picătură, criticându-i din nou neamul puricesc. O întrerupse, puţin înţepat:

— Ştii ceva? Lasă-i odată în pace pe semenii mei, să doarmă liniştiţi! În continuu te tot legi de ei. Mai bine spune ce ai în mână!

— Nici eu nu ştiu ce se află acolo, răspunse cu sinceritate, Mama Picătură. În timp ce discutam adineauri cu tine, îmi tot roteam privirea în toate părţile, din cauza stresului ce nu-mi dă pace. Deodată mi-au atras atenţia frunzele de la picioarele noastre. Am zărit din întâmplare un sâmbure rătăcit printre ele. Am crezut că e sămânţa vreunei plante. L-am ridicat curioasă, căci ştiam doar din manuale despre seminţele plantelor. M-am bucurat să văd una în realitate, mai ales că era plăcută la pipăit şi

avea o formă interesantă. Pur şi simplu o ţineam în mână şi mă jucam cu ea în timp ce discutam cu tine. Mă liniştea. La un moment dat a început să foşnească, însă, şi m-am speriat. Chiar nu ştiu ce este! zise nedumerită.

Puricele o întrerupse:

— Stai puţin: un sâmbure ai zis?! Un sâmbure nu are cum să foşnească. Nu are nicio logică ce spui!

Picătura ridică din umeri: nici ea nu ştia ce să mai creadă.

— Şi acum ce mai stai? Deschide-ţi pumnul! Hai să vedem cine se află acolo! o îndemnă Puricele. Nu are de ce să ne fie frică. E foarte mic, de bună seamă, de vreme ce încape în mânuţa ta. Şi apoi… ce rău poate să ne facă, ţinând cont că suntem doi?

— Las' că ştiu eu bine că sunt destule fiinţe mici care au nişte dinţi tare ascuţiţi şi un caracter aprig…, nu se lăsă Mama Picătură.

Puricele înţelese ce vrea să spună. Trebuiau să se apere în caz că vor fi atacaţi. Cum stătea în genunchi, începu să pipăie printre frunzele adormite. Căuta un beţişor. Găsi unul, dar Picăturii i se păru prea mic. Puricele îl aşeză încetişor la loc să nu facă zgomot şi căută unul mai mare. Mamei Picătură îi plăcu. Se pregăti să deschidă pumnul, în timp ce Puricele era gata de atac:

— Sunt gata! şopti el. Hai, deschide!

Picătura nu era la fel de încrezătoare, dar nu avea încotro. Începu încetişor săşi descleşteze degetele. Foşnetul se auzea din ce în ce mai tare. Când îşi desfăcu mâna complet, ce să vadă? „Sâmburele" despre care vorbea Mama Picătură tremura ca varga. Cei doi nu puteau vedea însă prea bine despre ce era vorba, din cauza umbrei întunecoase pe care o făcea tufarul.

Picătura se ridică atentă în picioare. Cu mâna rămasă liberă, dădu la o parte frunzele tufarului, lăsând lumina Lunii să pătrundă până la ei. Puricele se ridică şi el imediat, gata să lovească în caz de pericol. Era foarte încordat.

În lumina Lunii, Mama Picătură văzu că „sâmburele" avea culoare cafenie. Nu părea periculos. Din contra: Picătura chiar se îngrijoră văzându-l atât de firav. Se uita nedumerită la Purice. Acesta ridică din umeri.

În timp ce se uitau unul la altul, se auzi un zgomot ciudat: coaja Sâmburelui crăpase. Cei doi se speriară, căci sunetul acela neobişnuit li se încolăcise după urechi în mod neaşteptat, unde continua să vibreze. Puricele voi să lovească; noroc cu agerimea Mamei Picătură care îşi trase

repede mâna:

— Opreşte-te! E vorba de un sâmbure mic, mic! Ce te-a apucat? Nu ne poateface nici un rău! Mai bine hai să vedem ce-i cu el!

Puricele încuviinţă din cap, dar rămase totuşi cu băţul ridicat, pregătit pentru orice. Picătura de sânge simţea că-şi pierde răbdarea: voia să ştie ce se află însămânţa aceea. Dar avea o poziţie destul de incomodă: cu o mână ţinea crengile tufarului şi nu putea face nimic.

„Mor de nerăbdare! îşi zise. Nu mai pot! Gata, îmi asum orice risc. Dacă voisimţi că mi-ar putea face vreun rău, îl voi arunca de pământ cu putere şi cu asta se va termina totul!“ îşi făcu ea curaj.

Trase adânc aer în piept. Încercă să-şi elibereze mâna cealaltă, fixând crengile Tufarului cu nişte rămurele găsite în preajmă. Examină apoi cu atenţie Sămânţa. Cu mâna liberă încercă s-o apese încetişor. În aceeaşi clipă, coaja Sâmburelui plesni sub greutatea degetului; se desfăcu în două. În mijloc rămase un corp micuţ, oval, de culoare albă. Semăna cu un ou de pasăre.

Ovalul Alb creştea văzând cu ochii până ajunse de vreo patru ori mai mare faţă de cum era la început. Mama Picătură s-a speriat: nu mai văzuse niciodată una ca asta, mai ales că minunea se petrecea chiar în mâna ei. Împreună cu Puricele, îşi luară inima în dinţi şi priviră mai îndeaproape. Ovalul Alb se opri din creştere.

Avea şi o fereastră. Era deschisă şi dinăuntru se auzea o voce cristalină de copil, care îngâna o melodie neobişnuită. În clipa aceea, Puricele simţi că îl inundă o bucurie fără margini. Nu-i venea să creadă ce se întâmplă! Voia să strige în gura mare, dar se opri la timp. Era totuşi miezul nopţii şi ei se aflau sub un tufar necunoscut.

— Ştiu ce este! şopti el, cu vocea gâtuită de emoţie.

Fără să-şi dea seama, aruncă băţul jos. Copilaşul din Ovalul Alb încetă să mai cânte: zgomotul îl speriase.

— Ai înnebunit?! Uite ce-ai făcut! sări atunci Mama Picătură, aricindu-se la Purice. S-a închis! zise cu amărăciune, arătând spre Ovalul Alb.

Pe Purice nu-l mai afectau observaţiile ei. Bucuros din cale-afară, o îmbrăţişă zâmbind fericit şi o sărută iute pe obraz, şoptindu-i la ureche:

— Mulţumesc, dragă Picătură! Nici nu-ţi poţi imagina cât de mult îţi mulţumesc!

Surprinsă de gestul Puricelui, Picătura se încruntă şi se feri într-o parte. Şterse repede obrazul de umezeala sărutului pe care îl primise. Şopti mirată:

— Pentru ce-mi mulţumeşti? Ca să nu mai vorbim de sărutul pe care mi l-ai dat pe furiş…

Puricele zâmbi calm. Nu zise nimic. Luă cu grijă cele două coji din mâna Picăturii, le ridică în faţa ei şi o întrebă:

— Ştii ce sunt acestea?

— Nu, zise Picătura.

Puricele privea cu mare atenţie cele două coji. Ştia ce reprezintă ele, dar nu găsea ceea ce îl interesa pe dânsul: ori se ascunsese foarte bine, ori dormea, cufundat într-un somn adânc…

— Orice-ar fi, nu poate fugi de mine, zise liniştit Puricele în cele din urmă.

Inspiră adânc, apoi se aplecă peste cele două coji pe care le ţinea în căuşul palmei, şi suflă atât de tare, că tocmai şi genele Picăturii s-au încâlcit între ele când au fost atinse de puterea suflului Puricelui.

Deodată, într-una din cele două jumătăţi, cea din partea dreaptă, se zări ceva sclipitor care parcă voia să creioneze ceva imaginar în faţa noastră. Era o aţişoară fină-fină, de culoare albă, pe fruntea căreia se reflecta lumina Lunii într-o scânteiere orbitoare.

— Asta e! şopti mulţumit, privind arătarea aceea micuţă, speriată şi tremurândă.

Trase cu coada ochiului spre Mama Picătură să-i vadă reacţia. Aceasta privea mirată cum Aţişoara fragilă tremura, sărăcuţa, ca un diapazon purtat de o mână nevăzută, care voia să dirijeze Vântul nebunatic gonit de întunericul nopţii.

La un moment dat, Aţişoara se opri din tremurat. Puricele îi şopti prietenos:

— Demult te căutăm, frumoaso. Tare demult…

Apoi se adresă şi jumătăţii de coajă din mâna stângă, cu voce caldă:

— Îmi pare rău pentru tine, dar de data asta ai pierdut…

O lăsă încet să cadă. O privi rătăcindu-se printre frunzele uscate. Întorcându-se la Aţişoara care-i făcuse atâta bucurie, Puricele o prinse de-un capăt şi o ridică în aer. De celălalt capăt, coaja suspendată se legăna uşor într-o parte şi în alta, în faţa Mamei Picătură.

— Acum înţelegi despre ce este vorba? Îmi împărtăşeşti bucuria? o întrebă Puricele.

Picătura se schimbă la faţă; făcu ochii mari. Mirată, îşi duse mâna la gură, voind să-şi înăbuşe un strigăt de uimire.

— Nu cumva vrei să-mi spui că ai găsit Aţa de Mătase după care ai venit printre plante? întinse degetul spre Aţişoara suspendată.

Puricele zâmbi clipind des.

— Ba da! Dumnezeu m-a ajutat! îi zise, privind-o în ochi. Desigur, fără tine n-aş fi reuşit!

Chipul Mamei Picătură se lumină de un zâmbet larg. Însemna că mai putea să spere că şi ea îşi va găsi familia. Îşi întoarse privirea la Ovalul Alb pe care îl ţinea în palmă. Rămase puţin dusă pe gânduri şi, fără să-şi ridice ochii, îl întrebă încet pe Purice:

— …iar el este…

— …unul dintre nepoţii meşterilor-viermi care deţin secretul făuririi Aţei de Mătase, o completă Puricele cu nerăbdare, privind şi el spre Ovalul Alb.

Întorcându-se la Aţişoara lui, Puricele o luă cu grijă în mână, îşi desfăcu larg buzunarul stâng de la pantaloni şi o strecură încetişor înăuntru. Bătu cu palma de câteva ori peste buzunarul cu pricina şi glumi, uitându-se la Picătură:

— Să stea aici, cuminte, că nu cere de mâncare. Când mă voi întoarce acasă o voi agăţa deasupra patului, de lampa cea bătrână care ne slujeşte neamul de secole întregi. Seara, înainte de culcare, o voi ruga să se legene în lumina lămpii a cărei flacără jucăuşă dansează unduios pe tavanul odăii. Astfel, toate umbrele vor ieşi timide din crăpăturile care leagă ungherele întunecoase, voind să danseze măcar o dată pe noapte cu Flacăra lămpii. Îmi amintesc cum adormeam privind-o când eram copil…, reluă Puricele, gânditor. Îi vedeam lumina alunecând din braţele unei umbre în braţele alteia, într-un cerc întunecat. Le era dragă, Flacăra caldă şi binevoitoare. Uneori, vedeam însă cum umbrele întreceau măsura şi zăpăceau luminiţa lămpii, ameţind-o cu totul. Atunci îi săream acesteia în ajutor: ridicându-

mi degetele, îmi creionam pe tavan propriile umbre: tot felul de monştri de care umbrele celelalte se speriau şi fugeau să se ascundă în crăpăturile lor, unde adormeau copleşite de oboseala dansului.

Umbrele degetelor mele rămâneau singure şi invitau Flacăra lămpii la dans. Mă jucam cu ea până ameţeam şi cădeam în braţele Somnului, care oricum mă aştepta de mult. Iar Flacăra rămânea stăpână peste tavanul odăiţei mele până veneau părinţii să vadă dacă am adormit, stingând lampa…

Bucuria aducerii aminte îl făcuse pe Purice deosebit de afectuos. Se apropiede Mama Picătură şi o prinse atent de braţul în care aceasta ţinea Ovalul Alb. Îi şopti la ureche:

— Visul mi s-a împlinit: îmi voi putea salva Stăpânul de la moarte…

— Îmi închipui cum vei fi răsplătit de neamul vostru puricesc pentru eroismul de care ai dat dovadă, îl lăudă cu sinceritate Mama Picătură.

— Nu asta contează pentru mine…, zise Puricele cu entuziasm.

— Trebuie să recunoşti totuşi că tu şi prietenul tău faceţi ceva extraordinar! zisePicătura, admirativ.

— Uite cine vorbeşte! se linguşi el pe lângă Mama Picătură. Să nu uităm cât de apreciate sunteţi voi, picăturile de sânge…, îi întoarse Puricele complimentele. Din moşi-strămoşii noştri purici, la toate toasturile se putea auzi urarea: „Să trăiască picăturile de sânge şi noi pe lângă ele!“ Lăsând modestia la o parte, ştim cu toţii, dragă Picătură, că fără voi nu ar mai exista viaţă pe pământ…

Picătura se îmbujoră. Cuvintele Puricelui o măguliră. Îşi plecă privirea emoţionată.

— Dacă ai şti tu, dragă mamă, câtă bucurie ai adus acum familiei noastre! Cât de recunoscători îţi suntem cu toţii! continuă Puricele.

Nu-şi mai putea stăpâni emoţiile. O îmbrăţişă pe Mama Picătură şi o sărută din nou pe obraz:

— Ia spune-mi: unde l-ai găsit? o întrebă, interesându-se de Ovalul Alb.

— Mi se pare că pe-aici pe undeva, dacă nu mă înşel…, răspunse Picătura, arătând cu degetul prin apropiere.

Puricele se îndreptă spre locul indicat de aceasta:

— Cu siguranţă sub acest tufar s-au mai rătăcit şi alţi viermi de mătase…, zise el, privind în jur. De regulă umblă în grupuri. Sunt foarte sociabili şi se ajută unii pe alţii atunci când fac Aţa de Mătase. Trebuie să fie o muncă foarte migăloasă, ca şi aceea de meşter aurar!

Fără să mai stea mult pe gânduri, îngenunche şi începu să caute printre frunze. Picătura privea vrăjită Ovalul Alb pe care îl ţinea în mână. Îl ridică mai aproape de gură şi îi şopti:

— Hei? Cine-i acolo? Micuţule, nu-ţi fie frică de noi! Nu vrem să-ţi facem nimic rău! Din contra, vrem să te ajutăm, dacă ai nevoie!

Cum bâjbâia în întuneric, Puricele dădu întâmplător peste picioarele Picăturii. Le pipăi curios, neştiind ce reprezintă. Credea că a dat peste Bunelul-vierme, meşter făurar al Aţei de Mătase. Picătura se gâdilă şi începu să râdă, dând din picioare:

— Ai grijă, Purice! Te rog să-mi laşi picioarele în pace! Dacă află soţul meu că ai pus mâna pe ele, ai încurcat-o, să ştii! Eşti tu cine eşti – un Purice viteaz – dar asta nu-l va împiedica să-ţi scoată apele din cap când te va întâlni… Sări într-o parte şi adăugă zâmbind:

— Şi în plus, până dimineaţă voi mai avea nevoie de ele…, glumi ea.

Puricele se feri într-o parte puţin speriat:

— Iartă-mă, chiar nu am văzut că sunt picioarele tale, se fâstâci el. Te sfătuiesc, însă, să nu te grăbeşti cu ameninţările, zise apoi, mai în glumă, mai în serios. Uite, în neamul nostru puricesc circulă din moşi-strămoşi un proverb foarte înţelept: „Nu spune hop până n-ai sărit groapa“. Aşa că eu zic să-i găsim mai întâi pe soţul tău şi pe copilaş. Apoi vei avea timp să te gândeşti dacă e cazul ca soţul tău iubit să-mi scoată apele din cap sau să mi le lase să facă valuri mai departe, să spele rănile malurilor aflate mereu în aşteptare. Căci nu aş vrea să mă supăr acum de spusele tale şi să te las

singură sub Tufarul acesta întunecat. Nu e prima dată în seara asta când te legi de mine fără motiv… Ca să nu mai vorbesc de impresia pe care o ai despre neamul meu…

Picătura de sânge se opri imediat din râs. Înţelese că Puricele ar putea să se supere cu adevărat:

— Am glumit… Te rog nu te supăra. Uite cum ţi-ai întors buzele pe dos ca un copil, mai adăugă Picătura, zâmbind.

— Da' mai taci odată! zise Puricele la un moment dat, oprindu-se din căutări.

Mama Picătură tresări. „Oare chiar atât de tare l-am jignit?“ se întrebă neştiind ce să creadă. Comportamentul Puricelui o punea pe gânduri.

Dar acesta avusese un alt motiv pentru care se răstise la Picătură: număra ceva şi nu voia să fie deranjat:

— Unu, doi, trei, patru…

Făcu o pauză şi continuă plin de voioşie:

— …cinci, şase, şapte…

Chipul Mamei Picătură se lumină:

— Bată-te să te bată, aiurit ce eşti… Nu ştiam ce te apucase de ce ţipai aşa la mine…

Răsuflă uşurată văzând că Puricele nu era supărat pe ea şi se hotărî să fie mult mai atentă la glumele pe care le va face. „Are dreptate, se gândi Picătura. Dacă se va supăra şi va pleca, ce voi face singură prin aceste locuri?„

Într-adevăr, Mama Picătură avea nevoie de Purice. Avea nevoie de o prezenţă bărbătească care s-o ajute şi să-i dea curaj. Dacă nu ar fi fost el, cine ştie ce i s-ar fi putut întâmpla în seara aceea?!

— Ce numeri acolo? îl întrebă curioasă, intrându-i în joc.

Se aplecă să-l vadă mai bine şi îl descoperi fericit nevoie mare: Puricele credea că găsise mulţi viermi de mătase pe care acum îi număra:

— Iată, l-am găsit şi pe ultimul! îi arătă Mamei Picătură.

— Ce anume? îl întrebă aceasta.

— Viermi de mătase! Uite câţi am găsit! Nu doar unul, ca tine!

Mama Picătură îl auzea cum îi sărută pe fiecare în parte, şoptindu-le cu dragoste:

— Dragii mei, dacă aţi şti cât de mult v-am căutat! Dacă aţi şti!…

Se ridică victorios în genunchi. Îi ţinea cu grijă în căuşul palmei şi scântei de fericire îi ţâşneau din priviri. Chipul îi radia de mulţumire.

Când îl privi mai îndeaproape, Mama Picătură începu să râdă în

hohote: Puricele se murdărise pe faţă într-un hal fără de hal.

— Prietene, da' de când puricii ştiu să râme? Cine v-a învăţat? îl întrebă ea, chicotind.

Puricele nici măcar nu se sinchisi de chicotelile Picăturii. Continua să-şi admire „viermii de mătase" pe care îi descoperise. Într-un târziu, răspunse şi aluziei pe care i-o făcuse Picătura:

— Am locuit o vreme şi în blana mistreţilor sălbatici dacă vrei să ştii…

Picătura râdea cu lacrimi. Puricele se sperie puţin de râsul ei zgomotos. Privi atent în jur: puteau fi descoperiţi. O trase de mână, şoptindu-i:

— Opreşte-te! Nu mai râde în halul acesta! Ai putea să ne bagi în belea dacă ne aude cineva! Ai uitat unde te afli?

Picătura se linişti cu greu. Îşi duse mâna la piept şi-i răspunse zâmbind:

— Scuză-mă, dar nu cred că eu sunt cea care are o problemă… Din contra: mi se pare că tu nu prea eşti în regulă…

Puricele o privea mirat, de aceea Mama Picătură îi arătă cu degetul că era murdar din cap până-n picioare.

— Şi ce-i de râs în asta? zise el, încercând să se cureţe. Dacă ai fi căutat şi tu prin frunzarul acesta prăfuit, te-ai fi murdărit ca şi mine. Nu văd în asta o problemă: mă spăl şi gata, dădu din mână indiferent. Importantă e victoria! Am găsit viermi de mătase! Şi nu numai unul, ca tine! Ci mult mai mulţi! Maturi cu toţii! adăugă el. Doamne, voi avea atâta Aţă de Mătase! şopti, cuprins de euforie.

— Bravo! Cred că a meritat să râmi pentru asta, zise Picătura de sânge, cu înţelegere. Şi? Unde-s viermii de mătase? Pot să-i văd şi eu?

— Iată-i! îşi întinse Puricele mânuţa spre ea.

Când îşi desfăcu palma, Mama Picătură se strâmbă într-un mod tare caraghios.

— Pfuu! se feri acoperindu-şi nasul. Ce-i mirosul acesta dezgustător? Pe unde-ai săpat tu? Poate printr-un cimitir de viermi?

Îşi ridică la nas mâna în care ţinea Ovalul Alb să vadă dacă şi acesta miroseala fel. Nici vorbă! Ovalul Alb mirosea plăcut; a iarbă proaspăt cosită.

— Sigur e vorba de viermi de mătase? Simţi duhoarea ce se împrăştie din mânata? îl întrebă Picătura pe Purice.

Într-adevăr, Puricele se făcuse mic, văzând ruşinea pe care o păţise. Orgolios din fire, nu zise însă nimic. Se uita la Mama Picătură; o vedea că nu e în apele ei.

Puricele îşi luă inima în dinţi şi se uită din nou în palmă. Când văzu ce

culesese de pe jos, pe întuneric, se încruntă enervat. Scuipă scârbit peste umăr. După miros bănuia ce-ar putea fi, însă nu voia să creadă că i se întâmplase chiar lui aşa ceva. Pentru a se convinge, apăsă cu degetul mare pe una din bobiţele culese. Ţâşni imediat un lichid galben care i se prelinse în palmă. Mirosea şi mai urât. Puricele îşi suci capul într-o parte şi scuipă de câteva ori. Enervat, aruncă tot ce avea în palmă. De spaimă, Mama Picătură tresări. Îşi duse mânala inimă.

— Ce este? îl întrebă cu oarecare sfială.

Înciudat şi ruşinat Puricele mărturisi:

— Nenorocitele! Insecte parazite! Şi-au făcut nevoile chiar aici, sub Tufar! De parcă n-ar fi avut loc în altă parte!

Picătura de sânge răsuflă uşurată.

— Bine că nu a fost mai grav, zâmbi ea discret de cele întâmplate, nevoind să-l supere şi mai tare pe Purice.

Acesta se aplecă să caute nişte frunze să se şteargă pe mâini. Îi venea şi lui să râdă de păţania prin care trecuse…

Când să arunce frunzele folosite, privirea îi fu atrasă de Ovalul Alb, din mâna Picăturii. Fereastra era deschisă şi zări înăuntru un Copilaş. Purta un chipiu de culoare albă. Puricele tresări: Copilaşul se uita la ei şi zâmbea! Îşi duse degetul la gură, atrăgându-i atenţia Mamei Picătură:

— Taci, nu mai râde! îi şopti. Uită-te! o îndemnă mai apoi.

Puricele stătea nemişcat şi o privea cu ochii holbaţi. „Ce-o mai fi cu dânsul de data asta?“ se întrebă Picătura. Curioasă, se întoarse încetişor: poate Puricele văzuse în spatele ei ceva ce îl îngrozise? „Nu-i nimeni“, se convinse ea, ridicând din umeri.

— Ce este? îl întrebă atunci, mai mult prin semne.

Puricele îi arătă cu degetul spre mâna în care ea ţinea Ovalul Alb. Copilaşul din palma Mamei Picătură urmărise păţania Puricelui şi ce culesese de sub tufar şi acum se amuza:

— Nu te supăra pe insecte, se auzi dinăuntru, vocea lui cristalină. Insectele au o educaţie aleasă, continuă el. Unde altundeva ai fi vrut să-şi facă trebuinţele dacă nu sub tufar? Trebuiau să se dea la dos de ochii lumii. Cu această ocazie mai beneficiază şi tufarul de îngrăşăminte. Rădăcinile lui adânci au mare nevoie de hrană. Altfel nu ar avea destulă forţă să facă faţă Vântului, care de multe ori îşi croieşte drum printre plante. Când descoperă rădăcini care nu-s bine înfipte în pământ, cu braţele lui puternice, Vântul le smulge şi le ducepe toate la mama dracului, de unde încă nimeni nu s-a mai întors. Şi apoi, de unde voiai să ştie dragele insecte că tocmai în această seară tu vei umbla pe la rădăcina tufarului, căutând ceva anume…?

Când îşi termină pledoaria, Copilaşul descoperi privirile celor doi, aţintite spre el. Se fâstâci şi dădu să se retragă, să închidă fereastra. Puricele întinse repede mâna:

— Te rog nu închide fereastra, îi zise cu voce blajină. Rămâi cu noi!

Copilaşul îi întrebă neîncrezător:

— Cine sunteţi voi? De ce m-aţi ridicat de la pământ? De ce mă ţii în palmă şi mă priveşti admirativ ca pe un diamant?! îi ceru cont Mamei Picătură.

— Eu sunt o picătură de sânge, se prezentă aceasta. Iar el este un purice, adăugăcu voce caldă, întorcându-se spre prietenul său.

Se purta ca o mamă care încearcă să-şi mângâie pruncii speriaţi.

— Şi ce căutaţi sub acest Tufar la ora asta? îşi continuă Copilaşul seria întrebărilor.

Devenea tot mai suspicios:

— Din câte ştiu, aici nu se află nici o comoară. Dacă ar fi fost, eu aş fi descoperit-o primul… Apoi aş fi scris pe o scândurică un anunţ cu litere mari, strălucitoare, pe care să le vadă şi orbii, să ştie că sub acest Tufar nu mai este nicio comoară! Să nu mai piardă nimeni timpul în căutarea ei!

Din cuvintele Copilaşului, Puricele a înţeles că era nemulţumit că cineva pătrunsese neinvitat pe teritoriul său. Se temea ca nu cumva răspunsurile MameiPicătură să-l supere şi mai tare pe micuţ. „Doamne, eu am nevoie de Aţă de Mătase!“, se ruga în gând.

Picătura înţelese îngrijorarea Puricelui. Îi făcu din ochi să aibă încredere în ea şi, întorcându-se spre Copilaş, îi zise zâmbind:

— N-am venit cu niciun gând rău. Ni s-a părut un loc sigur sub acest Tufar şi am hotărât să ne adăpostim peste noapte. E mai bogat în frunze decât alţii. Iată, nici măcar lumina Lunii nu poate pătrunde până la noi!

— Aveţi dreptate, fu de acord Copilaşul. E bogat în frunze şi vă oferă siguranţă. Însă nu mi-aţi răspuns la întrebare: ce căutaţi aici? insistă el.

Picătura răspunse cu o voce caldă:

— Aşteptăm primii zori ai dimineţii. Noaptea e periculos să te aventurezi în călătorii. E Lună plină şi lumina sa stăpâneşte întreaga boltă a cerului, îmbrăţişând tandru întinderile întunecate. Se pare că norii sunt plecaţi să stingă focurile fumegânde de pe meleagurile părăsite de curând de războiul neiertător…

— Ce vrei să spui despre lumina Lunii? Nu prea înţeleg, recunoscu micuţul.

— Lumina Lunii îi poate ajuta pe prădătorii de noapte să ne descopere mai uşor, îi răspunse la fel de calmă Picătura, cu un chip luminat de zâmbet. Pe o vreme ca asta, ei nu dorm; stau mereu la pândă. Dacă cerul ar fi fost înnorat, am fi plecat mai departe să ne vedem de treburile noastre. Să nu crezi că avem timp de pierdut. Orice clipă contează pentru noi. În întuneric, riscul de a fi descoperiţi este mai mic. Puricele m-a convins însă că cel mai înţelept este să aşteptăm dimineaţa. Întunericul e plin de mistere. Ne face bănuitori, fricoşi, gata de luptă cu oricine ne-ar ieşi în cale: bun sau rău. Se spune ca spiritele rele stau mereu de veghe. Seamănă peste tot seminţe de scandal. Ca să nu greşim în niciun fel, am hotărât să rămânem pe loc ca să nu cădem în vreo capcană. Până acum am discutat încetişor despre problemele noastre, necazurile care ne-au adus pe aceste

meleaguri. N-am vrut să deranjăm pe nimeni. Însă nici muţi nu putem să stăm. Limba noastră nu are astâmpăr când se simte încolţită de duioasa Linişte. De fiecare dată când facem o pauză mai îndelungată, limba se simte părăsită de Gură, prietena ei şi începe să scarpine cerul gurii:

— Ştiu că ai trecere la coardele vocale, se va linguşi Limba. Te rog convingele să dea drumul la plimbare vreunei discuţii interesante, îi va şopti ea tandru Cerului gurii. Le voi fi ghid prin lumea dinţilor! Le voi spune ce nume poartă fiecare şi ce misiune are de îndeplinit în împărăţia Gurii…

— Bănuiesc că de asta ne-a şi lăsat Dumnezeu guriţa asta care fie zbiară, fie vorbeşte, fie cântă… După felul fiecăruia…, mai zise Mama Picătură. Pe tine, continuă ea arătând spre Copilaş, te-am descoperit întâmplător, printre frunze. Curiozitatea m-a determinat să te ridic. Niciodată până acum n-am mai avut ocazia să întâlnesc o sământă care dă viaţă unei plante. Ştiam numai din cărţi despre ele.

Te-am tot ţinut în mână şi mă jucam cu tine. Mi-a plăcut materialul tău elastic şi forma căsuţei tale. Însă nicio clipă nu mi-a trecut prin gând să-ţi fac vreun rău! Trebuie să ne crezi! îl rugă Mama Picătură pe micuţul Viermişor.

Copilaşul ridică o sprânceană. Stătu puţin pe gânduri, apoi deschise larg fereastra. Puse coatele pe pervaz şi îşi sprijini bărbiţa în palme, zâmbind: Mama Picătură îi câştigase încrederea. De aceea, stătea relaxat ca o bătrânică dulce în aşteptarea bârfelor de noapte: îi mai lipseau doar nişte seminţe de floarea-soarelui…

Picătura de sânge răsuflă uşurată. Copilaşul o privea fără să spună nimic, de aceea, ea se văzu nevoită să continue:

— Eu îmi caut familia rătăcită prin locurile acestea, nu departe de acest Tufar…, oftă Picătura adânc, plecându-şi privirea.

În lumina Lunii, Copilaşul văzu licărind două bobiţe mari de lacrimi în coada ochiului Mamei Picătură, înţelegând astfel că poartă o suferinţă în suflet.

— Iar el, continuă aceasta după câteva clipe, arătând spre Purice, are nevoie disperată de o bucăţică de Aţă de Mătase.

În clipa aceea Copilaşul se ridică brusc:

— Adevărat? Ai nevoie de Aţă de Mătase? îl întrebă el pe Purice.

Acesta dădu din cap că da.

— Pentru ce ai nevoie, dacă nu e un secret? se foi uşor Viermişorul de Mătase.

— Nu e niciun secret, rosti Puricele puţin neîncrezător. Nu am niciun gând ascuns, mărturisi el. Stăpânul meu, animalul care îmi găzduieşte familia în blana lui călduroasă, are o rană adâncă deasupra inimii. E tare slăbit. A pornit pe drumul morţii. Avem nevoie de Aţă de Mătase să-i coasem rana.

— Tu ştii cine sunt eu? zise atunci Copilaşul, nerăbdător.

Puricele se blocă: „Dacă e o întrebare-capcană?“ se gândi. „Să spun da? Să spun nu?“ se frământa în sinea lui. Măcinat de îndoială, îşi îndreptă privireaspre Mama Picătură. Avea nevoie de ajutorul ei. Dar aceasta ridică din umeri.

— Da, ştiu, şopti el atunci către Copilaş, zicându-şi în gând: „Fie ce-o fi“.

Micuţul se încruntă:

— De unde mă cunoşti? Doar mă vezi pentru prima dată. Sunt doar un simplu vierme de mătase, nu sunt o vedetă…

„Ce-am mai făcut?“ se sperie Puricele de schimbarea bruscă a Copilaşului. Începu să-şi regrete răspunsul: dacă îl supărase?

Se aşternu tăcerea. Clipele treceau greu, Copilaşul nu îşi revenea. Puricele privea încurcat spre Mama Picătură, implorându-i ajutorul. Stăpână pe sine, aceasta îi făcu din ochi a complice, îndemnându-l să explice Viermişorului de unde îl ştie.

Puricele a înţeles. Trase adânc aer în piept şi începu sfios să povestească:

— În fiecare vară, neamul nostru puricesc sărbătoreşte ziua Aţei de Mătase. Este o sărbătoare foarte importantă, închinată Aţei de Mătase pe

care o folosim pentru salvarea animalelor, în diverse jocuri şi pentru o mulţime de alte trebuinţe. Sunt invitaţi cei mai renumiţi meşteri din neamul vostru, al viermilor de mătase, căci nu o putem sărbători fără cei care creează această aţă. Ar fi ca şi cum te-ai bucura de picăturile de apă, fără să-i bagi în seamă pe Nourii care le dau viaţă…

Copilaşul auzise de la părinţii săi despre aceste sărbători, însă nu participase niciodată. Dar se bucura de parcă în curând avea să fie invitat şi el. Devenise atent la povestirea Puricelui. Chiar zâmbea şi bătea încetişor din palme:

— Mă pregătesc de multă vreme pentru Sărbătoarea Aţei de Mătase, zise entuziasmat, mângâindu-şi pieptul, pregătindu-l parcă pentru primirea mai multor medalii. Sper să fiu invitat şi eu curând la sărbătoarea voastră! mai adăugă.

Era, într-adevăr, un viermişor renumit, recunoscut pe meleagurile sale pentru măiestria de care dădea dovadă.

— Hai, povesteşte! îl îndemnă pe Purice.

Acesta prinse curaj. Dar nu reuşi să deschidă gura, că Viermişorul iar se schimbă la faţă. Parcă era un cameleon. Lăsase privirea în jos, zâmbetul îi pierise şi privea în gol, cufundat în gânduri. Copilaşul îşi aminti că nu o dată succesul său îi adusese duşmani. Gelozia şi invidia sunt boli tare grele. Nu degeaba se vorbeşte pe întreg pământul despre acestea că ar fi cumetrele lui ducă-s-ar pe pustii…

— Ce-ai păţit? Îţi este rău? îl trezi Puricele din visare.

Viermişorul tresări.

— Ei, aş…, rosti cu indiferenţă. Ptiu…, dădu ?i din mână, de parcă dorea să arunce ceva lipsit de importanţă.

Se lumină şi zise vesel Puricelui:

— Iartă-mă. Un gând răzleţ nu-mi dădea pace… Te rog nu băga în seamă! Povesteşte-ne despre Sărbătoarea Aţei de Mătase!

Bucuros că nu fusese nimic grav, Puricele îşi reluă povestirea:

— Bine, bine…, se învoi el. Sărbătoarea Aţei de Mătase este organizată în cinstea meşterilor care o creează. Viermii de mătase vin însoţiţi de familiile lor. În timp ce părinţii sunt prinşi în tot felul de discuţii interesante, copiii inventează jocuri din cele mai trăsnite. La aceste sărbători am participat de mai multe orişi am cunoscut mulţi copilaşi ca tine, viermi de mătase.

— Aţi jucat „tragerea funiei„? sări nerăbdător Copilaşul.

— Da! se bucură Puricele de amintirea lor comună.

Îşi desfăcu palma stângă şi i-o arătă Viermişorului:

— Uite, vezi? Priveşte atent în palma mea!

— Aaa! Recunosc acest semn! Te-ai tăiat cu Aţa de Mătase în timpul jocului! zise Copilaşul. Numai aţa noastră poate lăsa un astfel de semn, când e trasă cu putere!

Puricele şi Viermişorul parcă se cunoşteau de-o veşnicie. Râdeau cu poftă:

— Cine a câştigat jocul? îl întrebă Copilaşul la un moment dat.

— Bineînţeles că voi, viermii de mătase! Unde s-a mai auzit ca cineva să poată manevra aţa voastră mai bine decât cei care au făcut-o!? se dădu bătut Puricele.

Copilaşul nu mai putea de bucurie. Râdea şi bătea fericit din palme:

— Tragerea funiei e jocul meu preferat, să ştii! îl atenţionă pe Purice. Întotdeauna când ne jucăm, eu sunt primul în şir. Sunt căpitanul echipei. De când mă ştiu n-am pierdut niciodată!

— Bravo! îl felicită Puricele. Înseamnă că familia ta are cu cine se mândri!

Viermişorul roşi, măgulit de complimentele Puricelui. Fără să spună nimic, se întoarse şi intră într-una din cămăruţele sale. Puricele şi Mama Picătură se priviră nedumeriţi:

— Unde-o fi plecat? întrebă Puricele. Parcă nu l-am supărat cu nimic…

E puţin ciudat micuţul acesta…

— Nu-ţi face griji. Să-l aşteptăm. Poate vrea să ne arate ceva; uite, n-a închis fereastra…, îl linişti Mama Picătură.

În interiorul Ovalului Alb din mâna Picăturii se auzi în acel moment o bufnitură. Cineva căzuse.

— Ce s-o fi-ntâmplat? insistă Puricele.

Picătura se aplecă să vadă ce se petrece în căsuţa Viermişorului. Pe fereastra deschisă îl zări pe Copilaş că se împiedicase de o găletuşă albăstruie şi căzuse. O pufni râsul când văzu cum se chinuia micuţul să se ridice. Se trase repede înapoi. Puricele o privea întrebător:

— S-a împiedicat de o căldare, zise ea chicotind. Vine… Să nu mă audă râzând, îşi acoperi gura cu mâna.

Nu dură mult şi la fereastră îşi făcu din nou apariţia Viermişorul de Mătase. Şchiopăta puţin, dar era vesel. Ţinea în mânuţe o bobină albă cu Aţă de Mătaseşi o mulţime de medalii aurii erau agăţate de dânsa. Puse triumfător Bobina pe marginea ferestrei. Luă medaliile şi, mândru nevoie mare, le arătă prietenilor săi:

— Iată! Să nu credeţi că vă mint! Le-am câştigat la întrecerile despre care v-am vorbit!

— Dar noi nu ne-am îndoit nici o clipă de spusele tale! îl întâmpinară aceştia.

— Ai simţit vreo clipă că nu te-am crezut? nu se putu abţine Puricele să-l întrebe.

— Ştiu şi eu… Mi s-a părut că citesc îndoiala pe faţa voastră când vă povesteam, ridică din umeri.

— Nici vorbă! ziseră Puricele şi Picătura într-un glas. Din contra: eram foarte încântaţi de succesele tale!

— Atunci…, rosti încet Copilaşul, bosumflându-se niţel.

Voise să se laude, dar nu reuşise. Aşeză medaliile în dosul ferestruicii. Luă Bobinuţa de Mătase şi i-o arătă Puricelui:

— Ştii ce este asta?! îl întrebă.

— Da! răspunse repede Puricele cu ochii scăpărând de bucurie.

— Bravo! Şi pe asta o ştii! răspunse Viermişorul. Tu le ştii pe toate!

Strânse Bobina la piept, o sărută în joacă în semn de rămas bun şi i-o întinse Puricelui:

— Ia-o! Este pentru tine!

— Vai! Mulţumesc! se fâstâci acesta. Dar eu… Eu nu am ce să-ţi dau în schimb! se bâlbâi. Ştii… Şi apoi, am nevoie doar de o bucăţică de aţă!

Rana stăpânului meu, Animalul rănit, e doar atât de mare! încercă să-i arate Viermişorului cu mânuţele cam câtă aţă i-ar fi trebuit.

— Nu fi aşa sigur…, îi întoarse vorba Copilaşul. Dacă rana nu se va prinde de prima dată, ce vei face? îl întrebă pe Purice.

— Da' ce, se poate întâmpla şi aşa ceva?! se miră acesta.

— Bineînţeles, îi răspunse Viermişorul. Depinde de doctorul care se va ocupa de stăpânul tău. Depinde şi de voi, cum îl veţi îngriji în timpul tratamentului. De fapt, nu ştiu ce mai stăm noi la discuţie. Vreau să ştii un lucru, deveni grav Viermişorul:

— Nu suntem aici la piaţă să ne târguim. Îţi dăruiesc această bobină cu toată dragostea. Până dimineaţă voi mai face una la fel. Hai, ia-o! Deja de greutatea ei, mă dor mâinile.

Puricelui nu-i venea să creadă că dăduse peste el un asemenea noroc. Stătea însă în dubii: pe de o parte ar fi luat Bobina cu mare drag, însă nu voia să lase impresia că e hapsân… Pe de altă parte se întreba dacă nu cumva Copilaşul îl punea la încercare. De aceea, nu ştia ce să facă: să ia toată Bobinuţa, să n-o ia?

Privi spre Mama Picătură: nu voia ca aceasta să-i reproşeze mai târziu că a profitat de naivitatea Copilaşului… Până dimineaţa i-ar fi făcut capul tobă. Aceasta îi înţelese frământările:

— Părerea mea este ca acum să te gândeşti numai la Stăpânul tău! Lasă modestia la o parte…, îi şopti ea.

— Dar n-aş vrea să creadă Copilaşul că profit de el, nu se lăsă Puricele. Simt că am început să ţin la dânsul, mai zise, lăsând capul în pământ.

— Nu te mai prosti, nu e momentul, îl aduse Mama Picătură cu picioarele pepământ. Înainte de orice nu uita că e doar un copil. Se poate răzgândi în orice clipă dacă te vede că stai prea mult pe gânduri. Cum îţi vei explica tu atunci modestia în faţa celor care te aşteaptă să-ţi salvezi Stăpânul? Dacă nu iei Bobina, Copilaşul va înţelege că îl refuzi şi asta îl va supăra…

„Dacă Picătura are dreptate?" prinse a se îndoi Puricele. Va fi vai de el dacă se va întoarce acasă fără Aţa de Mătase, de care aveau atâta nevoie. Se şi vedeacum îl scuipau puricii ca pe un prost în mijlocul lanului, pentru „modestia" pe care o pusese pe primul plan în timp ce situaţia lor era atât de gravă.

În cele din urmă, scutură din cap şi, sigur pe ce avea de făcut, Puricele luă cu ambele mâini Bobinuţa. O ţinea cu grijă să nu cumva să o scape jos. Era tare mică.

— Mulţumesc, şopti învăluindu-l pe Viermişor într-o privire plină de recunoştinţă.

Se dădu câţiva paşi înapoi. Copilaşul era mulţumit de fapta lui. Îşi scutură mâinile care-i amorţiseră pentru că fusese nevoit să le ţină prea mult întinse.

— Să-ţi fie de folos, răspunse Puricelui. Ai grijă s-o foloseşti cumpătat. Ţi-ar putea ajunge să coşi câteva mii de răni!

Puricele făcu ochii mari. Nu-i venea să creadă. Bobina din mâinile lui era mult prea mică pentru ca spusele Copilaşului să fie adevărate. Micuţul intui gândurile Puricelui:

— Nu te îndoi de vorbele mele. Nu-i nevoie să spui nimic, te trădează expresia feţei, completă Viermişorul, înainte ca Puricele să mai apuce să zică ceva. Într-adevăr, am uitat să-i mai fac ceva Bobinuţei mele, recunoscu. Aşa cum este acum, nu-ţi va folosi la nimic. Adu-o, te rog, mai aproape… Rezolvăm imediat…

„Oare s-a răzgândit?“ se întrebă speriat Puricele când văzu că i-o cere. „Mi-a simţit îndoiala şi vrea să mi-o ia înapoi? Este un proverb care spune că nemulţumitului îi ia Dumnezeu darul… Aşa-mi trebuie, de bleg ce sunt“, începu să se mustre în gând.

Privirea i se îndreptă din nou spre Mama Picătură. Aceasta îl îndemnă să facă ce-i va spune Copilaşul. Fără nicio tragere de inimă, Puricele se supuse. Îi întinse Bobinuţa.

Viermişorul scoase din dosul ferestrei o cutiuţă de culoare albă. Înăuntru avea o legăturică de ierburi fine care mai păstrau încă nuanţa verzuie a vremurilor tinereţii. Le scoase cu grijă şi le înşiră pe cadrul mic al ferestrei. Începu să le numere, ca într-un joc de-a ghicitoarea. Făcu asta de câteva ori până când degetul său arătător i se opri deasupra uneia dintre ele. Aceasta sări imediat în sus de pe pervaz. Copilaşul o prinse din zbor:

— Te-am prins, frumoaso! o alintă el. Iată că ţi-a sosit momentul să-ţi demonstrezi puterile magice!

Ţinând strâns în mânuţă Firişorul de iarbă, Viermişorul le adună pe celelalte şi le aşeză înapoi în cutiuţa albă. O închise cu grijă şi o aşeză la loc. Apoi se adresă Puricelui:

— Eşti pregătit să fii martorul unei minuni ce se va petrece chiar în mâinile tale? zâmbi misterios.

Curios din cale-afară, Puricele încuviinţă din cap. Acum era sigur că Viermişorul îi va lăsa Bobina, nu mai avea de ce se teme. Copilaşul deveni serios: îşi apropie ierbuşoara de gură şi îi şopti ceva la ureche. Încet, cu

atenţie, înfipse Firul de iarbă în corpul Bobinei pe care Puricele o ţinea strâns în mâini. Firişorul intră până la jumătate şi începu să dea din picioare. Avea nevoie de ajutor ca să înainteze, căci avea un funduleţ grăsuţ. Viermişorul îi dădu atunci încetişor un bobârnac şi firul intră cu totul înăuntrul Bobinei.

— Acum, trage Bobinuţa spre tine şi ţine-o bine! i se adresă Puricelui. Ai grijă să n-o scapi! îl mai atenţionă.

Puricele făcu întocmai. Trase Bobina de pe firul de iarbă. O ţinea strâns la piept. Simţi cum deodată aceasta începu să crească, să crească…. Chiar sub ochii lui, deveni curând o Bobină mare, cu un fir de mătase de cea mai bună calitate, care în bătaia Lunii dădu naştere unei mulţimi de scânteieri magice, care se jucau zglobii pe suprafaţa Bobinei. Privindu-le, Puricelui şi Mamei Picătură le scăpă un ţipăt de uimire.

— Ce minune! murmură Mama Picătură.

Puricelui îi trecură prin minte o mulţime de gânduri: „Cum aş putea să profit de-un asemenea moment? Ce-ar fi să mă las de tot felul de acte de eroism?

Să încetez să-mi mai pun viaţa în pericol? Mai bine m-aş face un doctor adevărat. Cu această aţă aş putea coase toate rănile animalelor de pe meleagurile noastre! Mi se va duce vestea până hăt departe!“

Fără să-şi dea seama, legăna Bobinuţa într-o parte şi în alta. Se purta ca şi cum ar fi ţinut în mână Elixirul vieţii fără de moarte şi nu o simplă Bobină de Mătase. „Dacă voi fi doctor îmi voi putea îndeplini toate dorinţele, îşi continuă visul. Îmi voi lua o nevastă doctoriţă! Îmi închipui cât de frumos ne va sta amândurora în halate albe! Câţi ne vor invidia! Vor crăpa toţi duşmanii mei de ciudă când ne vor vedea!“

Voi să-l întrebe ceva pe Copilaş, însă acesta i-o luă înainte:

— Stai puţin! strigă Viermişorul. Am uitat să-ţi spun ceva foarte important! Trebuie să păzeşti Bobinuţa de umezeală! Şi să ştii că se teme foarte tare şi de flăcările roşietice ale focului! Ai înţeles? Umezeala şi focul sunt duşmanii săi de temut! Dacă n-o vei apăra, o vei pierde! Şi va trebui să răspunzi în faţa lui Dumnezeu pentru vieţile care nu vor mai putea fi salvate din pricina neglijenţei tale…

Puricelui i se înmuiară picioarele. Visele care îi dădeau târcoale adineauri se destrămară unul câte unul când auzi câtă responsabilitate trebuie să-şi asume.

Simţea că-i fuge pământul de sub picioare. Mama Picătură îi observă momentul de slăbiciune şi încercă să glumească pe seama lui:

— Nu poţi să dai înapoi. Dacă îţi vei abandona misiunea şi nu-ţi vei respecta promisiunile, ştii doar că te aşteaptă infernul, îi zise, mai mult ca să-l îmbărbăteze. Sau poate te vei simţi bine şi acolo, îşi reînnoi Picătura ironiile. Umblă vorba că mulţi din neamul vostru puricesc s-ar fi aciuat prin iad. Aţi reuşit să-i păcăliţi până şi pe necuraţi; i-aţi îmblânzit şi v-au dat voie să vă construiţi oraşe întregi prin împărăţia lor, cu străzi care poartă numele puricilor blestemaţi din neamurile voastre…

Puricelui nu-i ardea de glumă. O privea fără să-i înţeleagă micile răutăţi.

— În fine, nu cred că-i momentul pentru astfel de glume, recunoscu Picătura, bătându-l prieteneşte pe umăr. Însă chiar nu mai ştiu cum să te scot din stările tale…, se plânse ea.

Văzând că Puricele nu reacţionează în niciun fel, Picătura continuă pe acelaşi ton ironic:

— Oricum să nu uiţi un lucru, Purice: îmi iau angajamentul de mamă, îşi duse mâna în dreptul inimii, că după ce vei ajunge… acolo, în fiecare dimineaţă îţi voi trimite colet. De oriunde voi fi: din paradis sau de pe pământ (dacă voi mai fi în viaţă), voi avea grijă să nu duci lipsă de nimic! glumi, făcându-i din ochi.

— Mulţumesc pentru „bunele“ tale intenţii, răspunse acesta în răspăr într-un târziu. Amabilă ca întotdeauna cu neamul nostru, răspunse Puricele, uşor ironic…

Copilaşul începu să râdă:

— Sunteţi tare simpatici! le zise celor doi.

— Copilaşule, ştii la ce mă gândesc? i se adresă Puricele ştergându-şi fruntea de sudoare. Ce-ar fi să mergi şi tu cu noi? Familia mea îţi va purta un respect nemărginit dacă ne vei salva Stăpânul. Ai putea deveni un

medic foarte renumit în neamul nostru. Şi eu pe lângă tine, adăugă râzând. Cu tine alături mă voi putea gândi eu liniştit la bătrâneţe. Şi nu voi ajunge să bântui infernul, mai zise privind-o pe sub sprâncene pe Mama Picătură. Cine ştie: poate voi ajunge şi eu acolo, Sus, împreună cu cei buni. Să mă poarte şi pe mine îngerii în braţe pe aleile însorite ale paradisului… Eu mă străduiesc să fac bine pe unde ajung. Încerc să nu greşesc în faţa nimănui… Ei? Ce spui? se întoarse din nou spre Viermişor. De ce să rămâi singur sub tufarul acesta şi să-ţi iroseşti nopţile în zadar?

Viermişorul zâmbi:

— Tu te auzi ce spui, Purice? îl întrebă. Unde ai mai văzut tu un vierme de mătase care să trăiască în blana îmbibată de transpiraţie a animalelor?

Puricele se scărpină în ceafă.

— Vezi, tu…, continuă Viermişorul după câteva clipe, văzând că Puricele nu spune nimic. Noi am fost dăruiţi de Dumnezeu acestei naturi fermecate. Aceasta ne ajută în mod magic să aducem pe pământ minunea de mătase. Viaţa noastră e aici, printre plante! mai zise ridicând mânuţele în mod teatral şi arătând împrejurimile. Te înşeli în ce priveşte nopţile pierdute. E o mare plăcere să-ţi îndeplineşti misiunea pentru care ai fost trimis pe pământ, acompaniat de cântecul greierilor şi al altor rapsozi ai nopţii. Ca să nu mai vorbim de parfumul îmbătător al florilor care îţi dau puteri nebănuite… Vezi cât decurată şi de albă este Aţa de Mătase? îl întrebă pe Purice, arătându-i Bobinuţa. Parcă ar fi o lacrimă a sfinţilor. Să te ajute Domnul s-o poţi păstra aşa cum este până o vei termina!

Puricelui îi veni să strănute chiar în acel moment. Aerul răcoros al nopţii îl înfiorase:

— Scuzaţi-mă…, şopti el.

— Ei, poftim, şopti Viermişorul. Abia de te rugasem să ai grijă de ea! Ai grijăsă nu-ţi cadă mucii pe Aţa de Mătase, se repezi Copilaşul. Rănile sunt pretenţioase şi orice microb le-ar putea infecta. Ţi-am dat-o ca să poţi face un bine. Te rog să n-o murdăreşti şi să-mi pătezi onoarea!

Puricele îşi suflă nasul cu mâna apoi se şterse de pantaloni. Se simţea vinovat.

— Nu se va mai repeta! îşi dădu cuvântul, fără să-şi ridice privirea.

Copilaşul scoase din buzunar o batistă albă de mătase pe care n-o mai folosise.

— Ia-o…, zise Puricelui. Ai nevoie de ea…

— Mulţumesc, şopti acesta recunoscător.

Puricele se simţea pierdut. Păşea din greşeală în greşeală. Îşi suflă nasul şi voisă înapoieze batista Viermişorului.

— Nu-i nevoie, zise acesta. În căsuţa mea nu am loc pentru lucruri murdare.Şi încă ceva, mai adăugă: la vârsta ta ar trebui să-ţi fie ruşine să umbli fără batistă…

Puricele se făcu roşu ca macul de ruşine. Băgă batista în buzunar.

La rândul său, urmărind ce se întâmplă cu cei doi şi străduindu-se să nu o vadă cineva, Mama Picătură începu ea să caute prin buzunare să vadă dacă avea batistă la dânsa. Cuvintele Copilaşului o atinseră şi pe ea.

Acesta se prefăcuse că nu vede şi ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic, îşi reluă povestirea începută mai devreme, despre modul său de viaţă:

— Cum spuneam, eu nu-mi pierd nopţile cum credeţi voi. La prima oră a dimineţii, când Soarele se iţeşte de după orizont, munca mea deja e terminată. Până la amiază am timp să-mi vizitez familia şi prietenii…

— Noi am înţeles că eşti un vierme de mătase foarte harnic, îl întrerupse Picătura. Dar de ce stai singur sub acest tufar? Unde-ţi sunt prietenii? Unde ţi-e familia dragă? Nu ţi-e frică? Eşti doar un copil, iar locul acesta este întunecos şi fioros!

— Frică?! Bineînţeles că nu! ridică Viermişorul din umeri. Nu am duşmani. Mă împac bine cu toţi cei de prin părţile noastre. Rareori se întâmplă să ne contrazicem. Însă de fiecare dată depăşim conflictele cu multă răbdare.

În Viaţă culegi întotdeauna ceea ce ai semănat. Dacă vei lăsa în urma ta neînţelegeri, mânie şi ură, nimeni nu-ţi va fi alături când vei avea nevoie de ajutor. Este un proverb care spune: „Bine faci, bine găseşti“, zise căzând pentru o clipă pe gânduri.

Puricele şi Picătura nu-l deranjară:

— Noi şi faptele noastre una suntem, continuă mai târziu Viermişorul. Cum este oceanul cu valurile sale; oceanul nu poate exista fără valuri, cum nici valurile nu pot exista fără ocean. În absenţa oceanului, valurile nu mai sunt vii. Nu mai are cine să le dea viaţă…

Desigur, pericolul face şi el parte din existenţa noastră, mai adăugă Viermişorul. Ne pândeşte la orice pas: nu doar pe mine, un copil, ci pe toţi viermii de mătase…

Ochii i se umeziră. Lăsă privirea în jos şi oftă din greu:

— Ce este? Despre ce pericole vorbeşti? întrebă Puricele. Spune-ne, poate te ajutăm!

— Mulţumesc, zise micuţul, ridicându-şi privirea. Însă nu cred că vă

stă în puteri să faceţi ceva pentru noi. E vorba de fulgerele blestemate…

Puricele şi Picătura de sânge se chirciră fără să vrea auzind despre cine era vorba. Le cunoşteau şi ei foarte bine, mai ales bubuiturile tunetelor care le însoţeau:

— Povesteşte-ne ce s-a întâmplat, îl rugă Picătura. Când împărtăşeşti necazurile cu cineva ţi se par mai uşor de suportat…

— Când se înfurie, lovesc fără milă cu bice de foc peste corpul pământului. Fulgerele vor să-i pedepsească pe cei care fac rău, dar cad victime şi multe fiinţe nevinovate, se plânse. Căsuţele noastre sunt făcute din mătase şi se aprind cu repeziciune… Din neamul nostru au ars de-a lungul timpului multe familii nevinovate. Mai ales în timpul războiului vă daţi seama ce se întâmplă… Cred că aţi văzut şi voi venind încoace câte plante arse sunt peste tot… Vă imaginaţi câte insecte au murit odată cu ele? Fără să fi purtat vreo vină…

Puricele şi Picătura de sânge încuviinţară din cap.

— Cred că acum ne privesc de acolo, de Sus, continuă melancolic Copilaşul, privind cerul înstelat.

Puricele şi Mama Picătură îl ascultau în tăcere.

— M-aţi întrebat despre familie şi despre prietenii mei, reluă discuţia Viermişorul după câteva clipe. Ei se află sub alţi tufari, nu departe de noi. Muncesc cu spor să facă Aţă de Mătase, ca şi mine. În vremuri de război este mare nevoie de ea pentru hăinuţe, pentru case… Ca să nu mai vorbim de cei răniţi, cum este Stăpânul vostru…

Stând rezemat de pervazul ferestrei, Copilaşul bătu tactul cu degetele de câteva ori apoi continuă cu regret:

— Bicele de foc ale Fulgerelor răzbunătoare au adus necaz în multe case…

— Tocmai de aceea mă miram că staţi singuratici în loc să munciţi împreună, săînfruntaţi pericolele împreună? Nu v-ar fi fost mai uşor? îl întrerupse Picătura.

— Nu te contrazic, îi răspunse Viermişorul. Dar aşa e munca noastră. Fiecare îşi ţese mătasea stând în căsuţa lui. Trebuie să ne concentrăm să ne facem treaba cât mai bine. Nu e atât de uşor cum pare la prima vedere. În meseria noastră există o mulţime de secrete, o mulţime de reguli. Firul Aţei de Mătase are multe componente şi atunci când nu se ţine seama chiar şi de o singură taină a meseriei noastre, componenţa firului eşuează. Nu va mai ieşi la fel de fin precum îl ştiţi, ci ar fi noduros şi ţepos ca nişte spini de baltă…, zise destul de serios Copilaşul.

Puricele tresări când auzi vorbindu-se despre „spinii de baltă“. Îşi aduse aminte o întâmplare a copilăriei sale.

Povestea spinilor de baltă sau cum este răsplătit Răul cu Rău

Se întâmplase demult. Puricele se afla, ca de obicei, în blana unui animal din turmă. În miezul unei zile de vară se pornise din senin o furtună puternică. Se luase la trântă cu vântul şi în încăierarea lor sălbatică smulgeau copacii din rădăcină, luau ciulinii pe sus, rotindu-i prin aer şi rostogolindu-i spre alte zări…

Norii supăraţi nu mai ţineau cont de nimeni şi de nimic. Se încleştaseră pe viaţă şi pe moarte, lansând spre pământ fulgere nemiloase. Soarele se ascunsese. Nu putea să vadă atâta furie dezlănţuită. Parcă Natura plecase de-acasă şi în lipsa ei copiii îşi făceau de cap pe Pământ. Era un haos de nedescris. Animalele din turmă se speriară. Alergau în toate direcţiile, voind să se adăpostească. Goneau nebune prin văi, peste dealuri, prin râpele murdare şi prin bălţile tulburi…

După nenorocirea aceea, Puricele trebuise să stea câteva zile pe burtă, în braţele mamei, să-i scoată spinii care se înfipseră în fundul lui fierbinte, înroşit de durere. Fusese vina lui: învrăjbise doi berbeci tineri cu nişte coarne frumos răsucite! Profitase de învălmăşeală, le-a supt sângele şi i-a prostit. I-a făcut să se încaiere. A fost o luptă crâncenă; nu s-au lăsat până când durerea nu le ajunsese în coarne. Abia atunci şi-au dat seama că fuseseră duşi de nas de un copilaş de purice. S-au oprit din încăierare şi s-au înţeles din priviri să se răzbune.

L-au fugărit pe bietul Purice peste tot, mai ales prin spinii mici şi ascuţiţi din baltă. Voiau să-l înveţe minte ca toată viaţa lui să nu mai facă aşa ceva.

Cu chiu cu vai reuşise după aceea, biata mamă, să-i elibereze funduleţul de aprigele înţepături. Puricele nu avea să mai uite niciodată că atunci când faci un rău cuiva, acel rău ţi se va întoarce de zece ori mai mare, încovoindu-te sub greutatea lui.

— Brrrr, se îngrozi Puricele de amintirile sale, scuturându-se înfiorat.

— Ce-i cu tine? Ţi-e frig? îl întrebă Viermişorul. Pot să-ţi dau un ilic de mătase, dacă vrei… A fost cândva al bunicului meu. Îl purta când era tânăr şi pleca în pădure, toamna, să adune frunze uscate. E foarte călduros. Doar că e alb şi poţi deveni uşor victima prădătorilor, mai ales noaptea. Va trebui să-l vopseşti înainte de a-l îmbrăca…

— Nu, mulţumesc, refuză Puricele politicos oferta Copilaşului. Nu te deranja! Nu mi-e frig.

— Dar te văd că tremuri! insistă Viermişorul.

— Nu e ce crezi… Pur şi simplu m-a apucat un Tremurici, aşa… din senin, zise la întâmplare Puricele.

Copilaşul îl privi descumpănit: „Un Tremurici din senin? Ce fel de… Tremurici? Există aşa ceva?“ se întreba el naiv.

— În fine…, se întoarse Viermişorul. Cum doreşti!

Ridică din umeri, nevoind să piardă timpul în zadar. Îşi reluă povestirea.

Secretul făuririi Aţei de Mătase

— Sub un tufar nu poate să lucreze o familie întreagă de viermi de mătase, din mai multe motive. De exemplu, tufarii nu au frunze destule pentru noi toţi.

— Cum aşa? Uită-te la Tufarul acesta, îi răspunseră într-un glas Puricele şi Mama Picătură. Are mii de frunzuliţe! Într-o noapte, un vierme are nevoie numai de câteva frunzuliţe, nu? Familia ta ar putea lucra sub un asemenea tufar cel puţin jumătate de an, până când frunzele îşi vor abandona crenguţele-mame. Căci Toamna cea cochetă va avea nevoie de frunze să croiască Pământului o haină nouă. De-o viaţă întreagă caută să-l protejeze de îngheţurile cu care surioara ei, Iarna, vine de fiecare dată în ospeţie.

Copilaşul îşi roti privirea prin frunzişul de deasupra căsuţei sale şi zâmbi încolţul gurii de spusele celor doi:

— Vă înşelaţi, dragii mei. Foarte puţine frunze care îmi pot fi de folos, înmuguresc pe acest tufar. În primul rând, voi nu ştiţi că pentru a face firul de mătase avem nevoie numai de frunze care au din naştere douăsprezece costiţe gemene! Iar acestea sunt foarte rare…

Puricele şi Picătura nu mai auziseră una ca asta. Se uitau miraţi unul la altul:

— Frunze cu douăsprezece costiţe gemene?! Te ascult şi simt că mă îmbolnăvesc de curiozitate. Despre ce vorbeşti? îl întrebă Puricele. Şi eu am fost uncopil isteţ şi am trecut prin multe de-a lungul vieţii, dar tu mă întreci, minune de copil ce eşti…

Copilaşul zâmbi. Îi plăceau complimentele Puricelui:

— Vă spuneam adineauri că făurirea Aţei de Mătase ascunde multe secrete, zise el, calm. Costiţele gemene reprezintă una dintre aceste taine. Înţelept ar fi nici să nu vă vorbesc despre ele. Însă tocmai mi-ai spus că te poţi îmbolnăvi de curiozitate şi îmi fac griji pentru sănătatea ta! glumi Viermişorul. De aceea vă voi povesti. Cu o condiţie, însă! ridică degetul arătător. Nu trebuie să spuneţi nimănui! N-aş vrea ca semenii mei să mă considere trădător, să mă arate cu degetul…

Privirea pătrunzătoare a Copilaşului îi făcu pe cei doi să reacţioneze imediat:

— În niciun caz nu vrem să ţi se întâmple aşa ceva! răspunse Mama Picătură. Ştii ceva, Viermişorule? Mai bine nu ne spui nimic. Nu vrem să-ţi facem vreun rău! încercă să-l convingă.

— Dorinţa mea este să vă împărtăşesc din tainele făuririi Aţei de Mătase. Sunt lucruri foarte interesante. Însă va trebui să-mi promiteţi că veţi tăinui în adâncul inimii voastre secretul pe care vi-l voi dezvălui.

— Promit! sări Mama Picătură, prinzând Ecoul cuvintelor Copilaşului.

Ea voia totuşi să afle secretele Aţei de Mătase:

— Jur că nu voi dezvălui nimănui taina Frunzelor cu douăsprezece costiţe gemene! mai zise grav, ducându-şi mâna în dreptul inimii.

Viermişorul era mulţumit. Se întoarse întrebător spre Purice. Aştepta şi reacţia lui:

— Şi eu jur că nu voi dezvălui nimic din ce-mi vei spune! zise acesta, de asemenea, ducându-şi mâna la inimă.

Viermişorul se linişti. Se aşeză comod în cadrul ferestrei. Nu se grăbea să înceapă povestirea. Voia să-şi pună ordine în gânduri, aşa că pentru câteva clipe, sub tufar se aşternu liniştea. Era o atmosferă plină de taină pe care cei trei prieteni n-aveau s-o mai uite vreodată.

— Frunzele cu douăsprezece costiţe gemene, rosti încet Viermişorul la un moment dat, sunt foarte rare în natură. Sunt atât de speciale deoarece….

În mod intenţionat vorbea rar, apăsat, pentru a mări suspansul în rândul celor care-l ascultau:

— …deoarece este unica frunză din natură care înmugureşte numai dacă este umezită de picături de Apă Sfinţită, reluă el după câteva clipe.

— Apă Sfinţită? făcu Puricele ochii mari.

Nici despre asta nu mai auzise niciodată. Rămase cu gura căscată.

— Închide gura, îl atenţionă Copilaşul râzând. Afară e cam răcoare şi dacă vreun firicel de aer rece va ajunge la dinţişorii tăi, vei urla ca lupii în toiul nopţii, de durere! îi zise mai în glumă, mai în serios. Nu ştiu cum e pe la voi, dar prin părţile noastre doctorii cei pricepuţi sunt rari şi foarte scumpi. Ai putea să apelezi la vreun amator care pentru câteva pahare de rachiu îţi scot Cucoana Durere, însă… cu dinte cu tot…, cu ajutorul vreunui ciocan de oţel pe care îl poartă mereu asupra lor ca pe un talisman. Cu dânsul pedepsesc sticlele care li se par că s-au golit prea repede.

Puricele închise gura imediat. Se scărpină după cap. Râse cu poftă de observaţia Copilaşului. De fapt se amuzară cu toţii. Se simţeau relaxaţi împreună. Dar Mama Picătură era tare curioasă să afle ce era cu frunzele acelea speciale:

— Cum adică umezite cu… Apă Sfinţită, Copilaşule? îl întrebă ea. Cum poate ajunge Apa Sfinţită prin aceste locuri sălbatice?

Copilaşul se întunecă la faţă. Îşi suflecă mânecile asemenea unui boxer care se pregăteşte să intre în ring să lupte pentru onoarea lui. Cuvintele Mamei Picătură îl jigniseră dintr-un motiv ştiut numai de el. Se întoarse spre ea şi i se adresă de parcă o vedea pentru prima oară:

— Aşa deci… Bună dimineaţa, doamnă Picătură. Cum aţi dormit noaptea asta? Bine? Sau nu prea?

Schimbarea bruscă de atitudine a Viermişorului o tulbură pe Mama Picătură. Cu doar câteva clipe înainte le era atât de bine împreună, iar acum… Se simţea de parcă cineva îi tăiase aripile şi în loc să-şi ia zborul, după ce ajunsese pe un pisc înalt, se vedea nevoită să coboare. I se părea nedrept. Bănuia că-l jignise, probabil, cu ceva, dar nu ştia cu ce anume. Nu făcuse nimic intenţionat. Îngrijorată, îşi întoarse privirea spre Purice. Spera s-o ajute el să iasă din situaţia neplăcută. Dar Copilaşul era pus pe harţă:

— Hei! Cu tine vorbesc! Unde te uiţi? se răsti la Mama Picătură.

Aceasta înţepenise uitându-se la Purice. Nici nu-l mai auzea pe Copilaş. Simţea că îi fuge pământul de sub picioare.

— Doamnă Picătură, cu tine vorbesc! Uită-te la mine! repetă apăsat Copilaşul, bătând din palme să-i atragă atenţia.

Aceasta se întoarse încet, lipsită de voinţă. Simţea că nava sufletului i se izbise de o stâncă şi se făcuse ţăndări. Îl învălui pe Viermişor cu o privire umilă ca un condamnat aflat pe scaunul de judecată. Nu putea articula niciun cuvânt.

— Ei, bine, ce vezi uitându-te la mine? Poate vreun deşert plin cu oase de cămile? continuă Viermişorul s-o ironizeze.

Mama Picătură se pierduse. Nu voia decât să poată întoarce timpul şi să nu fi pus acea întrebare:

— Sigur că nu, îngăimă ea. Stai puţin, vreau să-ţi explic…, încercă să se facă înţeleasă.

— Ce să-mi explici? se răţoi Viermişorul. De ce te întrebi cum poate ajunge aici Apa Sfinţită? Tu vezi cumva acest loc ca pe ceva necurat? Nu-mi vine să cred, se învârti el într-un picior. Aţi auzit şi voi? se adresă Copilaşul unor interlocutori imaginari din preajma lui: auziţi ce spune? Cum ar putea ajunge pe aceste locuri Apa Sfinţită?

Picătura îşi acoperi faţa cu mâinile: îşi regreta amarnic cuvintele. Nu ştia cum să îndrepte situaţia.

— N-am vrut să te jignesc, şopti pierdută. Nu asta am vrut să spun! Eu iubesc Natura cu toate minunile ei! Noi, Picăturile de sânge, tânjim după Natură… Doar ştii că trăim în alt mediu. Considerăm Natura binecuvântată de Dumnezeu! Nici vorbă de locuri necurate! Pur şi simplu în lumea mea, a picăturilor de sânge, Apa Sfinţită este foarte rară. De sărbători, în locul ei se foloseşte sudoarea corpurilor pe care le menţinem în viaţă.

Dar Viermişorul era de neoprit:

— Nu-mi vine să cred! părea surd la toate argumentele Picăturii. Nu mă aşteptam la această întrebare de la tine! Uită-te în jurul tău! o îndemnă. Uite câtă viaţă există: plante, insecte! Suntem înconjuraţi de atâtea minuni dar ca să le descoperi trebuie să meriţi, Picăturo! Auzi? Trebuie să meriţi!

Se întoarse bombănind fără contenire:

— Doamne, nu-mi vine să cred: „De unde vine apa sfinţită?“ Ce fel de întrebare e asta? Voi nu-nţelegeţi că Viaţa nu vă spune nimic, ci vă arată totul! Dar voi nu vedeţi…

Mama Picătură tăcea: simţea că orice ar spune, ar înrăutăţi situaţia. Se ruga în gând ca Viermişorul să se liniştească. Într-adevăr, după câteva clipe acesta se întoarse spre cei doi şi zise calm, trăgând aer în piept:

— Dumnezeu îşi trimite îngerii pe pământ nu doar pentru a culege sufletele celor buni să le ducă în Împărăţia veşnică, cum spune tradiţia. Au multe alte misiuni. De exemplu, fiecare făptură care vine pe această lume este botezată. Pruncii sunt îmbăiaţi în Apă Sfinţită şi pornesc în viaţă cu sufletul nevinovat, plin de Dumnezeu. Prin botez, Natura întâmpină un nou trimis al Împărăţieidivine. Îşi pune speranţa în el, îşi pune încrederea în el… Speră să-i aducă vestea cea bună, să-i lumineze întunericul…

Aşteaptă un vestitor al lui Dumnezeu, al Binelui. Dar de multe ori se întâmplă ca aşteptările să-i fie înşelate, noul-venit să fie un trădător. Şi atunci Natura suferă. Întreg Pământul tânjeşte. Cu toate acestea, nu renunţă. Continuă să spere, să aştepte. Iar şi iar, cu fiecare nou botez…

Ei, şi acum ascultaţi-mă cu atenţie, le zise Viermişorul. Când se botează un prunc, Natura întreagă se bucură, e în sărbătoare. Are parte de minuni neaşteptate. S-a moştenit tradiţia că plantele care participă la asemenea eveniment pot fi binecuvântate de Dumnezeu: dacă vor fi atinse de picături de Apă Sfinţită care cad de pe corpurile pruncilor botezaţi, vor da naştere Frunzelor cu douăsprezece costiţe gemene! De aceea sunt atât de rare!

Viermişorul tăcu. Se liniştise cu totul.

— De ce douăsprezece?! sparse Puricele tăcerea. De ce nu au mai multe costiţe? Sau mai puţine? Şi cum adică sunt gemene?

Pentru a se convinge, îşi pipăi propriile coaste: nicidecum nu semănau între ele.

— Ce spui tu e incredibil! Pur şi simplu nu pot să cred! exclamă el.

Încântat că le trezise atât de mult interesul, Copilaşul continuă ca şi cum nici nu l-ar fi auzit pe Purice:

— Noi folosim aceste frunzuliţe abia după un an din ziua în care au înmugurit!

— Abia după un an? De ce trebuie să aşteptaţi atât de mult? îndrăzni Picătura să întrebe. Înseamnă că trăiesc mai mult ca celelalte frunze… adăugă ea. Trec prin toate anotimpurile şi rămân totuşi în viaţă.

— Întocmai, aprobă Viermişorul. În asta constă puterea lor

miraculoasă. Cele patru anotimpuri le croiesc drumul pe care-l au de urmat în viaţă. Este perioada în care cele douăsprezece costiţe gemene ajung la maturitate: un an de zile; nici mai mult, nici mai puţin, cu nici măcar o zi! Nu este un an uşor nici pentru ele: beneficiază de o educaţie aleasă. Fiecare din cele douăsprezece luni ale anului are grijă de câte o Costiţă. O învaţă tot ce ştiu ele, o iniţiază în toate tainele Naturii.

Când se împlineşte un an, fiecare lună a anului dăruieşte Costiţei sale un număr secret pe care aceasta îl va purta până la sfârşitul vieţii. Numărul Costiţei este una din numeroasele taine ale Naturii. De exemplu, noi, viermii de mătase, avem nevoie numai de Costiţa cu numărul şapte.

Puricele şi Mama Picătură nu mai puteau de curiozitate. Îl întrerupseră din nou pe Copilaş:

— De ce anume Costiţa care poartă numărul şapte?! Cu celelalte ce se întâmplă?

Erau tare impresionaţi de povestea Viermişorului. Nu mai auziseră aşa ceva. Puricele transpirase de emoţie. De aceea Copilaşul aduse un ulcioraş cu apă, turnă într-un pahar şi i-l întinse:

— Ia-l şi te stinge… Eşti ca un vulcan gata de erupţie…, zâmbi el.

Fără să spună nimic, Puricele luă automat paharul cu apă, îl sorbi într-o clipă şi-l înapoie Copilaşului. Mai voia. Acesta îi turnă din nou şi Puricele îl bău pe nerăsuflate. Se repetă asta de câteva ori.

— Gata, ajunge! zise Puricele într-un târziu. Dacă întrec măsura, intestinele vor cânta curând ca un cor de broaşte în burtica mea. Mulţumesc pentru apă; îmi era, într-adevăr foarte sete…

Dădu paharul Viermişorului şi se şterse la gură.

— Poftim, vrei şi tu? o servi şi pe Mama Picătură.

Aceasta refuză cu modestie:

— Nu, mulţumesc.

— Poate nu vrei să bei din acelaşi pahar? glumi Copilaşul, arătând cu capul spre Purice.

Acesta era curios să audă ce va răspunde Mama Picătură. În seara aceea îl criticase în mai multe rânduri şi se aştepta la orice din partea ei. Văzându-l cu ochii holbaţi, Picătura zâmbi. Înţelesese cam la ce se aştepta acesta, dar îl dezamăgi de data asta:

— Nu, nu acesta e motivul! Pur şi simplu nu mi-e sete. Din contra: mi se pare că afară e cam răcoare…, se gârbovi puţin, privind frunzele Tufarului care se frământau în adierea Vântului.

Copilaşul duse ulciorul şi paharul în casă. Îşi frecă mulţumit palmele şi

se adresă Puricelui:

— Acum te simţi mai bine? Erai prea înfierbântat.

Puricele zâmbi:

— Da, mult mai bine.

— Aşadar, vreţi să vă povestesc mai departe? îi provocă.

— Da! răspunseră în cor cei doi.

— Dar unde rămăsesem, c-am uitat…, se încruntă Copilaşul voind să-i surprindă, să vadă cât de atent îl ascultaseră…

— Ne spuneai de ce e atât de importantă costiţa cu numărul şapte pentru viermii de mătase! zise Puricele dintr-o suflare. Celelalte nu sunt bune?

Viermişorul era mulţumit. Prietenii săi erau pur şi simplu captivaţi de povestirea lui:

— Cum să nu fie bune? fu Copilaşul surprins de întrebarea Puricelui.

— Ai zis că celelalte nu vă sunt de folos…, mormăi Puricele. Sau poate sunt alţii care au nevoie de ele? îşi argumentă întrebarea.

— După ce iese din ucenicia făcută pe lângă una din Lunile Anului, fiecare din cele douăsprezece costiţe gemene ale frunzei vine în această lume purtând o anumită taină care o face unică în circuitul Naturii. Viermii de mătase au nevoie de costiţa numărul şapte. De celelalte au nevoie fie alte specii de viermi, fie greierii, păianjenii şi multe alte insecte. Nu doar noi avem secrete profesionale atunci când creăm firul de mătase. Fiecare dintre vietăţile acestui pământ poartă taine nebănuite. Viaţa este un labirint nesfârşit. Nu ştii ce-ţi rezervă următoarea cotitură care apare la orizont. Imaginaţi-vă o omidă: ceea ce ea numeşte sfârşitul lumii, Dumnezeu numeşte fluture…

Viermişorul tăcu. Îi atrase privirea o scânteiere în lumina Lunii: pe vârful unei rămurele din tufarul de deasupra căsuţei sale se legăna o frunză sub greutatea unei picături de rouă. Una din razele Lunii intră în jocul ei şi se oglindi în bobiţa cristalină pentru o clipă. Aceasta străluci de emoţie şi sclipirea sa l-a atras pe Copilaş. O privea fascinat, lăsându-se furat de magia ei.

— Vedeţi? zise el întorcându-se la un moment dat spre cei doi. Viaţa ne descoperă toate minunile sale, toate tainele sale! Noi trebuie doar să le vedem… Nimic nu e lăsat întâmplător pe pământ. Ca şi cele douăsprezece costiţe gemene: fiecare are menirea sa. Fiecare dintre ele este unică! Niciuna nu-şi iroseşte viaţa în zadar. Din păcate, pentru că sunt atât de rare, sunt şi foarte vânate, mai ales de fiinţele care au o inimioară în piept, de-

alde voi, arătă Viermişorul spre interlocutorii săi. Unele şi-ar da chiar şi viaţa pentru a stăpâni toate misterele pe care acestea le ascund…

Viermişorul vorbea încet. Şoaptele sale calde întregeau simfonia nocturnă a Naturii.

— Despre ce mistere este vorba? spulberă liniştea Puricele curios.

— Vă voi spune imediat, îl linişti Viermişorul.

Elixirul vieţii fără de moarte

Una din legendele viermilor de mătase vorbeşte despre o profeţie pe care Domnul a făcut-o neamului nostru. A fost scrisă în izvoarele istorice cu sângele unuia dintre cei mai renumiţi meşteri ai noştri: inventatorul Aparatului fermecat care poate să vorbească la fel ca noi şi care a schimbat viaţa fiinţelor de pe pământ.

Puricele şi Mama Picătură se încruntară. Tare ar fi vrut să întrebe despre ce fel de aparat este vorba, însă povestirea era prea interesantă ca să o întrerupă.

— Profeţia spune, continuă Viermişorul, că cel care va reuşi să afle toate secretele celor douăsprezece costiţe ale frunzuliţelor sfinţite, va descoperi şi Elixirul vieţii fără de moarte, pe care Timpul nemuritor îl poartă în permanenţă la piept, ca pe un talisman. I l-a dăruit Dumnezeu, în prima zi în care s-a născut. În afara marelui Creator, Timpul este unicul care va putea să repare şi să dea naştere din nou, chiar şi întregii creaţii, dacă va fi nevoie. De fapt, acesta este motivul pentru care Dumnezeu i-a dat Timpului acest Elixir…

Puricele simţi că se îneacă. Mamei Picătură i se oprise respiraţia:

— Elixirul vieţii fără de moarte? repetară într-un glas. Credeau că n-au auzit bine. Se schimbaseră la faţă. Văzându-i atât de palizi, Viermişorul se îngrijoră:

— Să v-aduc puţină apă? îi întrebă întorcându-se spre ulcioraş.

— Nu! Nu-i nevoie! strigară ei. Spune mai departe!

— Bine, dar să ştiţi că m-aţi speriat! zâmbi Viermişorul.

— Nu suntem decât foarte curioşi! răspunse Puricele, zâmbind la rândul său. Eşti un povestitor foarte bun! Te rog, continuă! mai adăugă.

— Cu plăcere, se învoi Viermişorul. Vorbeam despre valoarea nepreţuită a costiţelor gemene. Vă voi da un singur exemplu: Costiţa cu numărul şapte este unica dintre cele douăsprezece care provine din Însuşi trupul Domnului.

— Adevărat? şopti Picătura neîncrezătoare.

— Ascultaţi-mă cu atenţie, îi linişti Copilaşul. Când împlinesc un an,

Costiţele gemene sunt gata să-şi preia misiunile pentru care au fost instruite. Cei dintâi chemaţi să-şi descopere Costiţa care este necesară pentru făurirea Aţei de Mătase, suntem noi: viermii de mătase.

— Stai puţin! îl întrerupse Puricele. Cum adică sunteţi chemaţi să le descoperiţi? De către cine? Nu culegeţi, pur şi simplu, de pe ramurile tufarilor, funzele care vă trebuie? întrebă complet nedumerit. De unde ştiţi care sunt frunzele cu douăsprezece costiţe? Ce se întâmplă dacă din întâmplare greşiţi?

— În sfârşit mi-ai pus şi tu o întrebare bună în această seară, îi zise Viermişorul.

Era obosit, dar voia să le spună prietenilor săi cât de interesantă este viaţa viermilor de mătase. Să le arate că nu sunt doar nişte biete târâtoare, lipsite de însemnătate! Voia să afle toată lumea cât de preţios este firul de Aţă de Mătase care le ajunge prin gospodării, cu câte sacrificii este făcut.

— Suntem chemaţi de Tufarii înşişi să ne alegem frunzele sfinţite cu voia Domnului. Pentru ei este o mare onoare să le găzduiască şi să ia parte la un astfel de eveniment. Familiile de viermi se pregătesc un an de zile pentru această sărbătoare. Înainte de a răspunde invitaţiei Tufarului, se adună şi se sfătuiesc îndelung. Cei mai bine instruiţi, cu experienţă, cei mai harnici şi îndemânatici sunt trimişi să descopere frunza cu douăsprezece costiţe gemene şi apoi să ghicească Costiţa cu numărul şapte care le trebuie lor. Nu este uşor: responsabilitatea este uriaşă. Închipuiţi-vă stând aliniate douăsprezece Costiţe gemene, absolut identice; au aceeaşi înălţime, acelaşi chip, acelaşi miros. Nu le poţi deosebi decât prin numărul care a fost dat fiecăreia, de către Luna Anului care a instruit-o. Iar acest număr este înscris numai în creieraşul lor! Şi în afară de bunul Dumnezeu, nimeni nu-l mai

ştie…

— Se întâmplă să nu reuşiţi? se interesă Puricele.

— Da, se poate întâmpla ca unii dintre noi să nu o poată descoperi. Nu oricui îi este dat să atingă o asemenea performanţă. Pedepsele sunt aspre în acest caz: vor fi descalificaţi pentru toată viaţa şi li se va interzice să mai facă vreodată Aţă de Mătase, se întristă Viermişorul, plecându-şi privirea. Nimeni nu îndrăzneşte să se împotrivească acestor reguli aspre. Noi ştim că e nevoie de sacrificiu pentru ca firul nostru să iasă perfect. Nu sunt acceptate niciun fel de compromisuri!

„Nici nu mi-am închipuit vreodată cât de greu este să creezi firul sclipitor al Aţei de Mătase“, se gândi Puricele, scărpinându-se în ceafă. Apoi întrebă preocupat:

— Ce se va întâmpla cu viermii descalificaţi? Îmi imaginez că provin din familii onorabile de vreme ce sunt atât de renumiţi. În afară de Aţa de Mătase ei nu mai ştiu altceva să facă. Cum îşi vor creşte copiii?

Copilaşul îl întrerupse:

— Aşa crezi tu? Că nu vor mai putea face nimic? Dar ce, toate albinele fac miere? Tu ce părere ai, Doamnă Picătură? se întoarse către aceasta.

Mama Picătură zâmbi. Îi dădu dreptate Copilaşului. Puricele simţi că i se-ntunecă în faţa ochilor. Se încruntă:

— De unde ştii tu dacă albinele fac sau nu miere? i se adresă Picăturii, cu nervozitate. Voi vă duceţi viaţa înăuntrul corpurilor şi faceţi ce vă spune stăpâna voastră, Inimioara! Ce ştiţi voi despre albine?

Picătura de sânge îşi întinse braţul stâng. Prin pielea străvezie se întrezăreau venele subţiri:

— Nu uita că prin globulele noastre transportăm toate substanţele hrănitoare necesare unei vieţi sănătoase, îi zise Puricelui. Când una dintre aceste substanţe se îmbolnăveşte, organismul suferă. La şcoală, noi învăţăm totul despre ele ca să putem interveni, să le salvăm. Iar odată cu istoria lor învăţăm şi istoria neamului din care provin.

— Şi ce legătură au toate astea cu albinele? se înfoie Puricele.

— Una dintre aceste substanţe hrănitoare provine din mierea de albine, îi răspunse calmă Picătura. Aşa că învăţând despre ea, am învăţat şi istoria albinelor, cum îţi spuneam mai devreme, mai adăugă, privindu-l în ochi.

Puricele se dădu bătut. Se întoarse spre Viermişor care îl privea triumfător. Micuţul ridică din umeri şi continuă:

— De asemenea, mai ştim că albinele au familii numeroase la fel ca noi, viermii de mătase. Se ajută între ele, aşa cum facem şi noi. Suntem la

fel de harnicişi de uniţi ca şi ele. Şi totuşi, care e diferenţa între albine şi neamul nostru? îi întrebă Viermişorul de Mătase, zâmbind provocator.

Picătura se abţinu să răspundă. Puricele se încăpăţână să tacă: nu voia să rişte să mai spună vreo prostie, chiar dacă acum era sigur că Bobinuţa îi aparţine. Văzuse cât de schimbător e Viermişorul şi nu voia să-l mai supere. Cu toateacestea se gândi în mintea sa: „Ce-ntrebare… Cum adică, care e diferenţa?Albinele au aripioare, pot să zboare din floare în floare, culegând nectarul; pe când viermii de mătase se târăsc, sărmanii, toată viaţa pe sub tufari, pe unde am văzut că-şi fac trebuinţele mulţime de insecte. Caută frunzele care au costiţe gemene. Apoi se chinuie să dea naştere firului alb de mătase… E foartesimplu pentru orice creier sănătos“, bombăni Puricele.

Văzând că cei doi nu dau niciun răspuns, Viermişorul le zise zâmbind:

— Diferenţa dintre albine şi viermii de mătase, de azi înainte să ştiţi, dragii mei prieteni…

Puricele şi Mama Picătură se înmuiară când auziră că Viermişorul îi numeşte „prieteni“. Era pentru prima dată în seara aceea când li se adresa astfel. Acesta observă schimbarea expresiei feţei lor:

— Vă deranjează că vă numesc astfel? îi întrebă.

— Nu! Nu! Din contra, dădură ei repede din cap.

Viermişorul zâmbi şi continuă:

— …albinele sunt foarte răzbunătoare. Înţepătura lor poate aduce chiar şi moartea. Sunt un fel de justiţiari ai Naturii. Nu au limite când se înfurie. Pe când noi, viermii de mătase, indiferent de răul care ni s-a făcut, îi lăsăm pe toţi în pace, să-i judece Dumnezeu. Aceasta este diferenţa dintre viermii de mătase şi albine. Cu toate acestea, pretutindeni există jertfă, sacrificii. Fără jertfă, nu există unitate, adăugă Copilaşul privindu-i fix.

Voia să vadă dacă e în asentimentul lor. Când observă că Puricele şi Picătura rămaseră încremeniţi, le zise:

— Sau poate voi aţi auzit din gurile păcătoase ca viermii de mătase să facă rău cuiva?

După ce se priviră unul pe altul, gândindu-se puţin, cei doi clătinară cu putere din cap:

— Nu, ziseră ei abia şoptit.

„Bine că n-am deschis gura“, se gândi Puricele, ascultându-l pe Viermişor. Nu se aşteptase la acel răspuns. Îşi aduse aminte de una din învăţăturile Bunicului său, în copilărie:

— Nepoate, să iei aminte ca atunci când te vei afla într-un anumit anturaj şi nu vei înţelege cum trebuie despre ce se vorbeşte, mai bine să taci şi să asculţi cu atenţie: să nu te amesteci în vorbă. Ai putea spune vreo prostie mai mare decât tine şi atunci ruşinea îţi va fi nemăsurată.

„Bine că n-am zis nimic“, se felicită din nou în gând Puricele. Picătura era impresionată de cele auzite:

— Nu-mi vine să cred câte lucruri noi am aflat în această seară despre viermii de mătase… Şi încă de la cine: de la un copil pe care îl ţin în palmă! Sunteţi atât de speciali! zise ea Viermişorului.

— Ei, acum nu trebuie să vă imaginaţi că ne considerăm nişte sfinţi, îi răspunse acesta. Nici pe departe! Deseori ne certăm între noi, cum se întâmplă în fiecare dintre neamurile acestui pământ. Mai ales tinereţea cu sânge fierbinte aprinde spiritele. Să-i vezi cum se încaieră băieţandrii noştri când e vorba de fetişcanele frumoase, cu codiţe lungi… Sunt tare arţăgoşi; cu greu cedează unii în faţa altora. Nu au încă înţelepciunea care să le dea îngăduinţa neajunsurilor celor din jur.

În general, însă, suntem un neam cuminte şi foarte paşnic. Nici nu trebuie să spun eu asta: e de ajuns să priveşti firul nostru de mătase, fără nici măcar să-l pipăi, ca să îţi dai seama cum ne este sufletul. Nu vrem să trecem oricum prin viaţă, fără să facem nimic. Plătim un preţ fără egal de la naştere până la moarte: cu însăşi Viaţa noastră. Ca urmare, nu cred că ne putem permite ca odată ajunşi la final să ne uităm în urmă şi să vedem că n-am făcut nimic. Căci atunci apare întrebarea: a meritat să plătim acest preţ?

Mama Picătură nu mai contenea să se mire: „Doamne, e atât de înţelept copilul acesta!“ se minuna în gând.

Numai Puricele, pragmatic din fire, era măcinat de-o singură idee: „Ce se-ntâmplă oare cu viermii de mătase care nu reuşesc să găsească Costiţele gemene, norocoase? Rămân pe drumuri toată viaţa? Cine are grijă de ei?„

— Copil-minune ce eşti tu, i se adresă Viermişorului, cu voce tare. Hai să lăsăm albinele în pace, să se ducă la mama dracului şi s-o gâdile pe la subsuori cu acele lor „sensibile“… Am avut şi eu de-a face cu dânsele, nenorocitele: m-au prins la furat miere. Dar uite că am scăpat cu viaţă, nu au reuşit să mă omoare, cum spuneai tu… Bineînţeles că de la înţepăturile lor nici nu mai ştiu cât am umblat cu ceafa umflată, recunoscu Puricele, ducându-şi instinctiv mâna după cap şi mângâind cu grijă.

Viermişorul şi Mama Picătură izbucniră în râs.

— Numai ţie ţi se putea întâmpla aşa ceva, observă Picătura.

— Hei, de ce râdeţi? se mâhni Puricele. Apoi, întorcându-se către Copilaş, îl rugă:

— Mai bine termină de povestit istoria Costiţelor gemene! Cum o alegeţi pe cea care provine din corpul Domnului?

— Uită-te la el cât e de nerăbdător, se îndreptă Viermişorul spre Mama Picătură. Ce te tot interesezi atâta de Costiţele astea? Parcă te-ai fi îndrăgostit pătimaş de una dintre ele, aşa eşti de curios, râse Copilaşul, întorcându-se spre Purice.

Hohote cristaline de râs răsunară în noapte. Când se linişti puţin, Copilaşul se hotărî să-i dea totuşi un răspuns acestuia:

— Până la urmă, descoperim noi Costiţa cu numărul şapte… Iar ea ni se alătură tăcută, ca un voluntar, ştiindu-şi misiunea care i-a fost încredinţată.

— Tot vorbeşti de mistere, de misiuni… M-ai învăluit în ceaţă cu tainele tale. Mie spune-mi clar la ce îţi foloseşte Costiţa asta, izbucni Puricele la un moment dat. Nu mai pot de curiozitate.

— Hei! Ce-i cu tine? făcu Viermişorul ochii mari. Ai răbdare! Toate la timpul lor! Pot să-ţi spun doar că fără Costiţa cu numărul şapte, noi nu am putea amesteca componentele secrete ale fibrei de mătase. Numai ea poate lega nodurile tainice ale Vieţii! Sau să le dezlege dacă va fi nevoie, adăugă Viermişorul. Sunt legăminte tainice care trebuie să reziste o viaţă întreagă! Numai că din păcate, deseori sunt lovite de câte-o boală de invidie necurată… Şi atunci, totul se duce pe apa sâmbetei… Costiţa cu numărul şapte are grijă ca în cazul Aţei de Mătase acest lucru să nu se întâmple! încheie Copilaşul convins.

Puricele înţelesese că şi Viermişorul de Mătase se numărase printre cei care ghiciseră costiţa cu numărul şapte, de vreme ce acum ţinea în mână Bobinuţa de mătase, creată de el însuşi. Însă nu pricepea prin ce minune o fi reuşit. Se tot frământa, întrebându-se: care o fi acel secret? Cu o curiozitate bolnăvicioasă se linguşi pe lângă Copilaş:

— Viermişorule, de unde ştii tu toate acestea? îl chestionă Puricele. Nu cumva ai fost şi tu printre cei care au trebuit să ghicească aceste costiţe? Cum ai reuşit? Care este marele secret?

— Avem şcoli de renume şi dascăli neîntrecuţi, zise zâmbind Copilaşul. Ei ne învaţă tot ce avem de făcut. Iertare, însă: nu-ţi pot spune indiciile care mă ajută să aleg Costiţa care-mi trebuie. Îmi pare rău, dar acesta trebuie să rămână un secret, indiferent de ce-ar putea să ţi se întâmple. Dumnezeu ne-a hărăzit să-l ducem cu noi în mormânt.

Zicând acestea, Viermişorul îşi înălţă privirea spre înaltul cerului, îşi desfăcu larg mâinile, inspiră adânc şi zise cu recunoştinţă:

— Să rămână după voia Domnului!

Puricele pufni în râs. Îşi dădu seama curând că nu era nimic amuzant şi atunci îşi duse repede mâna la gură. Picătura îl înghionti:

— Controlează-ţi emoţiile, ce te-a apucat?

Puricele tăcu. Se simţea vinovat. Se uita la Copilaş şi i se păru că semăna cu un preot care se roagă lui Dumnezeu să coboare ploaia peste lanurile de grâne. Îşi aduse aminte din copilărie, când mergea cu bunica lui la biserică de sărbători. Înălţându-şi braţele spre cer, preoţii se rugau să vină ploaia peste imaşurile însetate, să le vindece buzele uscate de secetă. Desigur, nu se rugau pe degeaba… Voiau să capete cât mai mulţi colaci presăraţi cu mac şi împletiţi frumos de mâinile crăpate ale celor nevoiaşi…

Aparatul viermilor de mătase

Chipul Copilaşului era transfigurat. Avea o frumuseţe negrăită. Razele Lunii pătrundeau până la el prin ochiul pe care Mama Picătură îl făcuse în tufar când dăduse crenguţele la o parte. Viermişorul era vrăjit de strălucirea magică a stelelor care împânzeau cerul senin al acelei seri. Le contemplă preţ de câteva clipe, trase adânc aer în piept şi îşi lăsă mâinile să cadă moi pe lângă corpul său fragil:

— Nu-mi vine să cred cât de repede a trecut timpul! Văd ultimele stele… Sunt stele târzii, urmărite de Soare…

— Despre ce fel de stele vorbeşti? îl întrebă Puricele, examinând atent bolta înstelată. Mie mi se pare că toate sunt la fel… Cum adică sunt urmărite de Soare? I-au făcut ceva? De ce le urmăreşte? Vrea să le pedepsească?

Naivitatea întrebărilor îl făcu pe Viermişor să zâmbească.

— Niciunul dintre locuitorii Universului nu-şi va permite vreodată să greşească cu ceva în faţa bătrânului Soare. Riscul ar fi prea mare, s-ar expune unui pericol de moarte: un Soare supărat i-ar putea face scrum!

Stelele acestea târzii nu i-au greşit cu nimic marelui astru. Doar că misiunealor nocturnă se apropie de sfârşit. E trecut de miezul nopţii… Starea lor de veghe nu e deloc uşoară: Stelele sunt foarte obosite. Unele au adormit, lăsând Noaptea să plece fără ele. Surioarele lor, mai în vârstă, care au rămas treze, au însă grijă să le adune pe cele adormite şi să se ferească

din calea Soarelui. Dacă acesta le-ar găsi dimineaţă pe bolta cerului, le-ar putea distruge. Pur şi simplu stelele au grijă unele de altele…

Întorcându-se apoi spre cei doi, Viermişorul le zise:

— Nu voi mai putea sta mult cu voi. Până la ivirea zorilor mai am încă multe defăcut. Mă simt bine în compania voastră, însă trebuie să-mi respect îndatoririle înainte de toate… Iată, vedeţi? le zise privindu-i în ochi. Acesta este încă un motiv pentru care fiecare viermişor lucrează singur în căsuţa lui. Vorba multă înseamnă timp pierdut şi lucru făcut de mântuială.

— Te-am urmărit cu atenţie întreaga seară, Copilaşule, îi răspunse Mama Picătură. De unde ştii atâtea lucruri, de parcă ai fi traversat întreaga Viaţă, de la un capăt la altul, reuşind să culegi experienţe de tot felul?

Copilaşul roşi:

— Tocmai din acest motiv am vrut să vă spun câte ceva din istoria noastră. Despre tradiţiile pe care le purtăm… Noi suntem un neam ales. Deţinem valori nepreţuite…

Cei doi făcură ochii mari: „Despre ce valori o fi vorba? Câte surprize ne mai rezervă acest Viermişor?“ gândi Mama Picătură. Dar se sfii să mai întrebe. Era cea mai în vârstă dintre ei şi se ruşina de neştiinţa sa. Copilaşul citi în ochii prietenilor săi nedumerirea. De aceea, se hotărî să le mai împărtăşească una din bucuriile sale:

— Uitaţi-vă atent pe acoperişul căsuţei mele şi spuneţi-mi ce vedeţi acolo, îi provocă.

Puricele şi Picătura îşi îndreptară privirea spre locul indicat. S-au întors, s-au răsucit: se aşteptau să descopere cine-ştie-ce minune. Însă nimic nu le atrase atenţia. Se uitară dezamăgiţi unul la altul, ridicară din umeri şi se întoarseră spre Copilaş. Plin de mândrie, acesta îi întrebă:

— Ei? Ce-aţi văzut?! zise frecându-şi mâinile emoţionat.

Picătura şi Puricele scotociră din nou cu privirile acoperişul căsuţei. În zadar,însă:

— Nimic, se dădură bătuţi.

— Nimic? Cum adică nimic? se încruntă Viermişorul. Nu se poate! Nu v-aţi uitat voi bine. Poate e noapte şi nu se văd! începu să se foiască de colo-colo. Poate Vântul le-o fi dat jos…., mormăi apoi nemulţumit. Uneori se mai întâmplă să-l ignor şi se supără pe mine. Îmi face apoi nişte boroboaţe din acestea ieftine ca să se răzbune… Are mereu chef de vorbă, vrea să-mi povestească ce-a mai văzut pe unde-a trecut… Dar eu nu am timp de cele mai multe ori… Să-mi fi făcut el una ca asta? se întreba

Copilaşul. Deci voi chiar nu vedeţi nimic? se întoarse din nou spre cei doi.

Puricele şi Mama Picătură se simţeau stânjeniţi. Nici măcar nu ştiau despre ce este vorba. Copilaşul se învârti de câteva ori prin căsuţă, gândindu-se la o soluţie. Apoi se întoarse repede la fereastră, se aplecă în dosul ei şi apăsă un buton. Voia să se convingă de spusele prietenilor săi.

În clipa aceea un ţipăt îngrozitor se răspândi în văzduh. Parcă un condamnat la moarte fusese adus în faţa ghilotinei, urmând să-şi aşeze capul sub lama morţii. Picătura tresări. Atât de tare, încât era cât pe ce să scape căsuţa Viermişorului din mână. Puricele sări şi el în sus de spaimă. Bobinuţa îi sări din mână şi se rostogoli amestecându-se cu frunzişul de sub tufar. Dar el nici nu simţi, atât de tare se speriase. Sunetul acela oribil îi scrijelise timpanele. Se repezi să-şi caute băţul pe care îl folosise mai devreme, pregătindu-se să se apere. Nu-şi imagina cine ar fi putut să scoată acel sunet nemaiîntâlnit. Copilaşul se grăbisă apese din nou butonul şi sunetul dispăru ca prin minune. – Ce-a fost asta? abia reuşi să îngaime Puricele.

— Iertaţi-mă! zise repede Viermişorul, ducându-şi mânuţele la piept: nu am bănuit că va scoate un zgomot atât de puternic!

— Doamne, Dumnezeule, îşi duse Mama Picătură mâna în dreptul inimii. Simţea că-i sparge pieptul.

— Cred că am dat peste o ceartă izbucnită în Univers…, răspunse calm, Viermişorul de mătase.

— Ceartă? Ce fel de ceartă? Ce fel de Univers?! Ţipătul s-a auzit chiar aici! Doar nu sunt nebună! părea să nu înţeleagă Mama Picătură, în timp ce-şi făcea cruce şi îşi scuipa în sân.

Trăsese o spaimă soră cu moartea.

— Ce sperietură! bombănea îngrijorată. Ce fel de ţipăt a fost acela? Îmi este atât de străin!

Viermişorul se amuza urmărind-o cum se pipăia să vadă dacă nu cumva se scăpase pe dânsa. Picătura îl întrebă descumpănită:

— De unde a venit acel ţipăt, Copilaşule?

— Este un Aparat. V-am vorbit despre el mai devreme…, zise acesta, cu voce stinsă.

Se simţea oarecum vinovat. Dar nu făcuse nimic intenţionat.

— Ce fel de Aparat? păru să nu-şi mai amintească Mama Picătură, din cauza şocului suferit.

— Un Aparat simplu care a fost inventat de strămoşii noştri, se strădui să-i împrospăteze memoria prietenei sale. Cu ajutorul lui pot fi captate

toate ştirile din Univers.

Între timp, Puricele găsise băţul şi se ridicase în picioare. Îl ţinea strâns cu ambele mâini, gata să lovească în orice clipă. Se uita atent, de jur-împrejur, căutându-l pe cel care ţipase. Dar nu văzu pe nimeni. Îi întrebă speriat pe cei doi:

— Cine-a făcut asta? Unde e?

— Linişteşte-te, îi zise Picătura, care îşi venise cât de cât în fire. N-a fost nimic. Aruncă băţul, nu avem nevoie de el. Puricele o ascultă, deşi nu era convins:

— Ce fel de glume sunt astea? Spuneţi-mi şi mie ce s-a întâmplat? insistă, speriat.

— Prieteni, uitaţi cum stau lucrurile, interveni atunci Viermişorul. Eu nu mai am prea mult timp la dispoziţie. Mă presează multe lucruri. Dar nici pe o astfel de notă nu vreau să-mi iau rămas bun de la voi. Aşteptaţi-mă puţin, vă rog. Mă întorc imediat.

Dispăru iarăşi într-una din cămăruţele căsuţei sale. Picătura voi să profite de clipa de răgaz, ca să-i povestească Puricelui despre Aparatul misterios, despre care Viermişorul îi zisese că a scos sunetul acela strident. Dar uitându-se la Purice, îşi pierdu şirul gândurilor:

— Unde-i Bobina de mătase? îl întrebă Picătura panicată.

Într-adevăr: Puricele descoperi că Bobinuţa dispăruse. Aruncă băţul în grabăşi îngenunche să-şi caute Aţa de Mătase.

— Doamne, ce căscat sunt! bălmăjea Puricele. Ce mă fac acum?

În clipa aceea, copilaşul apăru în faţa ferestruicii cu un Aparat în braţe. Îl aşeză atent pe rama ferestrei:

— Unde-i Puricele? întrebă el când văzu că acesta lipseşte. Nu cumva a luat-o în braţe pe mândra supărare şi-au plecat împreună la drum lung? Oricum, departe nu vor ajunge. El nu ştie cu cine se-nsoţeşte: Supărarea e un tovarăş periculos. Te poartă numai prin râpe murdare şi necunoscute. Ca să nu mai vorbim despre roadele Supărării: numai necazuri şi dureri de cap ţi-aduc…

— Nu a plecat nicăieri: uite-l! îi arătă Mama Picătură Viermişorului, ce făcea Puricele.

— Ce caută? se interesă Copilaşul în şoaptă, văzându-l cum scotocea printre frunze.

— Bobinuţa de mătase, îi răspunse aceasta tot în şoaptă.

Nu apucă să termine vorba că Puricele se ridică. Îşi găsise Bobina dar era plină de frunze uscate. Se agăţaseră curioase de ea şi acum Puricele încerca să o cureţe, mormăind nemulţumit.

— Ce faci, Purice? Eşti bine? îl întrebă atunci Viermişorul.

Acesta răspunse cam obosit:

— Uită-te la frunzele acestea cum s-au căţărat pe Bobinuţa mea! Nu vor să se mai dezlipească. Le privesc şi îmi imaginez o turmă tare însetată care a descoperit o găleată cu apă limpede şi s-au năpustit să se adape.

— Eşti simpatic, Purice, îi zise Copilaşul, amuzându-se de spusele acestuia. Vorbele tale pline de duh au puterea să însenineze sufletele celor din jur. Cât despre frunze, înţelege-le şi tu: nu de multe ori au ocazia să-şi poată şterge feţele prăfuite cu un fir moale şi alb de mătase a cărui atingere le întinereşte…

Iar tu, fii cu băgare de seamă, nu mai căsca gura! Acum ai avut noroc că ai găsit Bobinuţa! Imaginează-ţi însă că ai putea să o scapi în vreo râpă sau alte locuri presărate cu tot felul de capcane şi atunci… Cine ştie dacă o vei mai găsi! Mai ales că e atât de căutată….

Puricele răsuflă uşurat în timp ce continua să desprindă cu grijă frunzuliţele uscate.

— Te rog să-mi dai mie aceste frunze dornice de aventură, care se lasă purtate de orice miraj! îl rugă Viermişorul. Sărmanele, se vede că sunt disperate. Ar face orice numai să aibă parte din nou de verdeaţa tinereţii. Le voi lua şi le voi face o baie înspumată care să le mângâie trupurile uscate… Le voi întinde pe aţa de la moară, iar când se vor usca bine-bine, le voi face… praf, rosti el şoptit ultimul cuvânt, astfel încât frunzele să nu audă ce le aşteaptă.

Apoi zise din nou cu voce tare:

— Îmi voi face de treabă cu ele până mâine dimineaţă. Le voi alinia pe toate la gura cuptorului şi le voi povesti cum reuşesc să adorm seară de seară Focul roşcat. Să le vezi cum stau cuminţi şi mă ascultă! Sunt foarte alintate şi le place să asculte sforăitul Focului adormit…

Puricele îi întinse Copilaşului frunzele cerute şi-l întrebă curios:

— De ce ai rostit cuvântul „praf“ atât de încet că abia te-am auzit? Ce înseamnă că le vei face praf pe aceste frunzuliţe?

Viermişorul le luă, le aşeză în dosul ferestrei şi apoi se întoarse spre Purice.

— Nu am vrut să mă audă. Dacă ar şti ce le aşteaptă, zise el privind spre frunzele Tufarului, cu siguranţă nu s-ar mai desprinde de pe suratele lor crenguţe. Dar eu am nevoie de ele… Ce m-aş face fără frunze?

Puricele zâmbi; pentru el totul era cât se poate de simplu:

— Cum adică ce vei face? Schimbi tufarul şi… la revedere. Găseşti altul mai tânăr, poate chiar mai bun. Că tufari sunt… slavă Domnului, câte boabe în lanurile de grâne!

Copilaşul îl ascultă cu atenţie apoi îi zise cu oarecare ironie:

— Ai spus tot ce-ai avut pe limbă?

Puricele dădu afirmativ din cap. Ba mai mult, copilăros cum era, scoase limba afară, străduindu-se să le arate că nu mai rămăsese nimic.

— Bine, bine… Lasă…, zise Viermişorul. Se vede că nu ştii încă multe lucruri despre Natura înconjurătoare. Despre regulile sale nescrise…

Puricele deveni serios. Privi ruşinat spre Mama Picătură. Aceasta îl îndemnă din priviri să asculte Copilaşul care începu să le explice:

— Plantele nu pot fi păcălite atât de uşor, cum crezi tu. Comunică

foarte bine între ele. Sistemul lor telegrafic este mult mai performant decât al celorlalte fiinţe de pe pământ. Dacă superi una dintre ele, imediat vor afla toate şi se vor uni împotriva ta. Aşa încât, nu aş putea să merg sub alt tufar cum ai spus tu… Din contra: aş rămâne fără loc de muncă cât ai clipi, încheie serios Viermişorul de mătase.

Puricele se scărpină în ceafă: „Ca să vezi! Par atât de prostuţe plantele acestea, şi când colo… Trebuie să am grijă cu ele! Ei, dar ce mă fac dacă-mi va veni să trag vreo… Nu cumva să le jignesc iar ele să se răzbune, ducându-mi zgomotele ruşinoase la urechile duşmanilor mei, căci voi ajunge de râsul fetişcanelor…“, îşi făcu griji, privind cu suspiciune plantele din jur.

Viermişorul se aplecă şi aşeză frunzele primite de la Purice într-o cutie întunecoasă. Apoi le şopti încetişor:

— Dragele mele, musafirii mei vor pleca degrabă, le zise el, referindu-se la Purice şi la Mama Picătură. Aşteptaţi-mă aici, cuminţi; vă voi pregăti o seară de neuitat. Vom face cu toţii mult aşteptata baie în apă caldă. Aveţi puţintică răbdare…

Le mângâie uşor şi se ridică în cadrul ferestrei.

— Aşadar, acesta este Aparatul despre care v-am vorbit, le zise Copilaşul prietenilor săi, luându-l în mână de pe pervaz. Cu ajutorul lui culegem toate ştirile din Univers. Iată, de aici aţi auzit ţipătul îngrozitor de care v-aţi speriat, le arătă el o figură triunghiulară pe faţa Aparatului.

În jurul său erau o mulţime de butoane: semănau cu nişte aluniţe drăgălaşe,care creionau delicat o hartă imaginară a bolţii înstelate…

— Şi cum funcţionează? întrebă curios Puricele.

— Dacă sunteţi pregătiţi, îl voi deschide din nou. De data asta îl voi da mai încet, să nu vă mai speriaţi, îi linişti mai apoi.

Puricele şi Mama Picătură făcură un schimb de priviri şi rostiră amândoi odată:

— Nu va mai ţipa nimeni de data aceasta?

Fără să mai spună nimic, Copilaşul zâmbi şi roti încetişor un buton, deschizând Aparatul. Se auzi o melodie lină, purtată pe braţele unui tânăr Vals. Până şi Tufarul începu să freamăte de plăcere…

— Ce minune! zise Mama Picătură, admirativ.

Muzica aceea o captivase. Gândurile i se agăţară pe aripile Valsului şi o purtară iute cu ani în urmă. Îşi aminti ziua nunţii sale, de Valsul pe care îl dansase în acea seară magică, cu soţul ei…

Văzând-o pierdută, Puricele o scutură uşor de umăr, de câteva ori:

— Picăturo! strigă el. Picăturo, mă auzi? Ce-i cu tine?

— Ce vrei? se întoarse către el îmbufnată. Mai doreşti poate vreo Bobinuţă de mătase? Pune-ţi pofta-n cui! Nu am! îl ironiză pe un ton arţăgos. Sau poate ţi s-a făcut dor de vreun cucui în frunte? El se face numai la comandă şi numai dacă mă vei ruga frumos…

Puricele se retrase, întrebându-se în sinea lui: „Ce i-am mai făcut de data asta? Eram doar îngrijorat de starea ei. Uf… E atât de ciudată…„

— Lasă-mă-n pace…, îi strigă Picătura supărată că o deranjase. Taci şi ascultă şi tu melodia aceasta. E atât de plăcută! Nu înţeleg cum poţi fi atât de pisălog… Nu-ţi mai tace gura, îl repezi ea din nou.

Puricele se mâhni. Se gârbovi cum fac copiii când se îmbufnează şi oftă la gândul că nu poate să-i intre în voie Mamei Picătură. Se întoarse plictisit, propunându-şi să asculte muzica cum îl îndemnase ea. Însă… nu era pe placul său. Se simţea de parcă s-ar fi aflat pe botul unui porc, ascultând un grohăitor spectacol de operă al sforăielilor patrupedului.

Stătură astfel câteva clipe. Se lăsară furaţi de magia muzicii. La un moment dat, liniştea fu întreruptă de vocea Mamei Picătură:

— Poate îţi voi părea naivă, Viermişorule; scuze pentru neştiinţa mea. Dă-mi voie să te întreb, însă: cum poate încăpea în această cutiuţă atât de mică, muzica aceasta plină de măreţie, precum şi toate ştirile din Univers? Cine le colectează, cine munceşte pentru Aparatul tău? Ce alt secret este la mijloc? i se adresă Copilaşului.

Puricele simţi cum îi creşte adrenalina, auzind întrebarea Picăturii.

Voise să-l întrebe acelaşi lucru pe Copilaş! Abia se abţinuse să păstreze liniştea pentru ca ei să asculte muzică. Şi acum iată: Mama Picătură i-o luase înainte!

Dând aparatul mai încet, Copilaşul răspunse:

— De multă vreme Aparatul nostru nu mai e un secret pentru nicio specie de insecte. Din contra: multe dintre ele au încercat să-şi facă unul la fel! Unele chiar au reuşit, însă tot ale noastre, ale viermilor de mătase, au rămas cele mai apreciate. Am suferit şi noi, destul, de-a lungul timpului: au fost mulţi chiar dintre ai noştri care au schimbat aceste aparate pentru alte lucruri sau pentru anumite servicii. Mă rog, treaba lor…

Tăcu puţin, dus pe gânduri. Îi părea rău pentru toate suferinţele prin care trecuse neamul lui, veacuri de-a rândul. Apoi continuă:

— La începuturi, când abia fusese inventat de strămoşii noştri, Aparatul era deosebit de valoros. Era păstrat în mare taină. Pentru a nu-i fi descoperit secretul, au fost sacrificate vieţile multor insecte nevinovate…

— Vorbeşti de parcă au fost vremuri în care insectele erau tratate ca nişte sclavi! interveni înfiorată Mama Picătură.

— Întocmai, îi răspunse îngândurat Viermişorul. Pe atunci nu era voie nici măcar să vorbeşti despre el. Dacă spuneai cuiva de existenţa lui, riscai să-ţi pierzi viaţa, fără ca nimeni să fie tras la răspundere pentru asta. Pentru a-l ţine ascuns, au fost construite cetăţi mari, înconjurate de ziduri inimaginabil de lungi. Milioane de insecte au murit participând la înălţarea lor. Totul pentru a ţine păstrat în mare secret acest Aparat, invenţie fără seamăn a viermilor de mătase! Însă din toate timpurile au existat şi vor continua să existe trădători, dispuşi să vândă duşmanilor informaţiile

preţioase pe care le deţine un neam. Dintotdeauna caracterele slabe nu au putut să reziste sunetului şi strălucirii ispititoare ale galbenilor…

În cele din urmă, Aparatul a fost furat. Taina lui a fost descoperită. Cetăţile au fost părăsite, au devenit pustii. Au ajuns să fie bântuite doar de spiritele celor care şi-au pierdut sufletele pe-acolo… Astfel, vremurile pline de glorie ale viermilor de mătase, au apus. Şi totuşi, lor le aparţine meritul de a fi inventat un aparat care a contribuit la îmbunătăţirea vieţii, a culturii acelor timpuri grele…

Viermişorul tăcu. Răsuflă uşurat că avusese ocazia să vorbească despre această mare nedreptate ce i se făcuse neamului său şi pe care generaţii întregi ale viermilor de mătase au fost nevoite s-o poarte în suflet de-a lungul vremurilor, chiar dacă acele otrăvite, ale suferinţei lor aricioase, le scrijelea până la sânge demnitatea conştiinţei.

Alte aventuri nocturne ale prietenilor noştri

Copilaşul îşi coborî privirea. Ochii îi căzură întâmplător în palma Mamei Picătură unde se afla căsuţa lui. Reuşi să-i distingă liniile destinului şi deveni curios: voia să descifreze ce spun acestea despre trecutul şi viitorul Picăturii de sânge. Dar întunericul şi faptul că o parte din liniile palmei erau acoperite chiar de căsuţa sa, îl forţau pe Viermişor să se întindă, să se răsucească, străduindu-se să vadă cât mai bine. La un moment dat, chipul îi era atât de schimonosit din cauza încordării, încât semăna cu un pirat fioros care se chinuia să descifreze în bezna nopţii, comori însemnate pe hărţi îngălbenite de vreme. Urmărea atent linia Vieţii din palma Picăturii, numai că de la un punct, aceasta se ascundea undeva sub căsuţa lui. Cum se întindea astfel peste fereastră, privirea Copilaşului ajunse deasupra Aparatului de pe pervaz.

„Probabil că Viermişorul se foloseşte de acest aparat şi ca să citească destinele în palmele insectelor“, se gândi Mama Picătură, care îi observa atent gesturile. Deveni şi ea curioasă. Ar fi vrut să ştie ce i se va întâmpla: îşi va găsi familia? Cum va fi viitorul ei, în general? Dar nu apucă să scoată nici un cuvânt, că Puricele îi întrerupse gândurile:

— Copilaşule? se adresă el încet Viermişorului.

Acesta tresări. Se scărpină în ceafă, nemulţumit că fusese deranjat. Voise să afle câte ceva despre Mama Picătură, se concentrase să-i poată citi în palmă, iar acum…

— Ce vrei? îi răspunse destul de sec, Puricelui.

— De ce spuneai că acest Aparat şi-a pierdut din valoarea pe care o avusese odinioară? Ce rol avea el în trecut de a trebuit ca atâtea insecte să-şi piardă viaţa din cauza lui?

Viermişorul trase adânc aer în piept. Părea să-şi piardă răbdarea. Stătu puţin pe gânduri ca să-şi aleagă cuvintele cu care să se facă înţeles, măcar acum:

— Eu nu ştiu ce să mai cred despre tine, zise Viermişorul în cele din urmă. Când eram la şcoală, despre copiii care pricepeau mai greu, aşa ca tine, se spunea că ori ei sunt dobitoci, ori profesorii lor nu sunt competenţi… Cred că în acest caz eu nu vorbesc destul de clar de nu înţelegeţi chiar nimic din ce spun, se întristă Viermişorul.

— Nu! Te rog să nu gândeşti astfel! se grăbi Picătura să-l îmbuneze. Puricele nu a fost atent la ce s-a discutat. Ai văzut şi tu că uneori stătea cu gura căscată! Ştii ce înseamnă când un purice deschide gura? I se blochează venele de la gât, circuitul sângelui i se opreşte, iar creierul lui nu mai judecă. Îşi revine abia când închide gura din nou. E o boală genetică a puricilor. Aşa se nasc ei. De asta şi Dumnezeu îi iartă pentru muşcăturile băloase, lăsate pe corpul animalelor nevinovate. De asta beau puricii, cu atâta sete sângele altor fiinţe, în speranţa că astfel se vor vindeca de această boală gravă…

Pe măsură ce Puricele o asculta pe Mama Picătură, mirarea lui creştea

de simţea la un moment dat că ochii îi vor ieşi din orbite. Era şocat! Habar n-avea că puricii suferă de o asemenea boală incurabilă!

Picătura îl văzu pe acesta dezorientat. De aceea, se apropie de el şi îl prinse iute de după cap, şoptindu-i:

— Să-mi dai dreptate în ce spun acum, m-ai înţeles? îi zise printre dinţi. Nu e prima oară când reuşim să-l scoatem din sărite pe Viermişor în seara asta. Lasă-l să creadă asta despre tine, ca să ieşim cu faţa curată din situaţia neplăcută…

Zicând acestea, Picătura îşi trase discret mânuţa. Ca şi când nu se întâmplase nimic, îl întrebă pe Purice cu voce tare:

— Nu-i aşa? Hai, spune-i Viermişorului…, îl îndemnă pe acesta. Aşa este, Purice, nu?

Puricele se schimbă la faţă. Încuviinţă din cap, fără să spună nimic. Cu un ton compătimitor, Copilaşul îi zise:

— Serios? Îmi pare rău pentru tine şi neamul tău, Purice… Însă eu nu te pot ajuta cu nimic, căci nu mă pricep deloc la medicină, luă el în serios vorbele Mamei Picătură. Am fost de câteva ori la doctor: făcusem la un moment dat nişte bătături în palme de la atâta muncă şi fusesem nevoit să mi le scot. N-aş putea, însă, să-ţi recomand un medic bun prin părţile noastre. Am cunoscut câţiva, dar săracii, de la atâta studiu, începuse să le şchiopăteze mintea… Şi apoi, vai şi-amar de pielea ta să ajungi pe mâna vreunui doctor nepriceput. Mori cu zile, frăţioare, iar sufletul va lua calea paradisului însorit!

Puricele încă se mai gândea la cuvintele Picăturii: „Cum adică: neamul meu suferă de o boală aşa de gravă şi n-am ştiut nimic până la această vârstă?“ nu-i venea lui să creadă.

Fiind cu gândurile în altă parte, nu auzise ce spusese Viermişorul. Prinse din zbor doar cuvântul „paradis“ şi se învioră dintr-o dată. Nu înţelesese că de fapt fusese vorba mai degrabă de fioroasa doamnă cu coasa, îmbrăcată în straie negre, care umblă turbată după sufletele celor vii… Văzându-l mai bine dispus, Copilaşul reluă discuţia începută.

Valoarea istorică a Aparatului viermilor de mătase

— Buun… Măi, Purice, cu maxilar problematic, acum hai să revenim la acest Aparat. Să-ţi explic mai pe-ndelete şi poate o da Domnul să pricepi şi tu… Spuneam că dintotdeauna, din cele mai îndepărtate timpuri, a avut o inestimabilă valoare. Acum e mai puţin întrebat, deşi sunt şi azi destui care îl folosesc. Cei care nu-l au, citesc scrierile care vorbesc despre existenţa lui, căci tot cu ajutorul acestui Aparat au fost scrise cărţile pe care le vezi tu prin biblioteci…

— Ce vrei să spui? Că el poate să şi scrie?! Nu, asta nu mai pot să cred, îl întrerupse convins Puricele.

Copilaşul zâmbi:

— Când te văd atât de încăpăţânat, îmi amintesc că aşa făceam eu când eram mai mic: îmi puneam corniţele în faţa mamei şi nu voiam să mai ascult pe nimeni… În fine… Măi, Purice de baltă, ţine minte un lucru: demult, din depărtate vremi, toate vieţuitoarele acestui pământ creat de Dumnezeu erau sălbatice. Străine le erau cultura, civilizaţia. Trăiau ca vântul „îngrădit“ de nuiele. Într-un cuvânt, păream uitaţi de Dumnezeu în adevăratul sens al cuvântului. Înaintaşii noştri habar nu aveau despre Univers, nici despre puterea sau măcar despre existenţa lui Dumnezeu care ne-a dat viaţă. Se uitau la bolta cerului, dar nu pricepeau nimic.

Însă permanent au existat printre ei şi capete luminate, lipsite de ignoranţă, însetate de cunoaştere care au căutat explicaţii cu privire la Universul infinit. Mulţi au fost cei care s-au străduit, s-au jertfit să facă viaţa mai bună, să aducă Lumină în minte şi în suflet…

Una din legendele noastre spune că într-o bună zi, dis-de-dimineaţă voinţa Domnului a poposit, coborând pe aripile Razelor Soarelui, într-o căsuţă obosită de gândurile unui creieraş înfierbântat: era vorba de cel mai renumit meşter al tuturor timpurilor din neamul viermilor de mătase, care a creat această minune de Aparat.

I-a fost milă de străduinţa lui şi a dorit să-i răsplătească sacrificiile

făcute. Ei, şi din acea zi, Aparatul captează pulsul vieţii în Univers precum şi darurile divine ale lui Dumnezeu. Le aduce aici, pe pământ, sădind Lumină în seminţele amare care sunt mintea şi sufletele noastre. Este Lumina renaşterii noastre spirituale menită să dea naştere unei vieţi mai evoluate, caracterizată prin frumuseţe şi bun simţ, însoţită pretutindeni de credinţa sinceră în Dumnezeu.

Astfel au fost scrise toate cărţile de pe acest pământ: cu inspiraţie şi binecuvântare de Sus… Au fost scrise, desigur, de fiinţe purtătoare de inimă şi suflet, ca şi noi, dar cu ajutorul acestui Aparat minunat. Fără el, n-am fi ajuns niciodată să colindăm Universul misterios, reuşind să descifrăm măcar o parte din fenomenele care au loc în jurul nostru.

După câteva clipe de tăcere, Viermişorul îl întrebă pe Purice:

— Acum ai înţeles care a fost dintotdeauna rolul acestui Aparat pe pământ?

Puricele nu zise nimic; doar încuviinţă din cap.

— Ce este? Te fereşti să mai deschizi gura ca nu cumva să ţi se şteargă toată informaţia din creieraş? glumi Copilaşul. Ai grijă, căci într-adevăr mi-ar părea rău să fi vorbit atâtea în noaptea asta, iar tu să uiţi tot… Inclusiv pe mine…

Izbucniră cu toţii în hohote de râs. Până la urmă, erau prieteni şi trebuiau să se bucure de aceste clipe petrecute împreună. Când se mai liniştiră, Viermişorulîi întrebă:

— Îmi dau seama că voi nu aţi mai auzit până acum de acest Aparat, aşa este?

— Nu, nu am mai auzit, recunoscură cei doi.

— Probabil mai sunt mulţi ca voi, adăugă Copilaşul. Mă bucur că am avut ocazia să vă povestesc despre el. La rândul vostru, le veţi povesti altora şi atunci mulţi vor fi cei care vor începe să gândească altfel despre viermii de mătase. Numai gândurile bune pot să creioneze unui anumit neam aura divină a sfinţilor, definindu-i bunătatea… După cum, gândurile rele creionează cu uşurinţă întunericul pe care tronează stăpânul răului…

Într-adevăr, Copilaşul era satisfăcut că reuşise să vorbească unui purice şi unei picături de sânge despre meritele neamului viermilor de mătase. Auzise că aşa procedează familiile nobile, onorabile, de gospodari: se vorbesc numai de bine între ele, dându-se exemplu una pe alta, pentru a-şi spori prestigiul.

Alte mistere ale Universului

Totuşi, Copilaşul le rămăsese dator cu ceva celor doi prieteni ai săi:

— Uitaţi-vă, încă o dată pe acoperişul căsuţei mele. Trebuie să vedeţi acolo două fire paralele…

Picătura şi Puricele priviră din nou, cu atenţie. Se fâstâciră puţin:

— Dar pe acestea le-am văzut şi prima dată, însă nu am ştiut că despre ele este vorba, zise ruşinată Mama Picătură.

Nu-şi puteau imagina că obiectele magice din Univers despre care Copilaşul vorbea cu atâta pasiune erau atât de… simple în realitate. Îşi imaginaseră cu totul altceva.

— Deci acum le-aţi văzut, da? îi întrebă Copilaşul.

Puricele şi Mama Picătură zâmbiră puţin încurcaţi.

— Ei bine, cele două fire pe care le vedeţi se numesc antene, zise Copilaşul. Şi nu sunt atât de simple precum probabil vă închipuiţi. Au absolvit înalte şcoli de diplomaţi. Au învăţat cum să ia legătura cu alte creaturi ale Domnului care locuiesc în Univers şi la care noi nu avem acces deocamdată, din cauza încăpăţânării Timpului Nemuritor. Acesta nu acceptă să fie traversat dintr-un capăt în altul, de un neam care poartă o inimă însângerată în piept. Ar fi o înjosire pentru el. S-ar considera învins în cursa veşniciei pe care o face alături de Dumnezeu. Dar avem nădejdea că într-o bună zi, Dumnezeu îl va înţelepţi şi Timpul va fi de acord să-l traversăm. Va înţelege că nu i se poate întâmpla nimic, că el va rămâne cum a fost dintotdeauna, singurul campion al acestei curse. Nimeni în afară de el nu mai poartă virtutea nemuririi… Noi, ceilalţi, nu suntem decât sclavii Clipelor din care este alcătuit Timpul… Şi ne stingem la fel de repede precum ne aprindem, în faţa veşniciei sale… Antenele comunică foarte bine, mai ales cu marii sportivi ai Universului: Undele rapide (undele electromagnetice). De asemenea, Antenele deţin cunoştinţe nebănuite şi străpung corpul Timpului cu o viteză uimitoare. Dar o fac atât de delicat, încât acesta nici nu-şi dă seama că cineva se plimbă pe întinsurile sale. În acest mod, ele reuşesc să capteze o parte din informaţia Universului, apoi se întorc victorioase şi o introduc în acest Aparat.

Văzând că Puricele şi Mama Picătură îl priveau neîncrezători, Viermişorul le arătă un fir de aţă de mătase care ieşea de undeva din spatele Aparatului, se căţăra de-a lungul peretelui şi se îndrepta spre Antenele de pe acoperiş. Puricele îl întrerupse:

— Hei! Despre ce fel de sportivi vorbeşti? Vrei să spui că în Univers au loc întreceri sportive? Nici nu aş fi bănuit vreodată. De nenumărate ori am privit noaptea cerul înstelat, mai ales când eram lihnit de foame. Îmi minţeam stomacul gol, care îşi plângea suferinţa scoţând tot felul de sunete ciudate, că stelele îi promit pentru a doua zi un festin bogat, cu mese îmbelşugate… Însă niciodată nu mi-am imaginat că în Univers poate fi atâta agitaţie. Cerul întunecat era calm tot timpul; nimic deosebit nu mi-a atras atenţia vreodată. Întotdeauna stelele sclipeau la fel, descoperind în gospodăria lor o curăţenie fără cusur. Mama ni le dădea întotdeauna de exemplu. Acum te ascult, Copilaşule, şi aud pentru prima dată că acolo se organizează întreceri sportive. Că în Univers e agitaţie la fel ca pe Pământ… Mi-e greu să cred, să ştii…

— Bineînţeles că în Univers au loc întreceri sportive! Şi încă ce întreceri!! îi întoarse vorba Viermişorul. Locuitorii spaţiului sunt mult mai avansaţi decât noi, cei de pe Pământ. Imaginează-ţi, dragă Purice: în Universul acesta misterios există un număr infinit de corpuri cereşti! Nimeni nu s-ar încumeta să le numere, căci nu i-ar ajunge nici măcar o viaţă întreagă, mai ales că ele se află într-o permanentă mişcare… În asta constă şi misterul Universului: nimeni nu poate şti unde începe şi unde se termină…

Legenda Pupezei şi a Cucului

— Vă voi spune o legendă pe care şi eu am auzit-o de la strămoşii mei…, se puse pe povestit Viermişorul.

Se zice că în vremuri demult apuse, trăia pe meleagurile noastre o pupăză neobişnuită. De încăpăţânată ce era, până şi penele îi erau tărcate, nu era ca celelalte surate ale sale. Într-o noapte de primăvară, Pupăza noastră şi-a pus îngând să numere toate stelele de pe cer:

— Una, două, trei, patru…, începuse ea, ţintindu-le cu degetul una câte una…

A numărat astfel câţiva ani la rând, seară de seară. Într-una din seri, pe când se concentra mai bine ca nu cumva să greşească, Pupăza auzi cântecul fermecător al Cucului. Când îl aud, ştiţi că bătrânii încep să-şi numere anii care le-au mai rămas de trăit…

Cântul păsării singuratice i-a distras atenţia Pupezei de la numărat, doar preţ de o clipă, însă a fost de ajuns ca Pupăza noastră să uite la ce număr ajunsese. Supărată la culme, cu moţul vâlvoi şi cu o bâtişoară în mână, se porni pe urmele Cucului. Îl urmărea ca să se răzbune, încât se dusese vestea că şi-a ieşit din minţi, sărăcuţa. Striga după el în gura mare ca să fie auzită cât mai departe:

— Nenorocitule, mi-ai furat numărul secret la care ajunsesem cu

număratul!

Umblă vorba că până în ziua de azi continuă să-l fugărească pentru ceea ce i-a făcut…

Trofeul de Aur al Universului

Copilaşul făcu o pauză, privind în înaltul cerului:

— Dar noi ştim, continuă el tacticos la un moment dat, că în infinitul Universului misterios există mai multe planete decât toate picăturile de apă care se află pe pământul nostru, luate laolaltă. De aceea, nu pot fi numărate. Există manuscrise vechi care păstrează mărturii ale strămoşilor noştri cu privire la tainele Universului.

Puricele auzea pentru prima oară aşa ceva. Alături de el, Mama Picătură căzuse pe gânduri, doar de ea ştiute.

— Referitor la jocurile sportive, continuă Viermişorul adresându-se Puricelui, tu nu aveai cum să le vezi, pentru că distanţa până acolo este infinită. Întrecerile nu sunt organizate între planete, aşa cum îţi imaginezi tu, ci între fiinţele care le populează pe acestea. Am auzit că sunt competiţii care durează treizeci de ani. Trofee mari sunt puse în joc. De exemplu, voi aţi auzit vreodată de Flacăra de aur a Universului? îi întrebă Viermişorul pe cei doi prieteni.

— Niciodată, mărturisi Picătura.

— Dar tu, Purice? se întoarse mirat spre acesta.

Şi Puricele dădu din cap că nu.

— Cum aşa? se încruntă Viermişorul. Nu aţi văzut niciodată stelele acelea căzătoare care străbăteau cu iuţime bolta cerului, de la un capăt la altul, în serile senine?

— Ba le-am văzut de nenumărate ori, însă niciodată nu mi-am închipuit că ar putea fi vorba de vreun campion care aleargă cu Trofeul de Aur în mână, după ce-l câştigase într-o competiţie, arătându-l astfel întregului Univers, răspunse Picătura mirată.

— Este cel mai mare trofeu din Univers. Pentru el se întrec cei mai buni sportivi, zise Copilaşul.

— Viermişorule, am auzit eu bine ce-ai spus? O întrecere sportivă durează treizeci de ani?! Atât de mult?! Nicio viaţă de purice nu durează treizeci de ani! Să înnebuneşti de atâta sărbătoare, nu alta… Dacă am face un calcul ar reieşi că ei se adună pentru a sărbători, o dată la o sută de ani,

nu-i aşa? Înseamnă că fiinţele de acolo, din Universul îndepărtat, au o viaţă lungă-lungă aşa cum o au pe pământ nenorocitele de ciori cu minte bolnavă!

Puricele rămase cu privirea ţintită în gol:

— Nenorocitele… Cum îşi fac ele baie în tot felul de prafuri… Cum se parfumează ele cu fum de tămâie ca nu cumva să le viziteze puricii, în timpul nopţii…, dădu Puricele din cap a neputinţă. Urâte mai sunt, bată-le amarul. Te înfiori văzându-le îmbrăcate în negru… Parcă le văd acum în faţa ochilor, cum dorm adânc, ascunzându-şi sub aripi ciocurile lor încarnate cu puterea întunericului. Că nu sunt altceva, urâcioasele, decât trimisele lui ducă-s-ar pe pustii pe pământ, pe timpul zilei! Le-aţi văzut cât de obraznice sunt? Se aşază, blestematele, pe crucile de pe turla înaltă a bisericilor sfinte. Nu fac decât voia întunecatului încornorat, arătând că întotdeauna Răul se poate înălţa la fel de sus ca şi Binele, uneori chiar mai sus! Prezenţa lor acolo, sus, demonstrează că Binele şi Răul sunt întotdeauna împreună şi stă numai în puterea noastră să alegem unul dintre ele.

Nu pot suporta ciorile, mai zise Puricele plin de năduf. Până şi sângele le este amar, ca şi caracterul lor blestemat. Numai când le auzi cum cârâie în urma morţilor prin cimitir, ţi se face părul măciucă. Se reped să fure din nucile date de pomană, ca şi cum ar fi ale lor…

Ei, dar aşa e de când lumea şi pământul, conchise Puricele, dând din mână a lehamite. Unde sunt Sfinţii, care luptă să conducă un suflet spre Bine, îndemnându-l să facă fapte bune, neapărat apare şi cel rău să-l

cucerească, ispitindu-l cu dulceaţa greşelilor.

Lupta permanentă dintre Bine şi Rău

Mama Picătură şi Viermişorul îl ascultau tăcuţi pe Purice. Acesta vorbea cu patimă, conştient de neputinţa lui.

— Îmi amintesc că eram copil şi mergeam la biserică, continuă Puricele după ce trase adânc aer în piept. Nu de puţine ori când păşeam în curtea locaşului sfânt, atenţia îmi era atrasă, în dimineţile răcoroase, de cârâitul ciorilor: erau cocoţate tocmai sus, pe crucea cea mai înaltă. Le vedeam atingând semnul sfânt cu picioarele lor murdare şi-mi imaginam că din cauza necurăţiei lor, crucea ruginise. Noi nici nu bănuim cât îi este de greu Binelui să lupte în permanenţă cu Răul. Cât de mult are nevoie de sprijinul nostru, de curăţenia sufletului nostru… Abia când vom înţelege că singura religie este Iubirea, teama ni se va dizolva în zâmbete senine, iar îndoiala va fi înlăturată prin simplitatea înţelegerii…

Viermişorul asculta atent istoriile Puricelui. Îl surprindea în mod plăcut.

„Poate m-am înşelat în privinţa lui?“, se gândi preţ de o clipă. Înţelegea că puricii nu prea reuşesc să invadeze corpurile ciorilor şi din acest motiv le critică cu atâta înverşunare. Dar nu putea să nu-i dea dreptate în ideile sale despreBine şi Rău.

— Ai dreptate, Purice. Binele şi Răul sunt nedespărţite, la fel cum sunt Ziua şi Noaptea, îl aprobă Viermişorul. După cum şi realitatea şi ficţiunea sunt bune prietene: nu ai cum să exprimi un adevăr, decât folosind limbajul poveştilor. Nu există altă modalitate. Tu vorbeşti de vârsta ciorilor aici pe pământ, dar trebuie să ştii că în Univers timpul nu se măsoară la fel. Acesta nu e un secret pentru nimeni. Cei treizeci de ani pe Pământ ar însemna cam treizeci de zile în Univers.

— Ce-mi spui tu sunt doar nişte poveşti de adormit copiii, îi răspunse Puricele, râzând ca la auzul unei glume bune.

Viermişorului nu prea-i veneau la îndemână cuvintele Puricelui, deşi îl înţelegea: pentru prima dată auzea aceste lucruri. Picătura de sânge voi să-i facă observaţie Puricelui, dar Copilaşul o opri cu blândeţe:

— Dragă Purice, zise el, faptul că nu este cunoscut, nu opreşte

Adevărul să fie Adevăr. Tu poţi crede ce vrei, dar ţine minte că abia atunci când vei începe să înveţi ce este cu adevărat viaţa aceasta şi cum anume funcţionează ea, vei avea parte de miracole. Din câte ştiu eu, nimeni nu poate spune că l-a văzut pe Dumnezeu vreodată, însă asta nu înseamnă că el nu există…

— Viermişorule, vorbeşti de parcă ar exista lumi paralele. Cum te aştepţi să cred una ca asta? nu se lăsă Puricele.

— Dragă prietene, nu suntem decât nişte simple piese într-un joc complicat de puzzle. Ne zidim vieţile asemenea păianjenilor când îşi ţes pânzele. De multe ori suntem nevoiţi să facem mai multe încercări pentru a reuşi să aşezăm un singur fir, ca să putem da viaţă unei dorinţe. Misiunea fiecăruia dintre noi e foarte bine stabilită. Nu e permisă nicio abatere, căci atunci, întregul Univers s-ar cufunda în haos.

Misterele Timpului nemuritor. Întrecerile sportive din Univers

Îţi voi explica de ce există această diferenţă între Univers şi Pământ, în ce priveşte Timpul: Razele Soarelui nu pot sta prea mult timp departe de Pământ: fără căldura lor, viaţa ar înceta să existe pe planeta albastră. De aceea, ele se grăbesc de fiecare dată să se întoarcă cât mai repede la noi. Din această cauză, în Univers totul se mişcă cu viteză mult mai mare decât în lumea noastră. Pentru că Razele trebuie să stea cât mai puţin acolo…

— Aşadar o mie de ani, aici, pe Pământ, înseamnă o mie de zile în Univers. Ceea ce ar însemna că treizeci de ani aici, pe Pământ, ar echivala cu treizeci de zile în Univers…, bălmăjea Puricele ca pentru sine.

Apoi se scărpină în ceafă rostind dezamăgit:

— N-am ştiut… Credeam că Timpul este acelaşi peste tot… Îmi imaginam că dacă la noi este ziuă, atunci este ziuă în tot Universul… Dar nu… Se vede treaba că nimic nu e aşa cum am crezut eu… Abia acum am

înţeles. Voi povesti tuturor puricilor ce-am aflat, zise el Viermişorului. Să ştie şi ei ce se petrece acolo, sus, în Cer, căci şi aşa stau nopţi întregi cu gurile căscate, uitându-se la stele.

— Copilaşule, pot să te rog ceva? reluă Puricele discuţia după câteva clipe.

— Desigur, îi răspunse acesta.

— Aş vrea să-mi povesteşti despre întrecerile sportive organizate în Univers… Cine participă de obicei la astfel de competiţii? îl iscodi Puricele. Numai să nu-mi spui că broaştele ţestoase sau gândacii de cartofi… Că dacă ar fi fost aşa, până şi eu aş fi putut câştiga Flacăra de Aur! Şi nu doar trofeul, ci toate celelalte flăcări ale lumânărilor plângăcioase, mai adăugă el dispreţuitor, încrezător în forţele sale.

— Iar vorbeşti prostii, îl opri Viermişorul. Ce legătură au lumânările cu Flacăra de aur din Univers?

— Le-aş putea vopsi în auriu şi astfel vor părea gemene, mai adăugă Puricele plin de sine. Astfel vor fi mai multe trofee, nu doar unul! Viaţa mea e scurtă… Nu pot participa la mai multe întreceri, ştiind cum se măsoară Timpul acolo…

Puricele începu chiar să ţopăie pe sub tufar:

— Vreau şi eu Flacăra de Aur! striga ca un copil răzgâiat, uitându-se la bolta cerului, în speranţa că l-ar putea auzi cineva. Vreau să câştig toate flăcările lumânărilor care stau şi bocesc supărate în biserici, în faţa icoanelor, stropind cu lacrimile lor vânjoase colacii rumeni şi frumos împletiţi! nu mai contenea să îndruge verzi şi uscate.

Viermişorului nu-i venea să creadă că în faţa lui e acelaşi Purice care în urmă cu doar câteva clipe cugetase atât de frumos asupra Vieţii.

— Nu s-ar cuveni să vorbeşti astfel despre marele trofeu al Universului, îl atenţionă Copilaşul. Şi nici despre lumânările pe care tu le consideri simple, chiar banale… Ele sunt un model de smerenie, topindu-se pentru a dărui lumină celor din jurul lor… Sunt lipsite de egoism: când viaţa li se termină, îşi oferă lumina altei lumânări, care la rândul său se jertfeşte în misiunea ei…

Mama Picătură privea la rândul său, mirată, scamatoriile Puricelui. Viermişorul o întrebă:

— Sper că măcar tu ai înţeles câte ceva din ce-am vorbit în această seară… Cât despre Purice… M-am convins… El este tare departe de tot ceea ce înseamnă Univers.

— Nu voi uita niciodată această seară, îi răspunse Picătura cu

recunoştinţă. Te asigur că am înţeles multe lucruri şi sunt impresionată. Cât despre Purice, te rog nu-l judeca prea aspru. A avut parte de mult stres în această seară, până să fi găsit Bobina de mătase. Cred că uneori nu-şi dă seama ce vorbeşte din cauza stresului care încă îl mai stăpâneşte…

— Mă bucur că măcar în ce te priveşte n-am pierdut timpul în zadar, zise atunci Viermişorul.

Apoi strigă la Purice:

— Măi, Purice, cu mintea scurtă; la întrecerile sportive din Univers nu participă nicio fiinţă de pe Pământ. Suntem prea ignoranţi pentru ca cineva de acolo să ne ia în seamă. Însă nu trebuie să fim dezamăgiţi: suntem trimişi în această Viaţă să facem ceva care contează pentru existenţa ei, lucruri pe care nu am fi putut să le facem nicăieri în altă parte! Dar ca să-ţi faci şi tu, cu mintea ta de Purice, o idee despre ce se întâmplă în Univers, imaginează-ţi că la o astfel de întrecere se adună milioane de sportivi. Proba cea mai importantă este proba de viteză. Câştigătorul acestei probe este cel mai rapid sportiv din Univers! Deci nu e deloc o cursă uşoară, cum ţi se pare! La această competiţie se încumetă să participe doar trei concurenţi. Nimeni altcineva nu îndrăzneşte să-şi mai măsoare forţele cu ei. La începutul veacurilor existase şi un al patrulea, dar s-a retras cu milioane de ani în urmă. De-a lungul timpului câştigase atât de multe trofee, că nu mai avea unde să le depoziteze în împărăţia lui. Astfel au rămas numai trei.

— Cine sunt aceştia? îl întrebă repede Puricele.

— Este vorba de Unda electromagnetică, Viteza Luminii şi Viteza Gândului. Sunt cei mai importanţi atleţi din Univers la ora actuală. Fiecare dintre ei a câştigat Trofeul de Aur al Universului…

Puricele ridică trei degete de la mâna dreaptă: „Unul, doi, trei: Unda, Lumina, Gândul“, bălmăji, scărpinându-se după cap.

Zise apoi cu voce tare:

— Trebuie să fie o competiţie foarte grea. Cred că sunt cu toţii foarte bine pregătiţi, observă Puricele.

— Desigur, zâmbi Viermişorul. Însă depinde şi de voinţa lui Dumnezeu şi de norocul fiecăruia…

— Noroc? Ce e acela Noroc? sări Puricele de colo, prefăcându-se că nu ştie, ca să vadă ce-i spune Copilaşul. Juca teatru cum făcea şi în copilărie ca să afle cât mai multe păreri de la cei din jurul său.

„Puricele ăsta chiar nu se pricepe la nimic“, căzu Viermişorul în capcana lui.

— Păi… e cât se poate de simplu, zise apoi cu voce tare, Copilaşul. De exemplu, în seara asta tu ai avut Norocul să o întâlneşti pe Mama Picătură. Tot în seara asta ai avut Norocul şi binecuvântarea lui Dumnezeu, ca ea să mă descopere pe mine şi astfel să faci rost de Bobinuţa de mătase, de care aveai atâta nevoie. E limpede? se uită Viermişorul de mătase fix în ochii Puricelui.

Picătura completă observaţiile Copilaşului:

— Ai obţinut tot ce ai vrut fără un efort prea mare, îi zise ea Puricelui.

Dar acesta nu dădea semne că ar fi înţeles prea bine despre ce e vorba. Îşi juca rolul până la capăt. Ce-i spuneau cei doi oricum nu avea nicio legătură cu atleţii din Univers. De aceea, Viermişorul se văzu nevoit să reia ideea:

— Uită-te la mine şi ascultă-mă atent, zise ridicându-şi trei degete de la o mânuţă. Primul atlet este Unda electromagnetică; este foarte rapidă şi comunică cu noi prin acest Aparat.

Zicând acestea îşi îndoi primul deget în palmă.

— Aşa… Acum, numărul doi, zise luând al doilea deget şi îndoindu-l în palmă. Al doilea atlet este Viteza Luminii, rosti privind ţintă în ochii Puricelui, să vadă dacă îl înţelege. Dacă nu va avea loc niciun scurtcircuit sau dacă nu va întâlni niciun meteorit care să-i taie calea, atunci ea va fi cea care va câştiga cursa.

— Cum adică să-i taie calea meteoritul? se interesă Puricele.

— Pfuu! Dar greu mai eşti de cap! zise uimit Viermişorul. Se poate întâmpla ca acesta să alerge chiar în timpul competiţiei prin Univers să ajungă… la WC, să zicem. Şi astfel va tăia calea Vitezei Luminii…, îi explică Viermişorul.

„Meteoriţi căcăcioşi, gândi atunci Puricele. Dacă aş fi fost eu unul dintre concurenţi, aş fi pus toţi prietenii mei să ducă WC-urile hăt la mama dracului, să nu mai încurce atleţii cu urgenţele lor. Şi le-aş pune şi nişte paie amestecate cu spini în loc de hârtie igienică, ca să le fie învăţătură de minte…„

— E clar până aici? se auzi atunci vocea Copilaşului.

Surprins cu gândul departe, Puricele tresări şi se repezi să răspundă:

— Da! Da! Am înţeles.

— Bine, se învoi Viermişorul, pregătindu-se să îndoaie şi cel de-al treilea deget. Am ajuns la numărul trei! Ei bine, concurentul cu numărul trei este Viteza Gândului. Dacă are noroc şi nu-i iese în cale vreun alt gând, mult mai profund, care să-l poată abate din cale, înseamnă că Dumnezeu a voit ca ea să fie învingătorul competiţiei organizate în Universul misterios. Repet, însă, se grăbi Viermişorul să completeze: nu este posibil ca toţi cei trei concurenţi săcâştige aceeaşi cursă. Şansa va surâde doar unuia singur. Întotdeauna într-ocompetiţie există un singur învingător.

Viermişorul tăcu. Spera ca acum totul să fie clar celor doi interlocutori. Îşi lăsă calm mâinile pe lângă corp şi respiră adânc. În ce-l privea pe Purice, era încordat la maximum. Simţea cum toate informaţiile primite în seara aceea stăteau aliniate pe o aţă întinsă în creierul său micuţ, aşteptând cuminţi să-şi ocupe locurile în sertarele memoriei. E adevărat că se lămurise cam greu în multe privinţe, dar în cele din urmă înţelesese. Şi totuşi, mai era o întrebare care nu-i dădea pace:

— Copilaşule, ştiu că în seara asta ţi-a fost cam greu cu mine, te rog nu te supăra. Dar sunt tare curios să ştiu: cine era cel de-al patrulea sportiv?

Cel care cu mulţi ani în urmă a părăsit aceste competiţii? Mare îngâmfat trebuie să fi fost dacă zici că nu mai avea loc în gospodăria lui să depoziteze trofeele câştigate… Cu toate acestea, îmi dau seama că era cel mai bun sportiv, de aceea mor de curiozitate să aflu despre cine-i vorba. Probabil avea o educaţie aleasă, provenea dintr-o familie de burghezi. I-a lăsat şi pe alţii să se bucure de trofeele Universului…

Viermişorul de mătase făcu ochii mari şi răspunse mirat:

— De ce crezi că ar proveni dintr-o familie de burghezi? Cei din familiile sărace nu pot primi o educaţie aleasă?

„Uf, iar am dat-o în bară“, se gândi Puricele. Dar trase o privire spre Mama Picătură şi observă că aceasta zâmbea liniştită. De aceea prinse curaj:

O altă viziune asupra sărăciei

— Nu vreau să mă înţelegeţi greşit… Acum că v-am cunoscut, nu cred că îi înţelegeţi mai bine decât mine pe cei săraci. Nu sunt toţi de rea-credinţă, mulţi muncesc din greu să-şi ducă zilele de azi pe mâine, dar sunt destui şi dintre aceia care nu se dau în lături dacă pot să fure un lucru de valoare. Îl vor duce acasă unde îl vor ascunde aşa de bine, încât dacă va sosi vremea să trebuiască să-l înapoieze, nici mama naibii nu l-ar mai putea găsi. Tu ai zis că acel concurent a refuzat să mai participe la competiţii pentru a lăsa şi pe alţii să câştige. Crezi că ar face una ca asta cineva needucat? Sau un sărac? Numai la asta nu i-ar sta gândul atunci când maţele vor începe să-i cânte sub bagheta stomacului înfometat. Un sărac, preferă mai bine să moară, decât să renunţe la un lucru pe care şi l-a dorit o viaţă întreagă. Gândindu-se ca măcar sufletul său să se bucure de el, după moarte, dacă trupul nu a reuşit în timpul vieţii. De asta cred eu că sportivul despre care vorbim provenea dintr-o familie aleasă. Dacă era vorba de un sărac şi ar fi câştigat Flacăra de Aur a Universului, nu ar fi cedat-o nimănui, niciodată. Din contra: dacă lângă trofeul care i se cuvinea ar fi găsit din întâmplare chiar şi o banală cutie de chibrituri, ar fi luat-o şi pe aceea. S-ar fi gândit că e bine să fie acolo, că nu cere de mâncare. Va considera că-i va prinde bine să poată aprinde focul fără să cheltuie nimic, fie măcar şi o singură dată. Acestea sunt defectele sărăciei, care sunt respinse mereu de strălucirea diamantului, ca nu cumva să-i păteze acestuia onoarea şi valoarea lui nepreţuită.

Dacă ar fi fost sărac, concurentul acela n-ar fi putut să renunţe la trofee…, încheie Puricele, sigur pe sine.

Mama Picătură nu era însă de acord:

— Poate aşa sunteţi voi, puricii, îi zise aceasta nemulţumită. Nu pot să-ţi dau dreptate, ascultându-te cum vorbeşti despre săraci… Nu trebuie să confunzi sărăcia cu lăcomia. Desigur, e adevărat că pentru a putea ceda trebuie să fii deştept şi să ai un caracter puternic. Iar pentru asta ai nevoie de o educaţie sănătoasă şi de o deosebită şcoală a vieţii. Numai atunci ai puterea să accepţi cu seninătate unele pierderi ireparabile, chiar dacă simţi

că ceva s-a rupt din tine.

Viermişorul de mătase o privi cu admiraţie:

— Sunt de aceeaşi părere, zise el. Dar acum vă întreb pe voi: cine credeţi că era cel de-al patrulea sportiv? Cel care a renunţat la competiţii?

Cei doi ridicară din umeri. Nici măcar nu bănuiau. Viermişorul trase adânc aer în piept şi le zise triumfător:

— Este nimeni altul decât Dumnezeu!

Puricele şi Mama Picătură îşi plecară privirile. Au zâmbit imaginându-şi că Dumnezeu ar putea fi un sportiv de elită, chiar şi la vârsta lui infinită. Puricele îşi muşcă buza de jos: într-adevăr, cine altul în afară de Dumnezeu se jertfeşte de veacuri pentru ceilalţi? Cum de nu se gândise? Dacă Dumnezeu îl va pedepsi? Şi iarăşi îl năpădiră gândurile despre iad şi despre paradis…

Mama Picătură îl întrebă pe Viermişor:

— Copilaşule, voi aţi reuşit vreodată să luaţi legătura cu aceşti concurenţi? Cu Viteza luminii sau cu Viteza Gândului?

— Să ştii că ne-am gândit la asta, zise Viermişorul gânditor, scărpinându-se în barbă. Au fost multe încercări, însă până acum nu avem rezultate concrete. Nu putem spune că nu ne-a dat voie cineva sau că diplomaţii noştri nu sunt competenţi, zise arătând cu mâna spre cele două antene. Pur şi simplu nu am reuşit până acum.Toate încercările noastre de a intra în legătură cu ei s-au soldat cu un mare eşec.

— Încep să-mi imaginez că cei doi sportivi, Viteza Luminii şi Viteza Gândului sunt nişte încăpăţânaţi. Parcă îi şi văd având nişte coarne mai mari decât ale berbecilor de pe stâncile înalte printre care se preling râuri limpezi, cristaline şi perlate, care scânteiază tainic în lumina Soarelui, nu se abţinu Puricele să comenteze.

— Coarne nu au, zâmbi Viermişorul, dar sunt foarte iscusiţi să îi facă pe alţii să le poarte. Numai că nu prea vor ei să se complice cu noi. Sunt foarte mândri, deoarece sunt conştienţi de valoarea lor. Încă nu ne consideră demni de a ne lua în seamă. Nici măcar nu suntem menţionaţi pe vreo listă a Cărţii Universului, le suntem mult inferiori… Şi credeţi-mă: nici în viitorul apropiat nimeninu va pomeni de noi pe acolo, rosti convins Viermişorul.

Puricele nu se putu abţine:

— Dar pe ce se bazează comportamentul lor arogant? Suntem cu adevărat atât de înapoiaţi? Vom fi în stare vreodată să ne deşteptăm? Dar poate că între timp noi am ieşit din această criză, ne-am schimbat: cum află ei de succesele noastre? Las' că ştiu eu: probabil sunt vecini cu mama lui michiduţă, de asta sunt atât de mândri. Căci dacă s-ar afla în vecinătatea îngerilor, cu siguranţă s-ar fi comportat altfel…

Viermişorul de Mătase se amuză de nervişorii Puricelui:

— Tu uiţi un lucru, Purice, zise el. Cei doi concurenţi sunt de fapt mereu cu noi. De exemplu, lumina zilei ne însoţeşte din zori şi până în seară. Ziua este asociată mereu cu lumina, un timp destinat evoluţiei. La rândul lui, gândul selectează în permanenţă din creierul nostru doar ideile pozitive, constructive. Exact ca într-o poieniţă unde toate gunoaiele, toate rămăşiţele sunt măturate cu grijă, pentru ca aleile înguste să fie irigate de apele limpezi ale celor mai pure izvoare. Desigur, ne aşteptăm din clipă în clipă ca prietenii noştri evoluaţi din Univers să ne contacteze. E drept că până acum nu prea au avut cu cine să ia legătura, însă cu siguranţă lucrurile se vor schimba… Totul depinde de noi…

Puricele împinse discuţia mai departe:

— Dar părerea ta care este, Copilaşule? Suntem atât de inculţi, atât de proşti, încât să nu merităm atenţia lor?

— Nu, nu suntem proşti, răspunse Viermişorul. Pur şi simplu acesta este nivelul vieţii pe care îl traversăm acum. Însă nu trebuie să ne dezamăgim: există un timp pentru toate. Chiar dacă ar încerca acum să ia legătura cu noi, nu ar fi momentul potrivit. Nu i-am putea înţelege în multe privinţe, ei nu ar avea răbdare să ne îndrume, fiind mult prea avansaţi. Este

nevoie de timp şi de răbdare să putem ajunge să ne înţelegem.

Marea Taină a Viitorului

Copilaşul a tras adânc aer în piept, apoi a continuat:

— Există un manuscris-testament, păstrat cu grijă veacuri de-a rândul ca dovadă a străvechimii neamului viermilor de mătase. A fost transmis cu multă responsabilitate, din generaţie în generaţie, având grijă să nu cadă pe mâna vreunui duşman. Cu ajutorul lui a fost transmis un mesaj deosebit de important al meşterului viermilor de mătase care a inventat acest Aparat. Timp îndelungat, însă, acest mesaj nu a putut fi descifrat de nimeni. Numeroşi înţelepţi ai tuturor timpurilor s-au străduit de-a lungul întregii lor vieţi să studieze manuscrisul original. Dar nu au reuşit să dezlege marea taină a acelui mesaj.

Într-o bună zi, însă, într-o colibă micuţă, mângâiată de atingerea fină a fulgilor cernuţi de sita uriaşă a Cerului, un meşter renumit al neamului viermilor de mătase, studia asemenea multora dinaintea lui, manuscrisul îngălbenit de vreme. Ajunsese undeva pe la mijloc, iar aici i se înfăţişase o foaie albă, ce stârnise interesul atâtor generaţii de filosofi care nu reuşiseră să o descifreze până la el. Dar filosoful nostru nu s-a dat bătut. Nu a vrut să dea foile mai departe. Întorcea fila albă pe toate părţile… o contempla meditativ… Parcă o implora să-i dezvăluie tainele, care era convins că odată aflate, vor schimba cursul Vieţii, al Existenţei în general.

Viermele bătrân simţea acea filă albă ca pe o insulă în mijlocul Oceanului. O insulă pe care dacă naufragiai, nu ai fi supravieţuit mult timp. Văzută, însă, de departe, te atrăgea ca o Fata Morgana care te ispiteşte cu glas înşelător, de sirenă, să laşi totul şi să te refugiezi acolo…

— De ce? De ce strămoşii noştri ar fi lăsat această pagină albă în manuscrisul scris cu atâta grijă în rest? se întreba el. De ce chiar la mijlocul manuscrisului? se chinuia filosoful nostru cu fel de fel de întrebări.

Simţea cum gândurile sale cu privire la acest mister deveneau ca nişte lame totmai ascuţite, tot mai iuţi. Cursele lor interminabile prin labirinturile creierului său îl tăiau dureros, devenind tot mai intense.

— Poate cel care a scris o fi uitat, din greşeală, să completeze şi

această pagină? Sau pur şi simplu o fi fost obosit şi i-a scăpat din vedere?

Gândurile îi dădeau năvală. Însă bătrânul vierme, înţelept şi răbdător, nu le cădea pradă. Din contra, le lăsa să vină: primea fiecare gând, îl asculta şi îl analiza cu luare-aminte sperând că poate-poate i-ar fi dezvăluit ceva ce i-ar fi fost de ajutor…

La un moment dat, un gând îi şopti că poate cel care scrisese manuscrisul, fiind obosit, l-a lăsat deoparte şi s-a culcat. Iar când s-a trezit dimineaţa nu mai ştia cu ce anume să completeze şi a lăsat foaia liberă. I-o fi trecut prin minte că va putea reveni la ea când ar fi avut inspiraţie, însă nu a mai apucat…

Un alt gând, la fel de ascuţit, i-a scrijelit creieraşul spunându-i că celui care scrisese până la acea pagină îi venise timpul să moară de bătrâneţe, de boală sau rănit de vreun duşman. Un urmaş de-al său, la fel de iscusit o fi continuat să scrie, dar lăsase foaia goală în memoria celui care se stinsese din viaţă.

Bătrânul filosof se uită repede la foaia dinainte. Apoi întoarse pagina şi se uită la următoarea: scrisul era acelaşi. S-a înviorat. Însemna că nu acela era motivul. Era tot mai convins că pagina aceea ascundea un mesaj misterios pe care strămoşii au vrut să-l transmită generaţiilor următoare în acest fel. Doar că probabil nu toţi aveau meritul să-l descifreze. Trebuia să apară cineva cu totul special şi acceptat de Timpul nemuritor.

— Oare cui îi va fi dat să descopere această taină? se întreba bătrânul înţelept.

Sărmanul… Stătea ore în şir cu privirea pierdută, copleşit de gândurile sale ascuţite, cu manuscrisul în faţă. Era obosit: nu mâncase şi nu dormise

de o lună de zile, străduindu-se să dezlege misterul…

Într-o noapte de iarnă viscolea puternic. Ai fi zis că Mama Natură se zbătea din toate puterile încercând să se scuture de cine ştie ce piază rea i se cuibărise la sân.

Spre dimineaţă se mai liniştise şi începuse să ningă frumos, cu fulgi rari, mascaţi ce dansau lin în zborul lor alegându-şi cu eleganţă locul în care voiau să se aşeze. Împodobeau astfel plăpumioara pufoasă de nea care scânteia jucăuş în lumina Lunii într-un joc ameţitor de luminiţe. Natura parcă amorţise… Sau poate era doar obosită după încăierarea cu Vântul cel aprig al nopţilor de iarnă şi acum căzuse frântă într-un somn adânc.

În acea noapte, Filosoful privea tăcut flacăra unduindă a Lumânării care-i umplea încăperea cu jocuri diferite de lumini… Simţea cum îl cuprinde încet o stare de moleşeală şi curând bătrânul vierme adormi cu capul rezemat pe măsuţa de lemn din faţa lui.

Manuscrisul rămăsese luminat de flacăra Lumânării. Acesteia i se făcuse milă de bătrânul filosof. Se bucură când îl văzu că aţipise ştiind că se va odihni puţin. Privindu-l, îşi închipuia că probabil îl învăluiseră vise de tot felul care i-au închis pleoapele obosite. Ochii înroşiţi de veghe i se ascunseseră într-un întuneric odihnitor, voind să-şi recapete puterea de a o lua de la capăt în cercetările lor.

Lumânarea ar fi vrut să-l ajute. „Cum să fac? Ce să fac?“ se gândea aceasta, răsucindu-se pe toate părţile. Îşi îndreptă flăcăruia jucăuşă spre foaia albă plină de mistere nebănuite.

— Ce anume oare l-a făcut pe acest bătrânel cu sufletul curat să sufere atât demult în această ultimă lună? Să nu mănânce şi să nu doarmă? îşi zise Lumânarea, privindu-l cu milă.

Cine ştie cât timp trecuse… Lumânarea cerceta curioasă cu privirea fiecare colţişor al foii albe, luând-o de la capăt, iar şi iar. Se uita atent pe fiecare milimetru de pagină şi murmura încetişor mulţime de rugăciuni. Le auzise ea în biserică rostite cu evlavie în faţa sfintelor icoane de cei care se rugau fierbinte la Dumnezeu.

În zadar, însă: niciun rezultat. Foaia manuscrisului nicidecum nu răspundea provocărilor sale. Obosise şi ea, sărmana.

— Ei, zise Lumânarea la un moment dat oftând din greu şi uitându-se chiorâş la foaia cu pricina. Cum îţi baţi tu joc de noi… Ce te-ai face oare dacă şi eu m-aş răzbuna şi ţi-aş da foc la picioruşe? Ai sări în sus de durere! Sunt sigură că mi-ai spune repejor tot ce e cu viaţa ta şi ce secrete porţi, numai să te las în pace… Dar nu pot face asta. Ai o valoare atât de

mare! Porţi cu tine o întreagă istorie care a colindat atâtea veacuri înlănţuite… Nu, n-aş putea să iau asupră-mi un astfel de păcat…

Oftă din nou sleită de puteri după atâta muncă zadarnică. Îşi aşeză mâinile sub bărbie şi privea astfel de sus, cu tristeţe, pagina albă… Era supărată pe dânsa:

— De ce nu vrei să mi te destăinui? De ce nu vrei să-mi împărtăşeşti tainele pe care le porţi ca să-l bucuri pe bătrânul vierme? murmură ea încetişor.

Timpul trecea… Lumânarea arsese mai mult de jumătate. Flacăra ei jucăuşă ajunsese acum foarte aproape de foaia cea încăpăţânată. O încălzea cu căldura flăcării sale. Deodată, Lumânarea făcu ochii mari: observă cum din cauza căldurii, foaia ce fusese atât de curată începea încet-încet să devină străvezie. Când se uită mai bine, Lumânării îi scăpă un ţipăt de uimire: la marginea foii se zărea un text scris cu litere aurii care străluceau în lumină! Nu-i venea să creadă! Era o minune! Rămăsese cu ochii holbaţi şi cu gura căscată. A clipit de câteva ori încercând să se convingă că nu visează: Nu! Totul era cât se poate de real! A vrut să i se adreseze foii, să-i mulţumească că i-a ascultat rugăciunile… Se răzgândi repede, însă: dacă o va speria? Dacă va dispărea din nou?

— Ce să fac acum? se foia neliniştită Lumânarea, împrăştiindu-şi lumina prin odaie. Eu nu ştiu să citesc! Cum să descifrez mesajul? Trebuie neapărat să-l trezesc pe bătrân, se gândi ea.

Îi dădu prin minte că dacă i-ar fi dat foii şi mai multă căldură, s-ar fi deschis cu totul aşa cum se deschid de obicei sufletele în faţa celor care le dăruiesc căldură şi dragoste curată. Zis şi făcut: fără să stea mult pe gânduri, Lumânarea îşi micşoră flacăra şi privi la picioarele sale să vadă reacţia Foii. Într-adevăr: textul dispăruse! Foaia redevenise albă cum fusese dintru început.

— Asta era! înţelese Lumânarea. Zâmbi şi imediat îşi reglă flacăra să ardă într-o limbă înaltă de foc, emanând mai multă căldură. Foaia deveni din nou străvezie, iar textul auriu i se înfăţişă iarăşi. Lumânarea nu mai putea de bucurie! Descoperise secretul Foii misterioase!

Privi la bătrânul vierme; acesta dormea adânc sprijinindu-şi faţa amorţită de masa din lemn.

— Trebuie neapărat să-l trezesc! îşi zise. A venit timpul să afle misterul acestei pagini, să-i fie răsplătite efortul şi răbdarea de care a dat dovadă! Iar eu, mai gândi Lumânarea, voi putea rămâne în viaţă. Dacă nu-l voi trezi pe bătrân voi arde până la capăt… Nu, nu vreau să mi se termine

viaţa chiar în această noapte plină de mister, fără să împărtăşesc emoţiile de bucurie ale bătrânului!

Mâna dreaptă a viermelui de mătase era întinsă pe masă, chiar în vecinătatea picioarelor Lumânării. Aceasta îşi desfăcu mânuţele şi dădu drumul câtorva picături de ceară fierbinte pe mâna bătrânului. Moşul tresări în somn de durere. Se trezi brusc. Îşi privi speriat mâna vătămată. Văzu picăturile de ceară lipite una de alta: sub privirea lui, acestea îşi schimbau încet culoarea, devenind uşor spălăcite. Îşi pierdeau încet căldura, deveneau amabile, recunoscându-şi parcă noul stăpân. Bătrânul vierme a înţeles pe dată ce i se întâmplase.

— Oare cât oi fi dormit? se întrebă el, uşor panicat.

Îşi îndreptă privirea spre Lumânare. O descoperi arsă mai mult de jumătate.

— Se vede treaba că destul de mult, îşi dădu singur răspunsul, când o zări că era pe terminate.

Privirea îi căzu apoi pe foaia de hârtie. Îşi aminti imediat frământările care îl copleşiseră înainte de a adormi.

— Ce minune o mai fi şi asta? îi scăpă un strigăt de uimire bătrânului.

În ochi îi licărea strălucirea textului scris cu litere aurii pe pagina albă a manuscrisului. Bătrânul se emoţionă. Rămase blocat. Nu-i venea să-şi creadă ochilor. Duse repede mâinile la ochişori şi-i frecă cu putere: credea că visează. Atunci, picăturile de ceară care se învârtoşaseră căzură de pe mâna lui din cauza mişcării. Deci totul era real! Textul era acolo! Răsuflă uşurat, înviorându-se. Privea nedumerit cu teama de a nu face ceva care să distrugă acea minune.

— Ce s-a întâmplat cât am dormit? Cine a făcut această magie? dădeau gândurile năvală în mintea bătrânului.

Începu să-şi rotească privirea curios. Ochii îi căzură din nou pe Lumânare:

— Tu erai! se gândi el atunci. Flacăra ta a făcut asta…

Lumânarea îşi înălţă Flacăra cu mândrie, subţiindu-se. Bătrânul vierme ridică manuscrisul cu grijă şi-l apropie de Lumânare. În acea clipă foaia deveni străvezie în întregime, iar textul se evidenţie clar: parcă îl îmbia să-l citească mai repede. Îndepărtă foaia de flacără: scrisul dispăru pe dată. Acum era convins de ajutorul Lumânării. Bătrânul vierme sări în sus de bucurie!

— Doamne, cât de deştepţi au fost strămoşii noştri! zise admirativ.

Ca un copil fericit, apropie din nou foaia atât de veche de căldura

flăcării Lumânării. O privea cum îşi deschide tainele de bunăvoie: era ca o floare îndrăgostită ce-şi deschide petalele înrourate, simţind mângâierea Razelor Soarelui. Îşi va lăsa apoi cuminte seminţele încolţite să cadă în brazda pământului puhav, conştiente de menirea lor de a duce viaţa mai departe.

Bătrânul filosof se linişti şi se pregăti să citească mesajul care se vede că lui îi fusese hărăzit să-l descopere.

Creatura din viitor

— Şi ce scria acolo? simţi Puricele că-şi iese din minţi de curiozitate.

— În foaia plină de magie era scris că Dumnezeu se pregăteşte să trimită printre noi o nouă Creatură, răspunse Viermişorul. Aceasta va avea misiunea să protejeze Viaţa pe Pământ, s-o facă mai bună, mai uşoară după voinţa Bunului Dumnezeu.

— Ce fel de Creatură? sări din nou Puricele.

— În manuscris se spunea despre această Creatură că va avea un creier perfect! Că va fi unică! Va fi înzestrată cu o inteligenţă uimitoare. Îşi va folosi cunoştinţele pentru invenţii nebănuite; va putea scoate minereurile din corpul Pământului şi câte şi mai câte!

Aceste fiinţe minunate care vor locui Pământul la un moment dat vor umple nopţile întunecate de lumină. Un alt fel de lumină decât cea a Lunii sau a stelelor… Vor construi o pânză metalică asemănătoare cu a păianjenilor care îşi fac căsuţele sub icoanele sfinte. Numai că această pânză va fi uriaşă, va îmbrăca întregul Pământ şi îl va lumina. Astfel, spiritele rele nu vor mai avea nicio putere asupra nimănui. Cred că tare se va mai supăra Scaraoţchi când va vedea că spiritele lui întunecate i se vor întoarce cu coada între picioare, fără niciun rezultat, în împărăţia întunericului.

O altă cucerire a noii Creaturi va fi oţelul. Puterea lui este imensă, puţini sunt cei care cutează să-şi măsoare forţele cu el. Este recunoscut ca rege al minereurilor ce se ascund prin măruntaiele Pământului, purtând cu mândrie Coroana din fier, semn al măreţiei sale.

Creatura trimisă de Dumnezeu va fi singura care se va încumeta să-l folosească. Va reuşi să facă din oţel trei mari minuni, cu inimi de fier, ce vor fi străbătute permanent de foc, care le va da energia necesară.

— Despre ce minuni vorbeşti? îl întrerupse din nou Puricele.

— Cea dintâi minune se referă la o specie nemaiîntâlnită de peşti uriaşi, cu solzii de fier, zise Viermişorul. Aceştia vor străbate întinsul nesfârşit al apelor, încercând să le afle marginile care se lovesc de ţărm, precum şi adâncimea lor nelimitată.

A doua minune vor fi şerpii uriaşi, tot din fier. Cu o viteză ameţitoare, aceştia vor cutreiera Pământul, în lung şi-n lat. Cu ajutorul lor fiecare dintre noi va putea ajunge în orice colţ al Pământului.

Auzind de şerpi, Puricele se înfioră. Ştia multe lucruri despre aceste reptile periculoase. Nimeni din neamul lui nu riscase vreodată să le guste sângele. Auzise mai ales de şerpii care o slujesc cu devotament pe fioroasa Doamnă cucoasa: umblă nestingheriţi prin Împărăţia morţii şi colectează craniile corpurilor abandonate de către sufletele care le locuiseră odinioară. Cu aceste cranii ei merg la mama dracului, singura care ştie să le citească trecutul, descoperind toate secretele corpurilor în care au locuit. După ce toate tainele sunt scoase la iveală, blestemata creatură prepară din craniile golite o supă cu care îşi hrăneşte slujitorii înainte să-i trimită în misiunile necurate de la miezul nopţii.

Speriat de înseşi gândurile sale, Puricele îl întrerupse pe Viermişor:

— Abia acum încep să înţeleg valoarea mesajului transmis de către meşterul vostru…, îngână el, bâlbâindu-se.

— Nu-nţeleg ce vrei să spui, îi răspunse Copilaşul, văzându-l atât de speriat.

— Imaginează-ţi această Creatură, pe care zici că o va trimite Dumnezeu. Vorbeşti despre ea cu atâta entuziasm, de parcă ar fi vreun frate de-al tău! Ei bine, ştii ce cred eu? Că atunci când va veni, această Creatură perfectă în toate, va fi luată în primire de Michiduţă. Aşa se întâmplă de fiecare dată la apariţia unei noi Creaturi pe pământ. Ştiind ce puteri are necuratul, puteri date lui tot de Dumnezeu, de unde ştii că nu o va corupe şi pe ea, transformând-o în sluga lui credincioasă? Multe fiinţe de pe pământ au fost amăgite, au căzut în mreaja necuratului şi au ajuns să-l slujească cu loialitate, deşi cândva fuseseră în slujba lui Dumnezeu… Ce

se va întâmpla atunci cu noi? Va fi vai de capul nostru, vă spun eu! Cum ne vom lupta noi cu şerpii aceia cu inimi de fier? Ei habar nu au de sentimente.

Doamne, doar mă gândesc şi mă trec fiori, darmite să-i mai văd în realitate… Părerea mea este că Dumnezeu ar face mai bine să păstreze acele Creaturi în Împărăţia Lui. Să le transforme în slujitorii săi credincioşi şi să folosească în slujba Binelui capacităţile lor nelimitate. În ce ne priveşte pe noi, cei care ne ducem viaţa pe acest Pământ, cred că ne este bine şi fără ele…

Viermişorul îl asculta cu atenţie pe Purice. Undeva în sufletul său simţea că acele cuvinte conţin un sâmbure de adevăr.

— Măi, Purice, tu ai auzit vreodată ca necuraţii cei încăpăţânaţi să-i poată corupe pe îngeri sau pe Sfinţii aflaţi în preajma lui Dumnezeu? zâmbi Copilaşul.

Puricele îşi plecă privirea gânditor şi apoi dădu lin din cap că nu.

— Vezi? zise Viermişorul triumfător. Nici pe această Creatură nu o va putea corupe. Vine din Împărăţia Domnului, este creată de însăşi mâna Lui. Ca să nu mai vorbim de educaţia primită acolo!

Puricele oftă neîncrezător. Nu se putea linişti nicidecum după cele auzite.

— Dacă această creatură atât de deşteaptă, cu un creier perfect, va scoate toate minereurile din corpul Pământului, ce se va întâmpla cu planeta aceasta? întrebă Puricele copleşit de tot felul de frământări. De exemplu, iată la ce mă gândesc: dacă mie mi-ar scoate cineva toate straturile de grăsime din corp precis m-aş îmbolnăvi. Aş putea chiar să mor, căci organele mi-ar rămâne neprotejate. Fără nicio rezervă de hrană. Frigul ar avea atunci cel mai mult decâştigat. Când voi ajunge pe mâna lui, mă va lua fericit de urechiuşe şi mă va duce în muzeul lui de mumii unde mă va aşeza alături de cele aflate deja acolo.

Copilaşul zâmbi. Răspunse calm, încercând să-l liniştească pe Purice:

— Te rog să nu-ţi faci griji. Nu uita că această Creatură vine pe pământ cu o misiune foarte importantă pentru noi. În tot ce va face va exista controlul lui Dumnezeu care în niciun caz nu ar da voie cuiva să distrugă una din planetele lui preferate. Creatorul nu va trimite niciodată pe cineva care să ne facă rău. Dacă ar vrea să ne distrugă, i-ar fi mult mai uşor să trimită un meteorit care să se izbească de capul Pământului, ameţindu-l cu totul. Iar Viaţa ar dispărea, ca şi cum nici n-ar mai fi fost niciodată…

Puricele se mai linişti puţin, aşa încât Copilaşul îşi continuă povestirea:

— Vorbeam de trei minuni care vor cuceri Pământul: peştii din fier, apoi şerpii care te-au înfiorat pe tine, Purice, iar a treia minune vor fi păsările uriaşe, de asemenea cu aripi de fier. Ele vor colinda Universul acesta infinit, încercând să-i descopere misterele nebănuite şi marginile de nimeni ştiute. Abia atunci fiinţele evoluate din Univers vor dori să ne cunoască. Creatura aceasta va lua legătura şi cu cei doi mari sportivi din Univers: Viteza Luminii şi Viteza Gândului. Îi va determina să lucreze împreună, să cutreiere cu ajutorul lor galaxiile îndepărtate. Mândri cum îi ştim, probabil atleţii din Univers nici nu bănuiesc ce-i aşteaptă. Sau cine ştie: vor fi având informaţii despre Creatura care va fi trimisă pe Pământ de Dumnezeu şi o aşteaptă, sperând să devină prieteni. Vor să-i facă pe plac Creatorului, ştiind că acesta îi va răsplăti pe măsura faptelor.

Răbdarea Puricelui ajunsese la limită. Era cât pe ce să sară în sus căci simţea cum curiozitatea îl încolţeşte de spinare. Întrebări de tot felul îi dădeau ghes,dar nu mai îndrăznea să-l întrerupă pe Viermişor. Acesta povestea cu un entuziasm de nedescris: chiar şi ochii, destul de obosiţi de altfel, gesticulau vioi pe sub pleoapele străvezii, care sclipeau în lumina Lunii, fiind umezite de lacrimile care îi oglindeau globul ocular. Copilaşul se opri pentru câteva clipe doar pentru a-şi umple plămânii cu aerul proaspăt de după miezul nopţii. Profitând de acest moment, Puricele îl întrebă repede, cu o negrăită curiozitate:

— Iarăşi m-ai adus la margine de prăpastie, dădu el din cap în timp ce se legăna de pe un picior pe altul… Pur şi simplu nu mai pot: blestemata de curiozitate mi s-a cocoţat în spate şi mă frige rău de tot! Mă aduce într-o stare de-mi vine să mă dau cu capul de tulpina Tufarului, de prost ce sunt…

Viermişorul de Mătase şi Mama Picătură îl priviră îngrijoraţi. Puricele avea un comportament ciudat.

— Vorbeşti aiurea, îi răspunseră ei într-un glas. Ce-i cu tine?

— Vreau doar să ştiu ce e cu această creatură, se adresă el Viermişorului. Altfel nu mă voi putea linişti.

Cei doi zâmbiră auzind frământările copilăreşti ale Puricelui.

— Ce anume vrei să ştii? veni Copilaşul în întâmpinarea curiozităţii sale.

— O creatură unică, cu creier perfect… Nu-mi iese din minte… Când? Când anume va veni această creatură pe Pământ? întrebă răspicat Puricele, privindu-l pe Viermişor printre gene şi încercând să surprindă orice reacţie a acestuia. De ce nu a fost scris în manuscris?

Văzând că nu primeşte niciun răspuns, continuă:

— Unde va locui? Unde-şi va duce traiul de zi cu zi? Numai să nu-mi spui că se va întâmpla ca de obicei când e vorba de o fiinţă mai specială: va poposi în vreun regat anume, urmând să fie însoţită de regi şi alţi demnitari. Că atunci, zise el dând din mână a lehamite, nu vom mai ajunge să beneficiem cu toţii de acest Bine trimis de Dumnezeu pe Pământ. Iarăşi se vor bucura de el numai cei bogaţi….

Mama Picătură înclina să-i dea dreptate Puricelui. Viermişorul trase adânc aer în piept şi, ridicând umerii, zise cu voce stinsă:

— Sincer să-ţi spun, nu ştiu… Şi nu cred că este cineva în măsură să-ţi răspundă la această întrebare în afară de Dumnezeu, zise el, înălţând degetul spre cerul înstelat. Poate chiar în acest moment, la această oră târzie, el mai lucrează asupra acestei Creaturi… Poate că îi dă lecţii cum să nu fie coruptă de nimeni, spunându-i cum anume să se comporte cu fiecare dintre noi când va ajunge pe pământ. Sau poate îi descrie misiunea care îi revine…

Puricele nu era mulţumit de răspuns. Cu o naivitate copilărească, fără să-şi mai controleze cuvintele, îl întrebă din nou:

— Dar Meşterul-Vierme-de-mătase, cel care a scris acest mesaj misterios în manuscrisul vostru, de unde putea să ştie ce are Dumnezeu în plan? Cu atâta timp înainte? Doar nimeni nu poate descoperi gândurile tainice ale Domnului… Trecutul nu se mai întoarce, viitorul nu poate fi cunoscut: prezentul este singurul dar pe care îl primim de la Dumnezeu, cu fiecare pas pe care îl facem. Nu-mi imaginez cum ar fi altfel: probabil un haos de neimaginat, pe care Întunecatul l-ar vântura cu furca lui de fier ca pe un caier de lână, ameţindu-ne cu totul. Îmi vine să cred că Meşterul despre care ne-ai vorbit era beat în seara aceea. Şi nu pentru că ar fi fost voia lui: poate cineva răuvoitor, care-i ştia îndeletnicirile, s-a folosit de puterea spiritelor rele şi i-a schimbat apa curată pe care o ţinea pe colţul mesei, cu vreo ţuică străvezie, tare de nu-i mai ştia nimeni gradele…

Iar când s-o fi trezit din somn şi a băut însetat fără să ştie ce este în pahar, nu şi-a mai dat seama ce scrie… Creierul său, şi aşa măcinat de gânduri, zile şi nopţi în şir, i-a fost spălat de licoarea blestemată. Poate din cauza asta a şi rămas pagina aceea nescrisă, prizonieră între celelalte foi completate cu grijă cu cerneală neagră la lumina Lumânării. Fumul flăcării pâlpâinde a făcut ca scrierile să reziste veacuri de-a rândul asemenea cărnii pusă iarna la afumat… Poate textul acela auriu a fost doar o nălucire a strămoşului tău… Un vis care v-a dus pe toţi în eroare… Şi acum cădem şi

noi în capcana aceasta… Nu trebuie să-ţi fie ruşine dacă i s-a întâmplat aşa ceva, zise Puricele. Sunt destule fiinţe cinstite, dăruite cu talent de la Dumnezeu, care, sărmanele, pot s-o ia razna din cauza băuturii. Mult se bucură Întunecatul de cei care au căzut în capcana lui, dar pe cei cu voinţă puternică, Dumnezeu îi ajută să se ridice. Recunoscători pentru noua şansă, simţind că au renăscut, îşi reiau viaţa de la capăt cu o nouă viziune pe care vor dori să o transmită şi generaţiilor care vin. Mintea lor tulbure încă, abia întoarsă din împărăţia întunericului, va realiza o descriere ciudată, scrisă parcă de Michiduţă cu propria-i codiţă pe o perdea întunecată de ceaţă. De aceea, viziunea scriitorului va rămâne poate veacuri de-a rândul, neînţeleasă de nimeni. Cu toate acestea, ea se va înrădăcina în subconştientul celor care o vor citi, va lupta cu Timpul Nemuritor şi în cele din urmă va ieşi învingătoare.

Copilaşului nu-i plăcu ipoteza critică a Puricelui care îşi permise să vorbească astfel despre strămoşul său renumit. Însă i se adresă politicos, nevoind să-şi exprime făţiş nemulţumirea:

— Nu uita că vestitul maestru al viermilor de mătase a fost un geniu. El a inventat acest Aparat care a schimbat cursul vieţii pe pământ. Tot el a captat primele sunete, primele informaţii din Univers. De aceea, nu e exclus să fi auzit vreodată, chiar şi din întâmplare, o discuţie între Creatorul acestei lumi şi îngerii Lui. Cine ştie de unde şi cum o fi auzit el acest mesaj misterios, dacă a ajuns să-l scrie pe această foaie magică. Însă nici sub inspiraţia necuratului, cum spui tu, Doamne fereşte, nu l-a scris! Te asigur că te înşeli! adăugă Viermişorul, cu oarecare reproş în glas.

Nu ştiu ce ai înţeles tu din tot ce am discutat noi în această seară, reluă Copilaşul după câteva clipe. Dar te asigur, Purice, că la manuscrisul nostru, nu ar fi avut acces orice beţiv. Având o valoare nepreţuită a fost păzit dintotdeauna în cea mai mare siguranţă. Manuscrisul acesta este un fel de testament care poartă pe greabănul său întreaga istorie a neamului nostru. Fără el nu am mai exista nici noi. Exact cum spun bătrânii noştri: chiar dacă într-un corp este o inimă care bate, el nu ar exista dacă nu ar avea o istorie…

Puricele îşi regreta acum cuvintele. Simţea că l-a mâhnit pe Copilaş. Însă nu a îndrăznit să-l mai întrerupă cu scuzele sale. Îşi lăsă vorbele nesocotite să se topească în bezna nopţii. Ruşinat, îşi plecă însă privirea. Viermişorul îi înţelese remuşcările. Zise mai departe:

— Strămoşii viermi de mătase aveau un proverb, măi, Purice de baltă: fumul nu ar exista, de nu s-ar naşte mai întâi scânteia. E valabil şi în cazul mesajului ascuns în paginile manuscrisului. Câte veacuri a străbătut el, neştiut de nimeni, până s-a învoit să fie descoperit de bătrânul filosof?

Mama Picătură îl admiră pe Viermişor văzându-l cum îşi apără onoarea strămoşilor. Şi picăturilor de sânge le era cunoscut acest proverb.

Puricele prinse să se agite. Era cu gândul doar la creatura de care îi vorbiseViermişorul. Începu să creioneze în minte tot felul de strategii prin care să se împrietenească cu ea.

Îşi imagina cum se vor plimba împreună prin Univers. Cum îşi va ruga noul prieten să-i facă cunoştinţă şi lui cu cei doi sportivi încăpăţânaţi, atât de vestiţi: Viteza Luminii şi Viteza Gândului. Iar când ar fi rămas singur cu dânşii, ce-ar mai fi vrut să-i călărească măcar puţin, să le simtă viteza ameţitoare! După ce s-ar fi distrat pe cinste, oricum le-ar fi reproşat că nu-s buni de nimic, să simtă şi ei cum e să fii ignorat. Tare ar mai fi vrut să le dea o lecţie. Să-i croiască din când în când cu un bici, desigur, cu blândeţe, că n-are el un suflet atât de rău precum pare…

Picătura se apropie de Purice şi îi şopti:

— Nu ştiu la ce te gândeşti, dar sfatul meu este să ţii minte tot ce ne-a spus Viermişorul în această noapte. Sunt sigură că ne va prinde bine cândva…

Copilaşul tăcu. Privea cerul înstelat printre rămurelele Tufarului date la o parte mai devreme de Mama Picătură. Curând avea să-şi ia rămas bun de la noii săi prieteni. Oftă uşor şi îşi îndreptă privirea spre Aparatul de lângă el:

— Este creat din mătasea cea mai fină care poate să existe pe pământ,

zise despre dânsul. De asta poate să capteze Undele electromagnetice din Univers.

— Cum arată Undele electromagnetice? întrebă cu aceeaşi curiozitate Puricele.

— Imaginează-ţi cele mai frumoase fete din visele tale, îi răspunse Viermişorul. Sunt delicate, au codiţe lungi pe care orbitele vecine le împletesc frumos când trec pe lângă ele.

Undele colindă visătoare prin Univers. Antenele Aparatului au nişte mustăţi fine, asemenea pufului păsării măiastre. Sunt îmbrăcate în permanenţă cu polen, cules cu grijă din petalele florilor îndrăgostite. Printr-un ritual magic, cum numai Universul misterios poate tăinui, Undele sunt atrase ca un magnet de mustăţile Antenelor. Întâlnirea este una specială, plină de dragoste. În sufletele lor se nasc sentimente puternice, care dintru început se cercetează unele pe altele, apoi se joacă de-a v-aţi ascunselea prin fiecare fibră, iniţiind dansul cunoaşterii. Apropierea le face inimile să vibreze, fiind gata în orice moment să se contopească într-un sărut adevărat. Şi atunci, însetate de dorinţa de a dărui, Undele rămân să slujească o viaţă întreagă, cu devotament, Antenelor care le-au primit în ospeţie, cu dragoste şi căldură. Însoţite de sentimentele firave care abia se nasc între ele, pline de speranţa că într-o zi Dumnezeu le va uni destinele, Undele sunt pregătite să păşească pragul Cerului, să le prezinte sentimentelor fragile, Universul nesfârşit al dragostei împărtăşite din care şi ele fac parte.

Inima le deschide calea, iar ele dau năvală, transpirate, în grădinile pline cu fructe date în pârg, rumene şi zemoase, aşteptând să fie gustate cu nesaţ. Sentimentele încep aici un dans ritualic, în ritmul bătăilor inimii.

Ajung astfel la maturitate. Este momentul în care Antenele rezonează cu Universul şi captează toate mişcările, toate sunetele, chiar şi vocea lui Dumnezeu.

Voi aţi vrea să auziţi ce se spune despre neamurile voastre la ştirile de astăzi? se întoarse Viermişorul spre prietenii săi, după câteva clipe de tăcere.

Puricele şi Mama Picătură simţiră că nu mai au aer: „Oare chiar era posibil aşa ceva?" se întrebau, muţi de uimire.

— De ce nu? zise în cele din urmă Mama Picătură. Nu avem în fiecare zi o astfel de ocazie, adăugă cu nerăbdare. Nu-i aşa, Purice? Doar nu ne este ruşine cu ai noştri…

Puricele fu de acord, deşi cu o oarecare strângere de inimă. Îi era puţin teamă: cine ştie ce bârfe mai circulau prin lume despre neamul lui puricesc!

Copilaşul îşi frecă mâinile mulţumit, îşi mişcă degetele de parcă s-ar fi aflatîn faţa unui pian bătrân, cu sufletul îngheţat, dar care păstra în seiful său partituri muzicale nebănuit de frumoase. Acordă atent volumul sunetului pentru a evita zgomotul asurzitor care-i speriase pe cei doi mai devreme, apoi roti încetişor nişte butoane care se aflau undeva în spate. Melodia lină, fredonată până atunci, dispăru, fiind înlocuită cu vocea unui porumbel. O voce plăcută şi convingătoare care anunţa ştirea zilei:

„Nenorocirile prin care am trecut recent cu toţii au lăsat peste tot răni adânci. Pământul şi consoarta sa, Oceana, sunt acoperiţi cu picături de sânge ale victimelor. Însă nu avem timp să stăm să ne lingem rănile: vă rugăm să ieşiţi mâine în zori, înainte ca Soarele să ajungă în înaltul cerului, să facem curăţenie prin gospodării.

Să adunăm toate picăturile de sânge care se mai află în viaţă şi să le adăpostim cu grijă în locuri umbroase. Vor veni rudele lor de pe tărâmuri îndepărtate şi le vor căuta să le ducă acasă. Le vor spăla rănile şi le vor îmbălsăma cu dragoste sufletele înnegurate.

Să adunăm şi picăturile de sânge pe care le vom găsi fără suflare. Să le înmormântăm la un loc, să fie împreună şi după moarte. Le vom lumina calea spre lumea de dincolo, împodobindu-le mormântul cu lumânări aprinse, iar pe piatra de căpătâi vom grava cu litere de sânge că ele sunt eroii păcii. Să le păstrăm veşnică amintirea. Vom sădi în inimile noastre pentru totdeauna, sfânt respect pentru cei care au murit pentru liniştea noastră, pentru a trăi în pace şi înţelegere pe acest pământ".

Ascultau tăcuţi. Viermişorul se uită pe sub sprâncene la Mama

Picătură. Era îngrijorat pentru ea. Lacrimi şiroaie îi brăzdau acesteia obrajii. Toţi îşi plecară privirile, fără să poată rosti niciun cuvânt. Copilaşul roti butonul Aparatului. Pe un alt post se difuzau ştiri despre neamul puricilor. De data aceasta, o voce stridentă de Pichere, ascuţită şi enervantă, îi făcu să tresară.

„Războiul a trezit spiritul puricilor dintr-o îndelungată stare de amorţeală. Pentru prima oară în istoria existenţei lor aceştia şi-au asumat o responsabilitate majoră“.

Viermişorul trase de data aceasta cu coada ochiului spre Purice: acesta luase poziţia de drepţi, ca în armată, cu pieptul umflat înainte. În mâna stângă ţinea demn Bobina de mătase. Mâna dreaptă o ţinea la spate. Bărbia îi era ridicată. Era serios şi emoţionat. Semăna cu un general care se întorcea victorios dintr-o mare bătălie. Copilaşul zâmbi văzându-l.

Ştirea anunţa că neamul puricesc se oferă voluntar să acorde ajutor tuturor celor care au nevoie, fără să urmărească vreun profit:

„Urmărim cu atenţie aceste evenimente, se auzi din nou vocea Picherei. Sperăm că puricii nu urmăresc anumite interese, cum ar fi acela de a cuceri noi teritorii. Ştim că sunt în stare de orice mai ales atunci când sunt flămânzi. De aceea trebuie să fim cu luare-aminte“.

Puricele se-ntunecă la faţă. Se încruntă de parcă băuse toată noaptea oţet dintr-o sticlă murdară. Văzându-i mimica, Mama Picătură şi Viermişorul izbucniră în râs. Puricele tresări, fiind cât pe ce să scape din

mână din nou Bobinuţa de mătase. O prinse repede:

— Ce v-a apucat? îi întrebă pe cei doi.

— Dacă ai şti cât eşti de caraghios când te strâmbi astfel, se scuză Mama Picătură.

— Tu cum ai reacţiona în locul meu dacă ai auzi astfel de cuvinte la adresa picăturilor de sânge? o întrebă Puricele îmbufnat. Ştii cumva unde locuieşte această „frumuseţe“ de voce? se întoarse el apoi spre Viermişor. Tare mi-ar plăcea să-i leg vârful limbii acestui papagal, zise privind spre Bobinuţa de mătase. Să ia aminte cum vorbeşte despre noi! Ie-te-te! Şi se şi strâmbă, vorbeşte cu accent! zise el ironic, scărpinându-se în ceafă.

Îl întristase ce auzise spunându-se despre purici, însă nu voia să se dea în vileag.

— Eh…, surâse la rândul său Copilaşul, care înţelegea foarte bine unde bate Puricele. Dar se hotărî să-i facă jocul:

— Să ştii că nu ţi-am dat Aţa de Mătase pentru a lega limbile străine care ţi se pare ţie că vorbesc cu accent… Şi apoi, acesta nu e un Papagal: este o mândră Pichere, o crainică vestită…

— Şi mai bine, atunci, zise Puricele. Îmi va fi încă şi mai uşor!

Izbucniră în hohote de râs. Se simţeau foarte bine împreună. În clipa aceea, însă, din Tufarul vecin se auziră strigăte de dojană:

— Las', că le voi spune eu mâine părinţilor ce faci tu în timpul nopţii! Cum munceşti tu! Cum îţi pui viaţa în pericol cu trecători necunoscuţi, căscatule ce eşti! Poţi să aduci necazuri întregii familii, neisprăvitule!

Viermişorul închise iute Aparatul. Îşi lipi degetul de buze:

— Sssst! se adresă prietenilor săi.

Cei doi tăcură. Nu ştiau dincotro se auziră cuvintele de ocară. Nu vedeau pe nimeni. Aşteptau o explicaţie de la Copilaş. Vizibil deranjat, acesta le zise:

— Nu atrageţi atenţia. E o rudă de-a noastră. Munceşte alături, sub tufarul vecin. Mă miră, însă, atitudinea lui: niciodată nu mi-a făcut observaţii până acum. Ba chiar ştiam că are probleme cu auzul. Se plângea tuturor că a îmbătrânit, că nu mai aude bine… Dar cum bag eu de seamă, aude şi încă foarte bine! Altfel nu l-ar fi deranjat gălăgia noastră. Ce e drept, nici eu nu am avut până acum oaspeţi neaşteptaţi, cum sunteţi voi. Probabil din cauza singurătăţii sale a avut o asemenea reacţie. A auzit că eu mă simt bine cu voi, aici, şi cucoana gelozie repede s-o fi cuibărit pe acolo şi l-a prins de urechiuşele lui fragile, rămânând să se dea huţa pe ele…!

Începură din nou să chicotească. Deodată, însă, tot dinspre tufarul vecin se auzi o tuse puternică, parcă cineva se înecase. Ciuliră urechile: Puricele, naiv din fire, nu-şi putu ţine gura:

— Dumnezeu nu bate cu băţul, îi zise el Copilaşului, începând din nou să râdă.

Mama Picătură li se adresă atunci pe un ton cât se poate de serios:

— Staţi puţin: Copilaşule, ce vor spune mâine părinţii tăi dacă vecinul de sub tufarul de alături te va pârî că l-ai deranjat în timpul nopţii?

Copilaşul trase aer în piept şi răspunse pe un ton vesel:

— Dacă vecinul meu, domnul Surdilă, le va spune mâine ceva părinţilor, va avea mari probleme cu toţi copiii din neamul nostru. Când ne vom aduna cu toţii la masă, aceştia îl vor trage de barbă chiar înainte să se aşeze. După aceea, când somnul îi va fi mai dulce, ne vom aduna toţi copiii şi îi vom cânta din fluier serenade sub geamul de la dormitor. N-are decât să danseze, bătrânul: asta a vrut, asta va avea, căci el ştie ce îl aşteaptă…, zise spre amuzamentul tuturor.

Când se mai liniştiră, Copilaşul le zise:

— Mă bucur că ne simţim atât de bine împreună. Bineînţeles că părinţii mă vor certa pentru deranjul pe care i l-am făcut în noaptea asta vecinului, reluă el ideea de mai înainte. Parcă-i şi aud cum mă vor dojeni: „De câte ori ţi-am spus că un bătrân trebuie tratat cu respect, indiferent de caracterul lui?“ Mă vor pune să-i cer scuze şi să-mi iau angajamentul că nu voi mai face una ca asta. Cu toate acestea, ştiu că se vor supăra mai mult pentru că mi-am pus viaţa în pericol. Simt de pe acum cum mi se vor înroşi urechile în mâinile tatei. Părinţii îmi spun mereu să am grijă de mine, să fiu atent.

— Vorbeşti serios? îl întrebă Mama Picătură. Nu aş fi bănuit că un

copil ca tine a fost pedepsit vreodată, zise ea mirată.

— Ce farmec ar mai avea atunci copilăria? îi întoarse vorba Viermişorul. Sigur că am meritat să fiu pedepsit din când în când, dar asta nu înseamnă că am aşteptat pedeapsa stând cu mâinile în sân. Când trebuie să mă apăr, sunt un adevărat actor: la momentul potrivit încep să ţip astfel încât trasul de urechi să înceteze la o limită suportabilă. Parcă aud vocea tatei: „Acum treci la colţ!“

Târându-mi picioarele, mă supun şi mă alătur păianjenilor care se leagănă pe năvodul ţesut cu grijă. Mă vor privi cu tristeţe şi îmi vor arăta că părinţii mei iar le-a distrus pânza şi le-au interzis să mai iasă la vânătoare sub icoana sfântă…

Voi sta la colţ până voi simţi că mă liniştesc: adrenalina va reveni la normal, iar urechile îşi vor recăpăta culoarea dinainte. Apoi le voi cere părinţilor iertare pentru greşelile mele, străduindu-mă să-i conving că nu se va mai repeta.

Tăcu pentru câteva clipe, încordându-şi atenţia să vadă ce se mai întâmpla sub tufarul vecin. Era linişte, însă. Viermişorul reluă, calm:

— Nu cred, totuşi, că vecinul nostru, un vierme surd şi bătrân, va dori să-şi încarce sufletul cu păcate pârându-mă la părinţi. Mai ales acum, înaintea Postului Mare… Ştie că îşi va pune în cap toţi copiii locului; iar fluierele lor nu ştiu nici de sărbători, nici de nimic, mai adăugă el zâmbind.

— Cu toţii am trecut prin asta, interveni în discuţie Mama Picătură. Chiar şi atunci când părinţii ne pedepsesc pentru bazaconiile pe care le facem, deseori fără să ne dăm seama, peste ani ne aducem aminte cu mare plăcere de acele întâmplări. Bine ar fi ca din toate să învăţăm câte ceva şi să ne protejăm de necazuri, străduindu-ne să nu mai repetăm greşelile copilăreşti. Un proverb din bătrâni zice că unde părinţii îşi lovesc cu blândeţe odraslele cu palmele lor calde, bunătatea copiilor va creşte ca pâinea cea puhavă, aromată de mireasma busuiocului. Niciodată nu trebuie să ne supărăm pe părinţi; ei vor întotdeauna numai binele copiilor.

Puricele nu se abţinu să nu comenteze:

— Ei, dar unde s-au mai pomenit pe pământul acesta copii cuminţi şi bătrâni frumoşi? Suntem nevoiţi să ne purtăm defectele, date tot de Dumnezeu, prin toate vârstele pe care le traversăm de-a lungul vieţii…

Picătura şi Copilaşul rămaseră din nou uimiţi de cuvintele Puricelui. Privirea lor îl intimidă pe acesta: „Ce se uită aşa la mine? Te pomeneşti că iar oi fi spus vreo prostie…“, se gândi el.

— Dragă Purice, îi zise Mama Picătură zâmbind; pe măsură ce te

cunosc mai bine încep să cred că nu eşti ca ceilalţi purici. Eşti amabil, curajos, ai o inimă bună şi o educaţie aleasă…

Puricele simţea că se topeşte auzind complimentele Mamei Picătură. Bine că nu ploua mărunt în seara aceea că s-ar fi dizolvat cu totul pe sub tufar…

— Mă bucur că te-am cunoscut, continuă ea. Sunt norocoasă că Dumnezeu mi te-a scos în cale. M-ai şi ajutat foarte mult, dar despre asta vom vorbi mai târziu căci mai avem multe de făcut împreună. Pe de altă parte şi eu ţi-am fost de folos: ai găsit Aţa de Mătase cu ajutorul meu, nu-i aşa?!

Puricele încuviinţă din cap.

— Însă eu nu mi-am găsit încă familia, mai zise Mama Picătură, oftând din greu. Deci am şi eu nevoie de ajutorul tău… Desigur, dacă vei dori…

Viermişorul îi întrerupse:

— Şi eu mă bucur nespus că v-am cunoscut. Voi povesti despre voi întregii mele familii şi tuturor celor pe care îi voi întâlni. A mai rămas puţin până la ivirea zorilor. De aceea trebuie să mă pregătesc ca nu cumva aceştia să-mi bată în fereastră şi să-mi spună pe un ton morocănos, în auzul tuturor vecinilor, că sunt un leneş. Mai ales dacă se întâmplă ca mândra dimineaţă să nu fi dormit bine şi să fi avut cine ştie ce coşmaruri, mă poate face de ruşine în faţa tuturor!Tânăra dimineaţă este harnică, plină de viaţă. Nu-i iubeşte de fel pe cei care se plimbă prin împărăţia ei fără să facă nimic. Îi pedepseşte cum îi vine la socoteală: fie îi dă pe mâna razelor fierbinţi ale soarelui, ca să le pârjolească trândăveala, fie îi dă pe mâna umbrei, care este cea mai bună prietenă a luminoasei dimineţi. Umbra abia aşteaptă să descopere vreun leneş: îl va ademeniîn culcuşul său plăcut şi răcoros unde va sta toată ziulica. Va pierde în zadar timp şi energie, trecând fără nici un rost prin Viaţa asta, şi aşa destul de scurtă. Şi asta nu e tot: la lăsarea serii, fiecare fiinţă de pe faţa Pământului va primi din partea zilei o recomandare cu care se va înfăţişa înaintea Nopţii. Aceasta este încă şi mai plină de surprize decât dimineaţa. Orice leneş care va cădea pe mâna ei, îşi va lua adio de la visele plăcute în timpul somnului, pentru simplul fapt că nu le merită.

— De aici ni se trag oare coşmarurile? se întrebă Puricele mai mult pe sine.

Viermişorul îl auzi:

— Cele două surori, Ziua şi Noaptea, sunt mult mai înţelegătoare cu noi, copiii. Nu ne pedepsesc atât de aspru, chiar dacă nu facem întotdeauna ceea ce trebuie. Nu le-ar da voie Dumnezeu: El ştie că noi avem nevoie de un somn mai lung, mai dulce, pentru ca sufletul nostru micuţ să crească odată cu trupul care să-l poarte frumos prin această Viaţă. Cu cei ajunşi la maturitate, Ziua şi Noaptea nu mai sunt atât de tolerante: numai ei ştiu, săracii, câte pedepse le este dat să primească de-a lungul vieţii de la cele două surori capricioase. Nu aş vrea să le dezamăgesc tocmai acum, mai

zise Viermişorul, ţinându-şi Aparatul la piept şi privindu-l îndelung. După câteva clipe se adresă prietenilor săi:

— Aş fi vrut să vi-l dăruiesc. V-ar fi fost de folos să ştiţi tot ce se petrece în Univers. Dar nu pot, din păcate! L-am primit în dar de la bunicii mei! Iar ei m-au învăţat că nu e bine să înstrăinezi cadourile primite, atâta timp cât eşti încă în viaţă! Se spune că în acest fel îţi dai norocul primit de la Dumnezeu la botez. Iar atunci când n-ai parte de noroc, viaţa ţi se complică… Ar fi ca şi cum te-ai porni desculţ la un drum lung, plin de pietre ascuţite. Neamul nostru, al viermilor de mătase, respectă aceste legi nescrise. Nu ştiu care sunt obiceiurile voastre, de aceea vă rog să nu mi-o luaţi în nume de rău, mai zise Viermişorul.

Puricele voi să răspundă, însă Mama Picătură îl opri, punându-i o mână pe umăr pentru ca nu cumva să spună vreo prostie.

— Îţi mulţumim pentru intenţia ta, zise ea Viermişorului. Şi pe la noi sunt aceleaşi obiceiuri, să ştii, când vine vorba de cadouri. Însă chiar şi dacă nu ar fi fost vorba despre aceste tradiţii, noi tot nu am fi primit Aparatul.

— De ce? întrebă surprins Viermişorul de mătase. Îl consideraţi lipsit de valoare? nu-i veni lui să creadă ce aude.

Picătura zâmbi şi se grăbi să-l contrazică:

— Nu, nicidecum! Dimpotrivă: ne-ai demonstrat cât e de valoros! Însă uită-te şi tu la noi: suntem în trecere pe aici, prin lumea plantelor; nici nu ştim să-l folosim şi apoi… uite cât este de mic! Butoanele sale sunt microscopice. Mâinile noastre sunt prea mari pentru el.

— Nu e o problemă că e mic, interveni Viermişorul. Ştiţi că îl putem mări, ca şi pe Bobina de mătase.

— Copilaşule, îţi mulţumim, dar ar fi păcat să-l stricăm, trecând cu el prin cine ştie ce locuri riscante. Dacă îl vei mări, va deveni prea greu pentru noi, căci avem drum lung de făcut ca să ne întoarcem la familiile noastre.

Viermişorul nu mai zise nimic. Se aplecă în dosul geamului şi aşeză Aparatul pe podea. Îl netezi de câteva ori şi îi şopti copilăreşte:

— Nu-ţi face griji, nu te dau eu nimănui! Abia spre sfârşitul vieţii te voi dărui nepoţilor, aşa cum au procedat şi bunicii mei. Ajunseseră la vârsta la care nu se mai temeau că vor pleca pe lumea cealaltă fără norocul care i-a călăuzit o viaţă întreagă. Erau împăcaţi ştiind că l-au lăsat urmaşilor ca pe o avere nepreţuită, să le lumineze labirinturile Vieţii.

Apoi se întoarse la prietenii săi şi le zise cu tristeţe:

— Îmi vine greu să mă despart de voi. Nu se ştie dacă Dumnezeu ne va da şansa să ne mai întâlnim vreodată. Cu siguranţă, însă, întâlnirea noastră nu a fost întâmplătoare, cum nimic nu e întâmplător în viaţa aceasta minunată. Totul e rânduit cu grijă de forţe mult superioare nouă.

Se lăsă un moment de tăcere. Şi Puricele devenise melancolic, chiar dacă de felul său era mai indiferent. Privindu-l pe Viermişor, Mama Picătură parcă îşi vedea copilaşul pierdut. Ochii i se umplură de lacrimi…

— Parcă te-aş cunoaşte de-o viaţă întreagă, Copilaşule! se auzi vocea stinsă a Puricelui. Mi-ai devenit un prieten foarte bun într-un timp atât de scurt! În neamul nostru, al puricilor, se spune că sufletele care se simt atât de bine împreună, sunt suflete-pereche. Ele pot da naştere unei prietenii trainice, care poate dura o viaţă întreagă. Vreau să-ţi mulţumesc că ai fost atât de bun, mai zise el îngenunchind. Bobina de mătase este un dar nepreţuit. Întreg neamul puricesc, însuşi animalul rănit, te asigurăm de respectul şi recunoştinţa noastră. Îmi pare rău că nu am ce să-ţi dăruiesc, la rândul meu. Ceva cât de mic,care să-ţi amintească de mine în timp!

— Cadoul cel mai de preţ este întâlnirea noastră, îi răspunse Viermişorul liniştit. Ridică-te, prietene, nu sta în genunchi. S-ar putea să-i răceşti şi nu cred că Mama Picătură te va putea duce în braţe… Eşti prea greu pentru ea! glumi el, voind să mai destindă atmosfera.

— Staţi puţin! strigă în acel moment Mama Picătură bolborosind: bătrână uitucă ce sunt…

Îşi duse emoţionată mâinile la piept. Smulse din şiragul de Mărgeluţe Albăstrii două mărgele şi le întinse Copilaşului:

— Iată, acesta este cadoul nostru pentru tine! Viermişorul se fâstâci:

— Dragă Picătură, ce faci? Fără cele două mărgele şiragul tău va semăna cu o fată frumoasă căreia îi lipsesc doi dinţi din faţă! Cu siguranţă le-ai primit şi tu de la cineva şi nu e bine să le înstrăinezi, ai uitat ce-am discutat mai devreme? Şi apoi, eu sunt băiat: n-ar fi de mirare să mă trezesc chiar cu vreo roşie în cap, dacă mă vor vedea prietenii mei că port mărgele, râse el.

— Nu te pot minţi: într-adevăr, eu am primit cadou aceste Mărgeluţe Albăstrii, recunoscu Mama Picătură. Dar trebuie să ştii că nu sunt nişte mărgele obişnuite.

Nu ţi le dau ca să le porţi. Ele au puteri magice, tainele lor sunt cunoscute doar de Mama Natură şi de Marele Creator!

Viermişorul deveni interesat. Se rezemă din nou de muchia ferestrei şi o asculta atent pe Mama Picătură: voia să ştie mai multe despre

Mărgeluţele Albăstrii. Nici Puricele nu rămase indiferent: încet, să nu facă zgomot, se ridică şi se dădu mai aproape ca nu cumva să-i scape ceva.

„Când am găsit picătura de sânge pe aleea întunecată şi le-am văzut pentru prima dată, mi-a trecut mie prin cap că mărgelele de la gâtul ei nu sunt obişnuite… Aveau o sclipire puternică în noapte. Însă nu am bănuit că o biată picătură de sânge, rătăcită şi rănită, poate avea nişte mărgele fermecate“, se gândi Puricele privind atent şiragul de la gâtul prietenei sale. Au ei dreptate puricii când spun că prima impresie contează foarte mult…“, îşi mai zise el cu un uşor regret că nu fusese atunci mai atent.

Neştiind pe unde cutreieră mintea Puricelui, Mama Picătură zise mai departe Viermişorului:

— Mi-ai povestit că stai noaptea singur sub tufare din acestea întunecoase. Sunt sigură că mărgelele mele îţi vor fi de ajutor. Dacă nu-ţi vor folosi ţie, atunci se poate întâmpla vreodată ca altcineva să te roage să-l ajuţi; deci oricum Mărgeluţele Albăstrii îţi pot fi de folos. Primeşte, deci, cadoul meu, conchise ea, desprinzând două mărgele din colierul său. Îţi voi povesti despre puterea lor magnifică şi despre cel care mi le-a dăruit, mai adăugă Picătura.

Când voi să i le dea observă, însă, că mărgeluţele sunt mult prea mari în comparaţie cu Viermişorul. Îşi retrase mâna dezamăgită. Se gândi că poate măcar în căsuţa lui ar putea găsi un loc pentru ele: nu, nici aceasta nu era o soluţie. Deodată, însă, chipul i se lumină. Îşi aminti de Bobina de mătase pe care o primise Puricele: cum o mărise Copilaşul. În acelaşi timp, Viermişorul bănuia ce anume o frământă pe Mama Picătură:

— Ştiu ce trebuie să facem! rostiră amândoi în aceeaşi clipă.

Puricele se uită de la unul, la altul. Cei doi se înţelegeau atât de bine,

încât simţea cum un sâmbure de gelozie încolţea îndrăzneţ în sufletul său. Îşi simţi inima grea. Pe deasupra îi era şi foame şi acest lucru îl neliniştea. Se retrase câţiva paşi încercând să se liniştească.

Îşi aduse aminte de o întâmplare trăită împreună cu bunicul său în copilărie. Când sărmanul animal, în blăniţa căruia locuiau, se îmbolnăvise din cauza stresului, în sângele lui curat se iviră izvoare veninoase. Era foamete, şi de dimineaţa până seara puricii se uitau la rănile adânci ale animalului, neputându-se hrăni cu ele, căci s-ar fi otrăvit. Priveau cum se luptă globulele albe cu cele roşii pentru a prelua puterea asupra corpului. Săptămâni întregi puricii sufereau de foame, încât stomacul li se strângea de durere. Puricele îşi întreba Bunicul:

— Dacă lui Dumnezeu i s-ar face milă de noi şi ne-ar dărui la toată familia un munte de sânge închegat…, oare ce-am face cu el? Cum l-am putea duce în casa noastră micuţă? Nu cred că ne-am îndura să-l lăsăm afară, căci o ploaie furioasă urmărită de fulgerele blestemate ar putea să-l distrugă.

Bunicul Purice îşi lua nepotul în braţele lui slăbite, pe care şi căldura le părăsise de mult. Cu mâna tremurândă, îi dădea micuţului la o parte, firele de păr de pe fruntea îngălbenită de foame şi cu un zâmbet însoţit de multe zbârcituri uscate pe obraji, îi spunea:

— Ehei, nepoate… Dacă Dumnezeu ne-ar fi auzit acum şi ne-ar fi dăruit un munte de sânge închegat…

Apoi tăcea, dând încet de câteva ori din cap. Înghiţea în sec câteva noduri pe care le trimitea să vadă ce mai face stomacul lui gol, după care continua:

— Dacă ni l-ar fi dat, cu siguranţă găseam noi o soluţie să-l ducem în căsuţa noastră…

— Bine, dar cum? întrebam eu mirat şi nerăbdător, de parcă acel cadou ar fi fost afară chiar în acel moment. Cum? insistam, zgâindu-mă la Bunicul.

Bătrânul râdea, uitându-se la scânteierile ochilor mei:

— Există o mie de posibilităţi pentru a face ca muntele uriaş să intre de bunăvoie în căsuţa noastră mică. Dar mai întâi ar trebui ca Dumnezeu să ni-l dăruiască, ofta neputincios bunicul. Când eşti flămând, zicea el nepotului, creierul este mai ager şi gândeşte mai limpede cum să facă rost mai repede de hrana după care tânjeşte stomacul. De aceea, dacă ai avea acum muntele de sânge în faţă, te asigur că ai găsi şi soluţia să-l duci înăuntru….

Probabil aşa se întâmplase şi acum, se gândi Puricele: Mama Picătură şi Viermişorul, flămânzi şi obosiţi, au căutat cu agerime prin creier soluţia micşorării mărgeluţelor. Şi au găsit-o! Amândoi odată!

Într-adevăr, Copilaşul scoase cutiuţa albă în care păstra firele de iarbă cu puteri magice: fără să spună nimic, le alinie din nou pe pervazul ferestrei. Începu să le numere ca şi data trecută. Se opri din numărat când ajunse cu degetul deasupra unui anumit firicel de iarbă. Acesta a sărit zglobiu, astfel încât Viermişorul să nu-l poată prinde. Se opri pe una din mărgeluţele strălucitoare din mâna Picăturii de sânge. Îngenunche cu delicateţe în faţa ei şi o privea cu atenţie, încercând să-i descopere puterile magice tăinuite sub sclipirea orbitoare. Viermişorul era mândru de firişorul de iarbă, precum e generalul de cel mai bun soldat al său. Îl privea zâmbind. Apoi îşi aplecă din nou privirea peste celelalte ierburi cu puteri magice înşirate pe pervaz. Ca şi prima dată, se opri cu degetul deasupra uneia dintre ele. Dar firul de iarbă nu se mişcă. Punându-şi mâinile în şolduri, Viermişorul îi zise uşor încruntat:

— Aaa!!! Deci tu eşti unul dintrei cei leneşi!

Atât i-a trebuit firului de iarbă: sări de la locul său, atent să nu fie prins,

ca şi primul, şi ateriză pe cea de-a doua mărgea din palma Picăturii, începând să-i desluşească puterile. Copilaşul era mulţumit. Îi făcu din ochi Picăturii:

— Totul e sub control, îi zise, sigur pe sine.

Strânse apoi cu grijă firele de iarbă rămase. Le aşeză la locul lor, în cutia albă. Se întoarse spre firele de iarbă aflate în misiune şi le şopti:

— Ei, voi, frumoasele mele!

Cele două fire de iarbă îşi ridicară privirea, curioase.

— Vedeţi să nu deocheaţi mărgeluţele acelea privindu-le atâta timp… Mai bine intraţi înăuntrul lor. Folosiţi-vă puterile magice şi le micşoraţi! Apropiindu-vă de inima lor, vă va fi mult mai uşor să le descoperiţi tainele! Firele de iarbă s-au bucurat de şansa care li se oferea.

— Hai! Treceţi mai repede la treabă! le zori Viermişorul. Nu uitaţi că multe din surioarele voastre ar dori să fie în locul vostru… Nu mă faceţi să regret că v-am ales.

Într-adevăr, în cutiuţa albă din dosul ferestrei, celelalte ierburi fremătau de nerăbdare să preia misiunea aceea specială. Cuvintele Viermişorului le mâhni pe cele două fire de iarbă: „Se comportă ciudat! Îşi tot schimbă părerea de la o clipă la alta… Ce-o fi cu el?“ îl priveau mirate.

Copilaşul zâmbi: le ghicise gândurile.

— Bine, bine… nu vă întristaţi. Am glumit. Totuşi aveţi grijă că nu e o misiune oarecare. Voi urmări cu atenţie care dintre voi e mai ageră şi va reuşi să micşoreze mai repede mărgeluţele, astfel încât să încapă în mâna mea.

Firişoarele fermecate zâmbiră larg: erau gata să răspundă provocării.

— Voi număra până la trei! le zise Viermişorul. Sunteţi gata?

Firele de iarbă se uitară complice una la alta: erau pregătite.

— Unu, doi, trei! numără atent Copilaşul.

În aceeaşi clipă firele de iarbă au sărit în sus. Se rotiră apoi de câteva ori prin aer. Se răsuciră cu capul în jos şi, cu mâinile întinse înainte, se pregătiră să intre în interiorul Mărgeluţelor Albăstrii, ca într-un ochi de apă. Puricele şi Mama Picătură le urmăreau cu respiraţia oprită:

— Oare nu se vor lovi? Mărgeluţele sunt tari ca piatra! se întrebară ei în şoaptă.

Însă în zborul lor de-o clipă, firele se transformară într-o magnifică rază de lumină verde. Străpunseră astfel mărgelele scânteietoare, dispărând lin înăuntrul lor. Minunea se petrecu pe dată: Mărgeluţele din mâna Picăturii se micşorau văzând cu ochii. Puricele şi Mama Picătură priveau înmărmuriţi, în timp ce Viermişorul era nerăbdător să-şi primească darul. Emoţionat, el îi şopti Mamei Picătură:

— Acum poţi să mi le dai?

Prinsă de mirajul la care erau cu toţii martori, Mama Picătură nu-l auzi. Atunci micuţul strigă nerăbdător:

— Dragă Picătură, mă auzi sau nu? repetă Copilaşul întrebarea, fluturând disperat mâna prin faţa ei.

— Desigur! Sunt ale tale, se dezmetici aceasta.

I le întinse cu drag. Ochii Viermişorului scânteiau de bucurie şi de nerăbdare, în timp ce le examina curios. Şopti ca pentru sine:

— Tainele atrag taine…

— Să-ţi spun câte ceva despre ele, îi zise atunci Mama Picătură. Dacă vreodată vei întâlni o plantă bolnavă pe care o vei îndrăgi şi vei dori să o ajuţi, poţi folosi mărgelele fermecate. Vei lua una şi o vei aşeza cu grijă pe locul bolnav. Rana se va vindeca îndată, de parcă nici nu ar fi existat!

Puricele tresări: îi veni în minte Stăpânul său, animalul rănit. „Oare n-aş putea s-o rog să-mi dea şi mie o mărgea să-mi vindec stăpânul?“ se gândi. „Cu adevărat atunci puricii mă vor considera un sfânt…“, începu să viseze.

Mama Picătură continua să-i dea sfaturi Viermişorului, neştiind ce gândeşte Puricele:

— …Dacă din întâmplare în calea ta va apărea vreo plantă răpitoare

dornică să-ţi facă rău, vei desface o mărgea în două şi o vei arunca peste duşman. Pericolul va dispărea în aceeaşi clipă…

Puricele o asculta pe Mama Picătură: entuziasmul ei şi bucuria Viermişorului stârneau gelozia încolţită în sufletul său. Ar fi vrut şi el să-i dăruiască ceva noului său prieten, mai ales că lui îi dăruise Bobina de mătase, nu Picăturii.

Pe de altă parte, tot Puricele fusese cel care o descoperise şi o salvase pe Mama Picătură; nu era drept ca aceasta să-i acorde acum mai multă atenţie Viermişorului.

Voi să se apropie de ea să-i spună ceva fără să audă Copilaşul, însă acesta i-o luă înainte:

— Dragă Picătură, de unde ai luat aceste minunate mărgele? întrebă Viermişorul. Mi-ai promis că îmi vei povesti…

Calmă şi mândră în acelaşi timp, Mama Picătură îi răspunse:

— Faţă de tine nu pot avea niciun secret. Însă nu acelaşi lucru pot spune în legătură cu alţii, mai adăugă, uitându-se la Purice. Să vedem mai întâi cum se comportă…

Puricele înmărmuri: „Ce i-am făcut? De ce se comportă astfel cu mine?“ se tânguia în sinea lui. Mama Picătură continuă cu voce tare:

— Mi le-a dăruit Nouraşul de Ceaţă când am trecut prin împărăţia lui. El mi-a spus că le pot folosi să vindec rănile plantelor bolnave şi să mă apăr de plantele carnivore. Aceste mărgele scânteietoare poartă puterea tainică a Nourilor de Ceaţă!

Copilaşul rămase înmărmurit. Privea mărgeluţele cu ochi mari şi guriţa căscată.

Mamei Picătură nu-i scăpă reacţia Viermişorului. Se îngrijoră văzându-i mimica: poate mărgeluţele îi făcuseră rău? Poate Nouraşul de Ceaţă i le dăduse numai pentru plante…

Inima Picăturii bătea să-i spargă pieptul, în ritmul unor tobe îngrijorate. „Oare ce anume blocase emoţiile Viermişorului?“ se întrebă ea. De puternice ce erau, la un moment dat bătăile inimii făcură să-i zvâcnească palma în care ţinea căsuţa Viermişorului. Aceasta sălta acum în sus şi în jos, fiind în stare să trezească pe oricine chiar şi din somnul cel mai adânc. Copilaşul nu realiză dintru început ce i se întâmplă: credea că îşi luase zborul spre stele, sub magia mărgeluţelor! Respiră adânc şi închise cu grijă palma în care ţinea cele două mărgele albăstrii, ca nu cumva să le scape. Cu cealaltă mână se ţinea de marginea ferestrei, să nu cadă. Nu înţelegea: „Oare din cauza mărgelelor fermecate?“ fu primul lui gând. Curând însă îşi

dădu seama că acel „cutremur“ se datora bătăilor inimii Mamei Picătură…

— Hei! Cine te-a speriat în halul acesta, de inima ţi-a luat-o la sănătoasa? o întrebă Copilaşul.

— Tu! îi răspunse Mama Picătură, cu vocea strangulată de emoţie.

— Dar eu sunt bine! veni răspunsul Copilaşului, care îi făcu din ochi.

Biata Picătură nu mai ştia cum să-şi oprească tobele inimii. Abia într-un târziu se linişti. Viermişorul privi atent în jur să vadă dacă nu cumva „cutremurul“ de emoţii al Mamei Picătură îi distrusese ceva prin căsuţă. Nu văzu nimic deosebit: totul era în regulă. Numai căldăruşa albastră, de care se împiedicase adineauri, se rostogolea, bucuroasă că cineva avusese grijă să o legene…

— Aşteptaţi-mă. Mă întorc imediat, le zise Copilaşul prietenilor, la un moment dat.

Se îndepărtă iute de fereastră, fără să-şi dezlipească privirea de pe Mărgeluţele Albăstrii. Dispăru în camera de unde adusese mai devreme Bobina de mătase. Mama Picătură se întoarse atunci spre Purice, voind să-l întrebe ceva. Îl descoperi uitându-se pierdut la mărgeluţele aliniate la gâtul său.

Într-adevăr, gândurile Puricelui zburau printre Nourii de Ceaţă. Ar fi dat oricesă-i poată ademeni ca să le fure mărgeluţele fermecate. S-ar fi întors victorios cu ele pe pământ şi, asemenea unui înger salvator, le-ar fi dăruit celor mai buni meşteri din rândul viermilor de mătase. Ar fi vindecat toate plantele şi animalele rănite… Iar pe cei răi… O, Doamne, ce le-ar fi făcut Puricele celor răi şi blestemaţi dacă ar fi avut mărgelele Nouraşilor de Ceaţă! Se şi vedea băgându-le în cap, cu forţa, mărgeluţe albăstrii, tuturor celor care aveau gânduri necurate. Le-ar fi apăsat cu ajutorul unui ciocan de oţel, lovind cu sete. După aceea ar fi scuipat cu dispreţ, ca nu cumva în urma loviturii, cumătra răutate să ia foc. Fumul ei gros, înecăcios şi puturos ar fi putut, Doamne fereşte, să decodeze tainele mărgelelor fermecate! Şi atunci, tot Binele de pe pământ s-ar fi dus pe apa sâmbetei…

Chipul Puricelui se încruntase de parcă chiar în clipa aceea se confrunta cu unul dintre cei mai mari duşmani. Văzându-i privirea fixată pe mărgelele sale şi faţa desfigurată, Mama Picătură îşi duse repede mâna la piept. Îşi acoperi colierul de mărgele şi zise Puricelui:

— Ai grijă cum te uiţi să nu mi le deochi şi să-şi piardă puterile magice! Până mâine dimineaţă vom avea nevoie de ele…

Puricele tresări, auzind-o. Gândul său era hăt, departe… Îşi mişcă de câteva ori pleoapele obosite şi se cuibări mai bine sub Tufarul întunecat. Se

simţi puţin deranjat de cuvintele Picăturii de sânge:

— Vorbeşti de parcă ducă-s-ar pe pustii s-ar uita prin ochii mei, nu eu! Ce spui tu de deochi? Ai grijă ce cuvinte rosteşti! Întunecatul stă mereu cu urechile ciulite şi aşteaptă astfel de provocări. E de-ajuns un singur cuvânt nelalocul lui sau vreun gând rău, născocit de o minte slabă: Michiduţă abia aşteaptă să le pună imediat în aplicare, fără să mai poţi îndrepta nimic pe parcursul nopţii. În câteva clipe reuşeşte să împletească cu codiţa lui blestemată, toate relele acestei lumi. Cu cât mai multe răutăţi va aduna în timpul nopţii, cu atât va dormi mai bine în timpul zilei sub rădăcinile copacilor uscaţi. Ce perne îşi va făuri din blestemăţiile sale! Pe ele îşi va culca mândru corniţele, care trebuie să fie odihnite ca să răscolească cu spor răutăţile noastre din timpul zilei. Blestemele împletite pe timpul nopţii le va cuibări în aşternutul care îi va ţine de cald.

Cuvintele Puricelui o înspăimântară pe Mama Picătură. Aceasta îşi făcu repede cruce, de câteva ori.

— Nu te teme, dragă Picătură, nu-ţi deochi mărgelele! mai adăugă Puricele. M-am uitat la ele pentru că sunt foarte atrăgătoare. Au o sclipire magică. Cred mai degrabă că ele sunt cele care ar putea să înnebunească pe oricine, şi nu invers… Poate de asta şi Viermişorul se comporta ciudat adineauri: l-or fi vrăjit ca să le iubească şi să le slujească cu devotament o viaţă întreagă. Căci sclipirea lor, cum ai zis şi tu, vine din Împărăţia Farmecelor. Noi, fiinţele de pe pământ, nu avem acces la ele decât cu inima şi cu viziunea minţii. Farmecele sunt firave, sunt ca o adiere. Ca să le poţi simţi, sunt îmbrăcate în haina bunătăţii care a fost împletită de însăşi mâna Sfinţilor, ca să poată colinda în siguranţă toate meleagurile pământului şi să semene în aerul curat, parfumul dragostei şi tainele

intregului Univers.

Melancolia Puricelui

— …Doar ştii cum se întâmplă cu cei îndrăgostiţi, începu Puricele să viseze cu ochii deschişi. Sufletele lor sunt asemenea fructelor date în pârg. Înăuntrul lor, imaculata floare a Dragostei se deschide încet, cu gingăşie, ca o floare de lotus. Petalele ei descoperă sentimente puternice care ard ca nişte limbi de foc, ce numai pot fi stinse niciodată. Ele se înalţă continuu, până când întregul trup se transformă într-un magic buchet al Dragostei. Îndrăgostiţii sunt astfel frumoşi, veseli, senini, plini de o Viaţă curată, protejată de roşul însângerat al trandafirilor înrouraţi, simbol al puterii de jertfă. Un astfel de buchet este binecuvântat de Dumnezeu. Iar când va fi legat cu fundiţele delicate, harismatice, ale logodnei şi ale cununiei, acest buchet va da naştere Iubirii, care se va sălăşlui în sânul familiei abia născute. Sentimentele vor deveni şi mai puternice: vor cuceri trupul, îl vor subjuga, îl vor înlănţui pentru o viaţă întreagă cu funii groase şi îl vor transforma în sclavul lor, putând astfel să culeagă plăcerile Vieţii.

Când suntem îndrăgostiţi, continuă Puricele visător, suntem asemenea celei mai frumoase flori! Inima tresaltă, sufletul se umple de bucurie şi un parfum îmbătător se înalţă. Cu toţii purtăm în suflet sămânţa acestei flori. Nu trebuie decât să o îngrijim, să nu o ignorăm, să nu o amestecăm cu lucrurile lumeşti.

Mama Picătură începu să plângă. Un dor sfâşietor de soţul ei o încremenise pe loc. Până şi Vântul părea plin de tăcere, de iubire, de frumuseţe, de adevăr în oglinda spuselor Puricelui. Cuvintele acestuia păreau vii. Şi ca orice este viu, au dispărut repede, lăsând în urmă doar nişte ecouri îndepărtate. Grăbită să nu le piardă măcar pe acestea, Mama Picătură îi zise prietenului său:

— Îmi place cum vorbeşti despre dragoste. E o încântare să te ascult… Cuvintele tale seamănă cu o serenadă a trubadurilor îndrăgostiţi. Cine te-a învăţat să vorbeşti aşa? îl întrebă ea curioasă.

Ce să răspundă Puricele? Nici măcar nu se aşteptase ca vorbele sale să-i placă Mamei Picătură. Le născocise atunci, pe loc. De unde îi veniseră lui gânduri atât de frumoase? Lui, căruia întotdeauna îi încolţeau în minte

numai intrigi şi nemulţumiri? Habar n-avea… Ochii îi căzură pe Bobina de mătase pe care o ţinea în mână: „Poate ea a colectat din împărăţia stelelor ideile acestea frumoase, şoptite de buzele vreunui sfânt faţă de măreaţa Dragoste care îl însoţeşte pretutindeni pe Marele Univers? Iar o Clipă fermecată, le-a furat poate ecoul, aducându-l ca jertfă Bobinuţei, pentru că ea poartă din naştere culoarea purităţii? Iar Bobina de Mătase mi le-a aşezat în rafturile creieraşului, unde păstrez toată arhiva istoriei Dragostei cu care se hrăneşte întregul trup?

Puricele dădu din cap cu înverşunare: „Ce-i cu mine?“, se întrebă. Căută să se descotorosească repede de acest gând: „Mi se pare că am început s-o iau razna…“, îşi zise.

Se emoţionase. Nu ştia ce să-i răspundă Mamei Picătură. Ridică uşor din umeri şi rosti fâstâcit:

— Pur şi simplu mi-a venit şi mie aşa… Am fost dintotdeauna un copil foarte curios. De mic ardeam de curiozitate să aflu cât mai multe. De sărbători, când părinţii mergeau în ospeţe, mă furişam seara târziu şi plecam de acasă. Mă aşezam la pândă şi urmăream ce făceau tinerii îndrăgostiţi. Mă minunam cum buzele lor însetate se căutau în săruturi curioase, învăluite în mari emoţii. Poate de atunci mi se trage: din serile când stăteam şi-i priveam cu gura căscată, vegheat de lumina lunii. În seara asta, în timp ce mă uitam la cerul înstelat, am revăzut acelaşi tablou. Am putut culege din sclipirea stelelor o mulţime de gânduri din copilărie. Mi-am adus aminte de gardurile roase de spatele îndrăgostiţilor, care se rezemau stând îmbrăţişaţi în nopţi cu lună plină…

— Dragă Purice, vreau să te întreb ceva. Dar te rog să fii sincer, îi zise Picătura, luându-şi inima în dinţi.

— Toată seara te-ai îndoit de mine. Ce te-ar face să crezi că nu ţi-aş da un răspuns sincer? îi zise Puricele, plecându-şi privirea, uşor îmbufnat.

— Ştiu că puricilor le place să spună minciuni, zise Picătura. Trăiţi în preajma lor şi vi se par calde şi primitoare cum suntem şi noi, picăturile de sânge. Dar vă înşelaţi până la urmă. Întrebarea mea este însă una foarte importantă pentru viitorul prieteniei noastre.

Puricele se îndreptă de spate şi îşi ascuţi urechile cu luare-aminte: „Ce-o fi voind Mama Picătură? se întrebă el. Poate îmi va propune să-i păzesc de vampiri vreo baltă înspumată de sânge, ce fusese abandonată dintr-un corp rănit sau neînţelept“.

Flămând şi pofticios din fire, simţi cum i se strânseră stomacul şi venele de la gât. Îşi şterse gura vânătă, fiind numai ochi şi urechi la spusele

Picăturii:

— Te ascult, o îndemnă el.

Mama Picătură îşi drese vocea şi zise încetişor:

— Vreunul dintre strămoşii tăi a fost scriitor? fu întrebarea ei, spre marea surprindere a Puricelui. Nu se aştepta la o asemenea întrebare. Începu să-şi scormonească creierul, „căutând“ cu ardoare:

— Să vedem, zise el nehotărât. Ştiu că avem printre noi un măcelar. E primul pe listă. Are un talent deosebit. Niciodată nu dă greş când porţionează cărniţa fragedă. Al doilea ca şi renume este cel care verifică calitatea sângelui. Are grijă să nu să ne îmbolnăvim când îl consumăm. Cel de-al treilea face murături şi conserve din sânge pentru perioadele mai dificile ale anului.

Apoi Puricele tăcu. Se scărpină în cap, încercând să-şi amintească şi alţi înaintaşi:

— A, da! Mai avem un specialist în familie: ne previne când venele sunt secătuite şi proviziile noastre sunt pe sfârşite. Nu pot să-i uit nici pe puricii mineri: neapărat trebuie să-ţi vorbesc despre ei! zise Puricele privind-o pe Mama Picătură şi ridicând un deget spre ea. Munca lor este considerată una dintre cele mai riscante. Înainte să plece la muncă beau două pahare cu sânge, indiferent dacă le este foame sau nu.

— Două pahare de sânge? se minună Picătura. Dar nu le este rău?

— Îţi spuneam şi adineauri că munca lor este foarte riscantă. Ei trebuie să ia temperatura din fundul animalelor de trei ori pe zi. Dacă aceasta este ridicată, minerii au grijă să anunţe animalele în blana cărora locuim să-şi schimbe regimul de alimentaţie. Să nu mai caute tot felul de resturi prin gunoaie, că le pândeşte vreo pântecăraie, care să-i facă să-şi blesteme zilele. Ei, şi îţi dai seama în ce condiţii lucrează un purice-miner, care e nevoit să stea sub coada vreunui porc căcăcios. Oricând există riscul să nu se mai întoarcă la familia lui dragă. Cine ştie pe unde-i mai poate ajunge sufletul, săracul? Prin coafura ciufulită şi plictisită a mamei naibii…

— Cu ce îi ajută dacă beau două pahare de sânge? dori să se lămurească Mama Picătură.

— Un pahar va fi cu sânge de dihor ca să nu se sufoce din cauza putorii bălegarului de porc când acesta are pântecăraie. Al doilea pahar va fi cu sânge de bou, ca minerul să aibă mai multă putere când necazul îl va prinde de spate.

— Nici nu am bănuit că viaţa voastră e atât de plină de pericole, îi zise Mama Picătură, Puricelui.

— Şi încă asta nu-i nimic, răspunse acesta. Sunt zile în care vulcanii înfocaţi erup şi atunci e cu adevărat vai de capul nostru! Ne luăm zestrea în spate şi ne mutăm în altă parte. Nu ne mai putem întoarce decât dacă Dumnezeu se învoieşte şi dă nişte ploi abundente cu picături vânjoase care să înlăture bălegarul uscat de la fundul animalelor bolnave!

Aceştia sunt minerii noştri, dori să încheie Puricele. Mai avem şi frizeri şi mai sunt şi alţii, însă nu prezintă mare importanţă. Dar scriitori… Poeţi… Nu ştiu, nu avem…, zise el într-un final. Dar de ce mă întrebi? se întoarse apoi spre Mama Picătură.

— Pentru că ai talent, îi răspunse aceasta. Ai demonstrat de mai multe ori în această seară, voi ea să-l convingă. Cuvintele tale par să aibă aripi uneori. Desigur, ai şi o latură de luptător care urmăreşte cu atenţie ca orice se întâmplă în jur să folosească în interesul său. Atunci nici nu putem vorbi de sensibilitate în ce te priveşte. Alteori, însă, cuvintele tale, deşi simple, comune, trecute prin inima ta se transformă în diamante. Pui multă energie în cuvinte, le dai viaţă. Iar ele împrăştie în jur, ca nişte artificii, sclipiciul curiozităţii.

Puricele îşi umflă pieptul de mândrie: se bucura că a reuşit s-o emoţionezepe Mama Picătură. Îşi închipuia că măcar de acum îl va respecta mai mult. În mintea sa prinse să se înfiripe un plan: să-i cucerească inima Mamei Picăturăşi să-i schimbe părerea urâtă pe care o avea despre neamul lui.

Cuvintele mângâietoare ale Picăturii îi aduseră aminte Puricelui cum stătuse odată, demult, de vorbă cu vecinul lor, un ţânţar bătrân. Acesta se plângea că nevastă-sa îl părăsise: se îndrăgostise, păcătoasa, de codiţa stufoasă a lui Michiduţă şi plecase să viziteze împărăţia întunericului. De fiecare dată când îşi amintea de necazul său, Ţânţarul spunea cu lacrimi în ochi oricui era dornic să-l asculte:

— Să n-aveţi niciodată încredere în partea feminină: se lasă uşor păcălită de cuvintele frumoase şi nu pune prea mare preţ pe fapte. Abia când ajung să se confrunte cu tot felul de probleme dificile, născute din iluzia cuvintelor frumoase, ele încep să cearnă totul. Stau şi macină zile întregi cuvintele auzite şi sentimentele trăite cândva. Le macină ca pe nişte boabe crude de mălai în sufletul lor misterios, crezând cu mintea lor tulbure, că ar putea întoarce timpul ca să-şi repare greşelile. Dar e prea târziu. Clipele, slujnicele Timpului, le-au luat sentimentele abandonate odinioară, ca nimeni să nu-şi mai bată jocde ele. Şi le-au dus printre tainele Universului, dăruindu-le celor care au fost lipsiţi de ele. Cu alte cuvinte, ce ţi-a căzut din mână, niciodată să nu mai ridici, căci de acum aparţine Pământului, şi e păcat să-l înstrăinezi.

Văzând că vorbele sale au avut efect asupra Mamei Picătură, Puricele începu să-şi frământe mintea să mai compună câteva poeme, să le aibă de rezervă. Avea de gând ca atunci când Mama Picătură se va supăra şi îl va critica, el să îi dedice un poem din acela care s-o impresioneze. „Îi voi încânta auzul cu câteva cuvinte frumoase şi ea se va calma“, se gândi Puricele.

Respiră adânc şi zise fericit prietenei sale:

— Bănuiesc că dacă printre strămoşii mei ar fi existat vreun scriitor, neapărat mi-ar fi spus părinţii sau bunicii. Ca urmare, dragă Picătură, nu sunt decât un simplu Purice pe care destinul ţi l-a scos în seara aceasta în cale…

— Dar poate vei fi tu primul…, îl încurajă Picătura de sânge.

Puricele simţea cum urechile i se transformau încet într-o pereche de aripi angelice. Sufletul îi sălta de bucurie. Pentru prima dată Picătura de sânge îi vorbea astfel. O întrebă:

— De ce ziceai mai devreme că această discuţie este importantă pentru prietenia noastră? Ce s-ar întâmpla dacă în familia mea ar fi existat vreodată vreun scriitor sau poet celebru?

— Cum să-ţi explic, îşi începu Mama Picătură răspunsul. Nu multor purici le este dat în Viaţă să se împrietenească cu o Picătură de sânge. Probabil orice alt purice care m-ar fi întâlnit, m-ar fi mâncat cu lăcomie. Or, tu te-ai comportat cu totul altfel. Ne-am împrietenit. Te vei întoarce acasă cu Bobina de Mătase, şi le vei povesti tuturor despre aventurile noastre. Nu vei uita să le aminteşti că am criticat puricii de mai multe ori şi nu cred că asta îi va bucura. De-ai fi avut vreun scriitor în familie, cu siguranţă ar fi dorit să se răzbune. Mi-ar fi alcătuit o biografie în care să mă îmbrobodească cu toate răutăţile de pe pământ. Cum se va mai odihni atunci sufletul meu după moarte? Va bântui de-a pururi pe pământ ca o stafie din acelea care colindă cărţile voastre pătate în permanenţă de sânge…

Frumuseţea veşnică a sufletului

Puricele părea că nu înţelege mare lucru de aceea Mama Picătură se strădui să fie mai explicită:

— Uite, imaginează-ţi că te afli acum în Paradis. Că în jurul tău sunt cei care şi-au trăit viaţa frumos: au făcut fapte bune, l-au iubit pe Dumnezeu.

Puricele făcu ochii mici, căzând în melancolie. Îi plăcea mult să viseze cu ochii deschişi. Probabil acum se şi vedea zburând printre îngeri, plecând în misiuni salvatoare. Mama Picătură intui la ce se gândeşte:

— Ei! Cum e? Ţi-e sufletul plin de bucurie, nu-i aşa? îi zise.

Puricele încuviinţă din cap încurajând Picătura de sânge să continue:

— Simţi că ai meritat să ajungi aici, nu?

— Da! se grăbi să confirme Puricele.

— Sunt momente de sărbătoare pentru tine. Acum imaginează-ţi că altcineva a ajuns în împărăţia lui Michiduţă din cauza mulţimii de greşeli pe care le poartă în spate. Invidios pe tine, va începe să te scarpine cu codiţa celui rău şi va spune urechilor lungi şi curioase ale lumii că tu ai fost un neisprăvit, care nu merita să ajungă acolo, Sus. Cum crezi că te vei simţi atunci?

Puricelui îi dispăru zâmbetul.

— Vei da fuga în bisericile din Împărăţia veşnică după ajutor. Te vei ruga să scapi de gurile rele care poartă atâtea blesteme pe buze, răspunse Picătura înlocul lui.

Fără să-şi dea seama Puricele îşi strânse mâna în pumn. Luase în serios spusele Picăturii. Privea în jur cu ură ca şi cum duşmanul acela închipuit se afla chiar acolo. Când îşi dădu seama că totul se petrece doar în imaginaţia lui, începu să râdă. Îşi descleştă degetele şi zise puţin ruşinat de gândul său:

— Dragă Picătură, dacă sufletul meu va ajunge în paradis nu cred că m-ar mai interesa ce gândesc alţii despre mine! Nu-mi va păsa ce vor face necuraţii cu trupul meu în mormânt. Pot să facă şi borş din el! Poate astfel le va sta un os în gât nenorociţilor încornoraţi şi lumea va scăpa de ei. În ce priveşte bârfele pe care le vor spune pe seama mea nu au decât să se înece cu ele şi să-şi simtă cuvintele amare pe limbă atunci când vor gusta coliva dulce dată de pomană de sufletul meu…

— Cum poţi vorbi astfel despre trupul tău? îi întoarse vorba Mama Picătură. Cum poţi fi nepăsător faţă de el? Te-a servit o viaţă întreagă. Cum poate să nu-ţi pese de mormântul tău? Este locul unde vor veni copiii, rudele, prietenii când le va fi dor de tine! Îţi vor aduce flori alese, îţi vor vorbi, te vor jeli…Tu nu-ţi dai seama ce vorbeşti, îi zise Picătura supărată.

Simţea că se înfurie:

— Uită-te în ochii mei! i se adresă la un moment dat Puricelui. Cu ce scop trăieşti tu pe acest pământ? Unde-ţi este onoarea, unde-ţi este recunoştinţa faţă de cei pe care îi iubeşti?

Puricele deveni palid. Ce făcuse? Mama Picătură îl privea ca pe un criminal de război! Voi să se uite în altă parte în speranţa absurdă că poate Picătura nu i se adresează lui. În zadar, însă… Se dădu câţiva paşi înapoi ca să se protejeze de o eventuală reacţie a Picăturii. Înghiţi de câteva ori în sec, apoi îndrăzni să o privească pe aceasta în ochi. Regreta că o dezamăgise din nou. O respecta foarte mult şi o considera o mamă extraordinară. Cum să îndrepte situaţia?

În timp ce-şi frământa mintea să găsească o soluţie ca să o îmbuneze pe Mama Picătură, Clipele care treceau prin faţa lor, prinseră Situaţia aceea neplăcută de subsuori, ducând-o prieteneşte mai departe să-i arate averile Timpului nemuritor. Puricele înţelese că e prea târziu să mai îndrepte ceva. Disperat, întinse mâna cu intenţia s-o prindă, s-o întoarcă înapoi.

În timpul acesta, Picătura se porni cu o nouă avalanşă de acuzaţii.

— Ce vorbe sunt acestea? Cum adică să spui că stăpânul infernului poate face borş cu trupul tău?

— Te rog, linişteşte-te. Îmi retrag cuvintele…, zise el, lăsându-şi dezamăgit mâna în jos. Dacă vei continua să fii supărată pe mine, îţi las Bobina de mătase şi plec de sub acest tufar. Pentru totdeauna! Unde voi vedea cu ochii… Nu mai pot să te văd atât de supărată pe mine, zise Puricele cu disperare în glas, în timp ce se foia de colo până colo.

Picătura realiză că a fost prea dură, de aceea zâmbi şi se apropie de el:

— Iartă-mă, zise cu blândeţe. De vină e doar stresul evenimentelor din această seară, care cred că vrea să ne certăm, încercă ea să se scuze. Hai, vino aici, lângă mine, îl îndemnă ea. Tu eşti salvatorul meu. Cine ştie ce s-ar fi întâmplat cu mine dacă nu erai tu? Hai, te rog vino o dată aici, lângă mine, nu mă face să strig în gura mare că aş putea să deranjez vecinii! deveni Picătura insistentă.

Puricele înaintă timid. Nu-şi putea ridica privirea din pământ.

— Te rog nu mai fi supărat, iartă-mă! îi zise ea blând. Unde să pleci aşa, singur în noapte? Cum să-mi dai mie Bobina? Ai uitat că darurile primite nu pot fi înstrăinate? Vrei să rămâi fără noroc? căuta să-l îmbuneze.

Puricele îşi ridică timid privirea şi se uită în ochii ei. Un zâmbet trist părea să-i viziteze chipul.

— Mă bucur să te văd din nou zâmbind, adăugă Mama Picătură, cu blândeţe. Dragă Purice, aş vrea să stăm puţin de vorbă ca între prieteni, se poate? mai zise, luându-şi mâna de după umerii Puricelui. Îmi dai voie să-ţi dau câteva sfaturi care te vor ajuta în viaţă? îl întrebă mai apoi.

— Desigur, aprobă acesta.

— Ştii ce m-a înfuriat atât de tare? Ziceai că după moarte ţi-e indiferent ce se vaîntâmpla cu trupul tău. Aş vrea să nu uiţi că trupul şi sufletul sunt strâns legate între ele. Sufletul a fost sămânţa care a încolţit, a înflorit în trup. Nu poţi părăsi acest locaş fără să-ţi pese. În seara asta mi-ai povestit că ai locuit în blana diferitelor animale. Bănuiesc că nu singur, ci împreună cu familia, nu-i aşa?

Puricele încuviinţă din cap.

— Buun… Acolo, desigur, aveaţi o căsuţă, făcută de părinţii sau de bunicii voştri, da?

— Da…, murmură încet Puricele, devenind din ce în ce mai blând.

— Iar acolo, în căsuţa voastră aţi crescut împreună mulţi copii cum sunt de obicei în familiile voastre de purici, unde Dragostea nu are frontiere. Aţi dormit împreună pe cuptoraşul de lut protejaţi de fundiţele

aşternutului călduţ.

În clipa aceea, în ochii Puricelui scânteiară lacrimi de emoţie. Îşi aminti de copilăria lui lipsită de sclipirea galbenilor, dar în schimb foarte frumoasă şi plină de peripeţii. Vedea şi acum acel tablou al Vieţii lui, care însă era lipsit de culorile vii, din cauza sărăciei care se aciuase pe lângă tot neamul său. Ce frumos era când se adunau cu toţii în jurul mesei rotunde! Era o măsuţă veche, făcută tocmai de străbunicii lui! Sărmanul taică-său, niciodată nu stătea cu ei la masă. Ba mâncarea nu era de ajuns, ba nervii nu-l mai ţineau de atâta gălăgie stârnită de-o mulţime de copii…

Puricele vedea şi icoana mamei sale, întotdeauna grijulie faţă de cei mai mici ca nu cumva să rămână vreunul flămând. Pe fraţii mai mari, care tot timpul găseau câte un motiv de hârjoană şi râdeau în timpul mesei, mama ştia cum să-i liniştească: avea ea o lingură mare de lemn cu care îi „atingea“ drept în frunte. Iar dacă întrebau de ce a făcut asta, căci nu se ştiau vinovaţi cu nimic, răspunsul mamei era unul foarte diplomatic:

— Era acolo o bacterie hoaţă care vroia să-ţi fure norocul…

Copilul nu se mai supăra. Din contra: îi mulţumea dragei lui mame pentru grija pe care i-o poartă. Gândurile Puricelui fură întrerupte de Mama Picătură:

— Eu cred că porţi cu tine amintiri nepreţuite despre căsuţa copilăriei voastre…

Puricele nu mai răspundea. Doar încuviinţa din cap.

— Ei bine, continuă ea, atunci când a venit timpul să vă părăsiţi casa, să-i închideţi uşa pentru ultima dată vi se rupea inima de jale. Rămânea pustie, sărmana, fără căldura copilăriei voastre…

Puricele murmură răguşit:

— Eram distruşi de durere. Am bocit cu toţii în faţa casei, lăsând-o fără praguri din cauza lacrimilor noastre sărate… Şi acum tânguiesc după ea căci nu pot uita dulcii ani ai copilăriei…

— Vezi? îl completă Picătura. Am ajuns unde trebuia. Deci spune-mi tu acum: dacă ar veni cineva de acolo, de pe meleagurile unde se află căsuţa voastră şi îţi va spune cu dispreţ că nişte nesocotiţi au batjocorit-o, că i-au dat foc şi a ars până la temelii cu tot cu anii copilăriei voastre, cum se va simţi sufletul tău? Ce-ţi va spune inima? Vei putea rămâne indiferent? Nu te vei îndurera? Nu vei avea remuşcări că n-ai putut s-o protejezi de-a lungul vieţii tale?

Puricelui îi dădură lacrimile. Îşi încreţi fruntea apoi spuse cu glas răzbunător:

— I-aş ucide dacă i-aş descoperi!

— De ce să-i omori? întrebă Mama Picătură.

Puricele nu răspunse. Îşi plecă trist privirea. Picătura îl apucă de umeri, îl zgâlţâi puţin voind să-l privească în ochi şi-i zise:

— De ce să-i omori? Doar tu şi familia ta nu mai locuiţi acolo. E o casă pustie, nimănui nu-i mai trebuie. Ce mai reprezintă ea pentru tine? Ce te mai face pe tine, care te afli acum sub un tufar undeva departe, să fii în stare să comiţi o crimă pentru ea? Cei care au dat foc casei tale nu ţi-au făcut ţie niciun rău. Nici familiei tale, nici prietenilor tăi. De ce în sufletul tău s-a trezit o dorinţă de răzbunare cumplită şi arde acum în flăcări?

Puricele stătea înţepenit şi lacrimile îi curgeau pe obraji. Nu putea articula niciun cuvânt.

— Să ne gândim şi altfel, mai zise Mama Picătură. Dacă cineva ţi-ar spune despre familia la care ţii atât de mult că în căsuţa aceea, arsă de-o mână rea, a locuit o familie de nebuni, nişte nelegiuiţi, nişte păgâni… Ce-ai face atunci?

Sărmanul Purice… Lacrimile îi şiroiau fierbinţi pe obraji. Abia acum o înţelese pe Mama Picătură. De asta se înfuriase adineauri când el fusese atât de indiferent… Picătura îi dădu din deget mustrător, dar în acelaşi timp un zâmbet blajin îi lumina chipul.

— De asta ne este dată viaţa, Purice drag: să învăţăm să preţuim, să protejăm tot ce ne-a fost dat odată cu ea: dragostea, speranţa, încrederea, sentimentele, amintirile, clipele frumoase, valorile care ne sunt călăuze. Cum îţi pot fi ele indiferente? Cum să-l laşi pe Michiduţă să ţi le calce în picioare? Cum să-l laşi,cum ai spus tu, să-şi facă borş din ele? Să ţi le amestece cu lingura lui murdară, mânjită de păcat? Crezi că asta merită după ce te-au slujit cu credinţă de-a lungul întregii vieţi?! Unde ţi-e recunoştinţa faţă de ele?! Trupul ne este dat să ne slujească Sufletul care trebuie să înveţe să se bucure de adevăratele valori: dragostea pentru părinţi, fraţi, bunici, prieteni. Sufletul e mereu însetat de Iubire. Este tot ce poate fi mai scump, mai frumos în viaţa dăruită de Domnul.

Puricele plângea. Pe Mama Picătură o înduioşau lacrimile lui, dar simţea că tânărul ei prieten avea nevoie de o astfel de lecţie. Se apropie de Purice, îi mângâie obrajii înlăcrimaţi, îi sărută fruntea încreţită de tristeţe şi-i zise:

— Niciodată să nu neglijezi ceea ce este scump inimii tale. Niciodată să nu scuipi asupra celor care ţi-au purtat inima pe braţe. Niciodată să nu-ţi ştergi picioarele de cei care au avut încredere în tine. Şi nici altora să nu le

permiţi s-o facă. Dacă nu-ţi vei proteja valorile care te-au călăuzit prin Viaţă va fi vai de sufletul tău! Este cel mai mare blestem pe care i-l vei arunca în spate, împovărându-l pe vecie…

Mama Picătură tăcu. Se auzeau doar suspinele înfundate ale Puricelui.

— Ei, măi Purice, ai grijă să nu-ţi ajungă lacrimile pe Bobinuţa de mătase! îi zise Picătura la un moment dat. Nu uita că trebuie protejată de umezeală şi de foc! încercă ea să-l scoată din starea în care se afla.

Îşi luă mâna caldă de pe obrazul Puricelui. Acesta îşi feri capul într-o parte să nu-şi pună în pericol Bobinuţa. Din buzunarul şifonat scoase batista de mătase pe care i-o dăruise Viermişorul. Îşi şterse lacrimile şi îşi suflă nasul zgomotos. Suspină îndelung şi privi cu atenţie dacă nu cumva vreo lacrimă ajunsese pe Aţa lui de mătase. Se linişti văzând că totul era în regulă. Băgă batista înapoi în buzunar şi privind în ochii Picăturii îi zise:

Mi-ai dat o lecţie de neuitat. Mulţumesc! Voi şti de acum ce atitudine să am faţă de tot ce este cu adevărat important în viaţă. Voi spune şi altora, încăpăţânaţi de-al de mine, că ceea ce contează nu e neapărat numai ceea ce punem pe masă.

— Îmi pare bine că ai înţeles, zâmbi Picătura. Ştiu bine că lecţia aceasta îţi va prinde foarte bine. Să ştii că mi-e dor de zâmbetul tău şugubăţ care ştie să împrăştie peste tot voia bună…

Peniţa Aurie, înger sau călău?

Puricelui i se lumină chipul de un zâmbet larg. Parcă nici nu se întâmplase nimic până atunci.

— Aşa aş vrea să te văd mereu! mai adăugă Mama Picătură. Aş mai vrea să încheiem discuţia noastră, dacă binevoieşti. M-ai întrebat ce-ar fi însemnat dacă tu ai fi avut în familie un scriitor renumit. Să ştii tu, dragă Purice, că au dreptate bătrânii cei lungi de zile care au trecut prin războaie reci şi foarte crunte când spun că cea mai periculoasă armă de război se află aici, pe Pământ. Este vorba despre…

Nerăbdător, voind să arate că el ştie care ar fi cea mai periculoasă armă de război (căci şi el străbătuse câmpurile de luptă), Puricele o întrerupse pe MamaPicătură:

— …sabia cu lamă de oţel, făcută la comandă de către luptătorii adevăraţi! Mâinile lor pătate de sânge au grijă să-i păstreze lama strălucitoare mereu ascuţită,ca să poată tăia capetele duşmanilor dintr-o singură lovitură!

Picătura nu se aşteptase ca Puricele să o întrerupă. Zâmbi de îndrăzneala lui şi dădu din cap că nu. Puricele se descumpăni puţin:

— Atunci poate… aruncătoarele de flăcări…, încercă el iarăşi.

Picătura negă din nou. Puricele intră în joc. Simţi cum i se ridică

adrenalina din cauza emoţiilor, ambiţionându-se să ghicească arma la care se referea Mama Picătură.

— Aruncătoarele de pietroaie, zise mai apoi, tot fără succes.

Mama Picătură urmărea reacţiile Puricelui după fiecare răspuns incorect. Parcă era un cameleon beat, obosit după ce chefuise o noapte întreagă. Puricele privea într-un punct fix: se concentră atât de tare, încât pe frunte îi apăruseră broboane reci de sudoare. Îşi ţinea mâna în dreptul feţei şi ridica câte un deget pentru fiecare tip de armă pe care şi-l amintea. Într-un final, uitându-se pe sub sprâncene la Mama Picătură, îi zise după un moment de suspans:

— Desigur! Cum am putut să uit tocmai de ea? Cred că este vorba de arma biologică. Duşmanii o introduc pe furiş în cetăţile bine păzite. Iar când respirăm, bacteriile intră în corp apoi îl mănâncă pe dinăuntru, distrugându-l definitiv! Numai să nu-mi spui că nici asta nu este cea mai periculoasă armă! În afară de ea mai rămâne numai buzduganul sau biciul de foc pe care stăpânul infernului îl poartă în permanenţă legat la brâu, încheie el triumfător.

Picătura schiţă un zâmbet. Puricele se învioră şi prinse a-şi descreţi fruntea. Picăturile de sudoare nu mai aveau unde să se ascundă şi de aceea se furişară în sprâncenele întunecate să se încălzească puţin de la căldura ochilor emoţionaţi. Zâmbetul Picăturii îl făcea să creadă că de data aceasta ghicise. Însă Mama Picătură îl anunţă că nici acesta nu era răspunsul corect. Dezamăgit, Puricelui nu-i rămase decât să se dea bătut. Mama Picătură avea să-i dezlege misterul.

— Cea mai periculoasă armă care există pe acest pământ, zise calmă Picătura, este PENIŢA AURIE. Ea este botezată, sfinţită şi apoi îmbrăcată pe pana neagră a unui vultur viteaz.

— Peniţa Aurie? îi scăpă Puricelui un strigăt de uimire. Ce fel de armă poate fi asta?

— Peniţa Aurie, dragul meu Purice, scrie Istoria care traversează veacurile. Peniţa Aurie pecetluieşte destine. În zile de sărbătoare, purtată de o mână aspră, ea va fi înmuiată într-o călimară cu cerneală blestemată de apele curate. Încet, ca nu cumva să o audă îngerii lui Dumnezeu, Peniţa Aurie va coborî uşor pe o bucată de hârtie cu valoare istorică şi va lăsa pe aceasta o iscălitură neagră. Prin această semnătură pot fi condamnate fără milă, milioane desuflete nevinovate pe care corpurile le-au părăsit pe câmpul de război. Peste veacuri de suferinţă vor veni timpuri noi, întâmpinate cu aceeaşi voie bună de Razele Soarelui. Spiritele nevinovate

ale celor ce zac în mormintele reci nu vor avea însă linişte pentru nedreptatea ce li s-a făcut odinioară de către mâna cea hidoasă. Vor bântui cimitirele, bisericile, bibliotecile şi vor scotoci cu mâinile lor îngheţate manuscrisele învechite de pe rafturile prăfuite. Nu vor avea odihnă până nu-i vor descoperi pe cei vinovaţi şi îi vor împovăra cu blesteme. Vinovaţii vor fi duşi pe scaunul de judecată în faţa celor care până atunci s-au mândrit cu ei secole de-a rândul. Judecata va descoperi că faptele care au fost considerate eroice veacuri de-a rândul, nu fuseseră decât nedreptăţi făcute din voia celui rău…

Mama Picătură tăcu. Natura parcă încremenise trăgând şi ea cu urechea la discuţia celor doi.

— Dragul meu Purice, zise Mama Picătură la un moment dat voind să-şi încheie pledoaria. Asta voiam să-ţi spun despre scriitori: cu Peniţa lor Aurie te introduc în paginile cărţilor lor şi te transformă în Istorie. Şi cine ştie ce te va aştepta dincolo de uşile mormântului! Dacă scrierile despre tine vor fi de bine, atunci mulţi vor fi cei care te vor plânge şi te vor pomeni, aducându-ţi flori alese. Însă dacă despre tine se va scrie de rău, va fi vai de sufletul tău! Mormântul îţi va fi uitat şi pustiu. De sărbători mulţi vor fi cei care îl vor scuipa cu dispreţ. Sufletul îţi va umbla hăituit prin Împărăţia Morţilor purtând în spate o desagă plină de ocări care îl vor gârbovi sub greutatea lor.

Povestirea Mamei Picătură avu un efect neaşteptat asupra Puricelui. Prin canalele înguste ale creierului său, unde se aflau mulţime de gunoaie adunate, un Gând îngrijorat, dar plin de Lumină, se plimba acum fără frică. Avea multe de făcut…